

உள்ளடக்கம்

1. தலையங்கம்.....2
2. சிறுகதை : முறுக்கு.....3
3. மராட்டிய தலித் சிந்தனை7
4. கன்னடக்கவிதைகள்.....16
5. இலக்கிய எதிர்வினை.....18
6. மதிப்புரை:அய்யப்ப மாதவனின்
சொல்லில் விழுந்த கணம்.....20
7. ஒரு பிரெஞ்சு படைப்புலக
அண்மைக்கால சர்ச்சை.....24
8. 2009க்குப் பிறகு உருவாகும் தமிழ்
அடையாள இலக்கிய விமரிசனம்.....27

9. திலகபாமாவின் கழுவேற்றப்பட்ட
மீன்கள்.....36
10. கவிதை வாசிப்பும்: படைப்பும்:
பயிற்சிப் பட்டறை.....40
11. இரண்டு மீட்புநாள் நாவல்கள்.....42
12. சிறுகதை: உற்றுதல்.....43
13. விவாதம்.....49
14. சிறைப்பரப்பு சிறுகதைத் தொகுப்பு.....55
15. பன்மை நவீனத்துவம் நோக்கி.....59

16. ஜெர்மன் கவிதைகள்.....63
17. வெளி ரொங்கராஜனுடன்
ஒரு நேர்காணல்.....64
18. திறனாய்வு:தேவதச்சனின்
கடைசி டினோசார்.....67
19. இது என் பதில்.....68
20. மலேசியாவிலிருந்து கடிதம்.....69
21. சிங்கப்பூர் உலகத்தமிழ்
எழுத்தாளர் மாநாட்டுக் கட்டுரைகள்.....70
22. உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர்
மாநாடு பாலில் விழுந்த நஞ்சு.....78

சிறுநேடு விளம்பரக் கட்டணம்

பின் அட்டை (பல் வண்ணம்)	ரூ. 10,000
முன் உள் அட்டை (பல்வண்ணம்)	ரூ. 6000
பின் உள் அட்டை (பல்வண்ணம்)	ரூ. 6000
உள் முழுப் பக்கம் (கறுப்பு வெள்ளை)	ரூ. 3000
உள் அரைப் பக்கம் (கறுப்பு வெள்ளை)	ரூ. 1500

சீறிவேடு

(தனிச்சுற்றுக்கு)
எண் 6
ஏப் - ஜூன் 2012

கௌரவ ஆசிரியர்
தமிழுவன்

வட்டார ஆசிரியர்கள்
சிவசு (9443717804)
திருநெல்வேலி
முத்துகிருஷ்ணன்
சென்னை
பா. இரவிக்குமார்
புதுச்சேரி
விஷ்ணு குமாரன்
பிற மாநிலங்கள்

ஆசிரியர் குழு
திருநாவுக்கரசு
வனிதா
ராஜா
முத்தையா
சரசு
வழவமைப்பு
எம்.அபூவராஜ்
(அட்டை வழவமைப்பு)
எம்.திருநாவுக்கரசு
(பக்க வழவமைப்பு)

தனி இதழ் ரூ. 60
ஆண்டு சந்தா ரூ. 200

வெளியீடு
MSM Foundation
253 – 2nd Block
Katriguppe Water Tank,
BSK III Stage III Phase
Bangaluru – 560 085
Arasu : 93467 87741
089513 21664
Email:tamil4545@gmail.com
அச்சாக்கம்
ILA Mudrana,
Bangalore.

தலையங்கம்

தமிழினம் வணக்கம் எஃம்!

அந்தப் போர் நிருபரான மத்திய வயதான பெண்மணியின் பெயர்: மேரி கால்வின்.

அவர் கடந்த, பெப்ரவரி மாதம் 22-ஆம் தேதி சிரியாவில் போர் நிருபராகப் பணியாற்றிய போது கொல்லப்பட்டார் என்று செய்தி படித்த போது பெரிதாக மனது பாதிக்கவில்லை.

ஆனால் உண்மையில் இந்தப் பெண்மணி யாரென்று அறிந்த போது உடல் பதறியது. நாதியற்ற தமிழினமே என்று கதறவேண்டும் போல் பட்டது. உண்மையில் இவர் யார்?

2001-இல் வன்னியில் தமிழ்ப்படைகளும் சிங்களப்படைகளும் போரில் ஈடுபட்டிருந்த போது தமிழ்ப் புதுவருட்பிறப்புக்கு சிங்கள அரசு 5 நாட்கள் போர் நிறுத்தம் செய்தது. அப்போது தமிழ் மக்கள் படும் பாட்டைப் பார்க்கத் தைரியமாய்ப் புறப்பட்ட வெளி நாட்டுப் பெண் நிருபரின் மீது, சிங்களப் படைகள் சுட்டன. அப்போது அவருடைய ஒரு கண் பறிபோயிற்று. சிங்கள அரசால் அவரைப் போர்க் களத்திலிருந்து விரட்ட முடியவில்லை. தொடர்ந்து யுத்தத்தை மேற்கத்திய உலகத்துக்குத் தன் செய்திகள் மூலம் விளக்கிக் கொண்டே வந்தார்.

கடைசியாக 2009-இல் தமிழ்ப்படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்ட யுத்தம்- இறுதிக்கட்டத்தை அடைந்த போது தமிழர்களின் அரசியல் குழுத்தலைவர் நடேசன், அவருடைய சிங்கள மனைவி மற்றும் சமாதானக்குழுத்தலைவர் புலித்தேவன் போன்றோர் சரணடைவதாகக் கூறினர். அப்போது அதிபர் ராஜபட்சேவின் சகோதரனும், இராணுவச் செயலாளருமான அந்தக் கொடூர மனிதன் கோத்தபையா வெள்ளைக் கொடி பிடித்துக் கொண்டு வரும்படி கூறுகிறான். தமிழ்ப் படைத்தலைவர்கள் அந்த ஒரு கண் இல்லாத பெண்மணியிடமும் கூறுகிறார்கள். அப்பெண்மணி ஐ.நா.வின் பிரதிநிதியான விஜய் நம்பியாரிடம் சரணடைகிறார்கள் என்கிறார். இறுதியாய் நடேசனும் பிறரும் யுத்த நியதிப்படி வெள்ளைக் கொடிபிடித்தபடி வர ஈவிரக்கமின்றி ராஜபட்சேவின் சகோதரன் கோத்தபையாவின் ஆணைப்படி நடேசனும் பிறரும் கொன்று தள்ளப்பட்டனர்.

யுத்த தர்மம் இதுவல்லவே என்று பதறிய அந்த வெள்ளைக்காரப் பெண்மணி தான் போர்ச் செய்திகளை எழுதும் “த சண்டே டைம்ஸ்” என்ற இலண்டன் பத்திரிக்கையில் இந்தக் கொடூரத்தை எழுதுகிறார். இது ஒரு போர்க்குற்றம் என்று எடுத்து விளக்குகிறார். ஜெனீவா விதிப்படி போர்க்களத்தில் வெள்ளைக் கொடியுடன் சரணடைபவர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும். ராஜபட்சே குடும்பம் எந்த விதையையும் பின்பற்றாமல் பித்துப்பிடித்த கொலைக்காரக் கூட்டமாய் வெறியாட்டம் போடுகிறது. அப்போது பதறிப்போய் அகில உலகத்துக்கும் செய்தியைக் கூறி அழுது அரற்றிய பெண் வேறு யாருமல்ல. ஏற்கனவே ஒற்றைக் கண்ணை இழந்த மேரி கால்வின். அவருடைய சண்டே டைம்ஸ் ரிப்போர்ட் தான் சிங்கள அரசின் போர்க்குற்றத்தை முதன்முதலில் உலகின் முன் வைத்தது.

சிரியாவில் கொல்லப்பட்டது அதே மேரி கால்வின்தான். தமிழினமே வணக்கம்செய்ய.

சிறுகதை

முறுக்கு -மா.அரங்கநாதன்

அங்கே என்ன நடந்தது என்றால் அந்தக் கடையில் முறுக்கு தயாரித்துக் கொடுக்கும் முதிய பெண்மணி பெரும் சப்தத்துடன் கடைக்காரனிடம் சண்டையிட்டு தீவிரன தனது கையிலிருந்த கரண்டியால் அந்தக் கடைக்காரனை அடித்துவிட்டாள். எனவே அங்கே கூட்டம் கூடியது. வருவோர், போவோர் உட்பட பலரும் கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரம் என்ன நடந்திருக்கும் என்பது பற்றி பேசிக் கொண்டார்கள். கொஞ்சம் தூரமாக நின்று தங்கள் யுகங்களையும் வெளிப்படுத்தினார்கள். ஆனால் வெகுநேரம், அந்தக் கடைக்காரன் பேசவில்லை. அந்தக் கிழவி போன திசையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இடையே பேசிக் கொண்டிருந்தவர்களின் பேச்சும் அவன் காதில் விழவில்லை.

பிறகு மெதுவாக சில கிழவர்கள் என்னடே முத்து - என்ன இப்படி சவம் கரண்டியாலா அடிப்பா என்று ரொம்பவும் வெளிப்படையாக கேட்டனர். அந்த முத்து அதற்கும் பதிலளிக்காமல் வலிந்து வரவழைத்த சிறு சிரிப்புடன், ஆங் - ஏதோ சடக்குன்னு பின்னீட்டுப் போயிட்டா என்று சாதாரணமாகச் சொல்லிவிட்டு வென்னீர்ப் பாணையை இறக்கி வைத்து வேலையை கவனிக்க ஆரம்பித்தான். கூட்டம் சிறிது அதிகமாகவே இருந்த படியால் டீயும் அதிகம் செலவாகியது.

அந்தக் கடை ஊரின் கோடியிலிருந்து ஐந்தாறு மைல் தள்ளியிருந்த நகருக்கு செல்லும் பாதை பல ஊர்களைக் கடந்து இந்த ஊர் வழி பெரியசாலையில் போய்ச்சேரும். முத்துவின் கடையைக் கடந்துதான் போவோரும் வருவோரும் செல்ல வேண்டும். வியாபாரத்திற்கு தகுந்த இடம்.

கடை என்றால் அது ஓர் ஓலைக்குடிசைதான். அதன் பின்னால் ஒரு பெரிய தென்னந்தோப்பு - செல்லமுத்துப் பாட்டாவின் தோப்பு. அவர்தான் பெரியமனசு பண்ணி அங்கே இடம் கொடுத்திருந்தார். முத்துவின் தங்கலும் அங்கேதான். பக்கத்துக் கிராமம் தான் சொந்த ஊர். இதைவிட சின்னக் கிராமம். அங்கிருந்து தினமும் இங்கு வந்து போவது சலபம். ஆனால் அங்கும் வீடில்லை. யாரும் உறவு என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆளில்லை. பின் எங்கிருந்தால் என்ன? செல்லமுத்துப் பாட்டா தான் இந்த ஏற்பாடு செய்து கொடுத்து முத்துக்கறப்பன் இங்கே தங்க ஆரம்பித்திருந்தான்.

காலையில் குடிசையின் பின்புறவழி தென்னந்தோப்பிற்குள் சென்றால் இரவு கீழே விழுந்து கிடக்கும்

தென்னை மடல்களை எடுத்து வரலாம். விறகுச் செலவை அவ்வாறு சமாளித்தான்.

இசக்கி அம்மாள் அவனது வீட்டிலேயே கை முறுக்கு தயாரித்து எடுத்து வருவாள். டீ போடுவது ஒன்றுதான் அவளது வேலை. இசக்கி அம்மாளின் பேத்தி காமாட்சியின் உழைப்பு அந்த கைமுறுக்கு. சும்மா சொல்லக்கூடாது. ருசி அப்படி, டவுண் போகும் நபர்கள் கூட இரண்டு வாங்கி கடித்துக் கொண்டே போவதுண்டு.

அப்படி ஒழுங்காகப் போய்க் கொண்டிருந்த நிலைக்கு ஏன் இப்படி ஒரு தடங்கல் - கரண்டி அடியில் முடிய. அதைக் கொஞ்சம் விவரமாகச் சொல்ல வேண்டும்

இசக்கி அம்மாளின் பேத்தி பள்ளியிறுதி வரை படித்துள்ளாள். தட்டெழுத்து பயிற்சி பெறலாமா என்று யோசித்து வருகிறாள். வீட்டில் முறுக்கு மாவு பிசைந்து அதை முறத்திலே சுற்றிப்போட்டு வைப்பாள். எண்ணெயில் சுடுவதை எல்லாம் ஆச்சி பார்த்துக் கொள்வாள். அது ஓர் அரும்பெரும் கலை. இட்டி லியைப் பற்றி ஆங்கிலத்தில் எல்லாம் எழுதி புகழ்பெறச் செய்தவர்கள் இந்த முறுக்கை ஏன் விட்டுவிட்டார்கள் என்று தெரியவில்லை. எப்போதாவது சுட்ட முறுக்கை எடுத்துக் கொண்டு போய் முத்துக்கறுப்பன் கடையில் காமாட்சி கொடுத்துவிட்டு வருவதுண்டு.

பெற்றோர் இல்லை. ஆச்சிதான் எல்லாம். ஆச்சிக்கும் அப்படித்தான் பேத்திதான் எல்லாம். அப்படி எத்தனை காலத்திற்கு இருக்க முடியும் - இதை யெல்லாம் ஆலோசித்துப் பார்த்து ஏதாவது ஒரு வேலை தேடிக்கொள்வது நல்லது என்ற முடிவிற்கு காமாட்சி வந்திருக்க வேண்டும். செல்லமுத்துப் பாட்டா போன்ற பெரியவர்களிடம் சொல்லியிருக்கலாம். ஆனால் ஆச்சி இதற்கு ஒரு போதும் சம்மதம் தரமாட்டாள் என்பதை அவள் அறிவாள். இதிலே பெண்கள் வேலைக்கே போகக்கூடாது என்று ஒரு சாமியார் வேறு சொல்லி யிருக்காராம். அந்த சாமியார் இங்குள்ள அம்மன் கோவிலுக்கும் வந்திருக்கிறார். இந்த ஊர் கோவி

லுக்கும் அவரது மடத்திற்கு ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்கக்கூடும். அவரது பக்தர் ஒருவரும் அந்தக் கிராமத்தில் இருந்தார். சாமியாரின் உபதேசம் அடங்கிய பொன்மொழிகள் ஒரு காலண்டரில் அச்சடிக்கப்பட்டு, ஊரில் விநியோகமும் செய்யப்பட்டுள்ளன. டீக்கடையிலும் ஆச்சி வீட்டிலும் அந்தக் காலண்டர்கள் தொங்கின.

இது இப்படியிருக்க, காமாட்சி வேலைக்குப் போவது நல்லது என்பதை மறைமுகமாக ஆதரித்தவர்கள் இரண்டு பேர்தாம். அந்தச் செல்லமுத்துப் பாட்டாவும் டீக்கடை முத்துக்கறுப்பனும். ஆனால் யார் என்று பார்க்காது திட்ட ஆரம்பித்துவிடும் ஆச்சியின் குணத்தையும் அறிந்தவர்கள்தாம்.

வேலைக்குப் போனால் தன்னை யார் பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்பது தான் முதற்கேள்வி. பள்ளிக்கூடம் போய்வந்தது வேறு விஷயம். அது குற்றமில்லை. இது அப்படியா என்று கேட்பாள்.

இந்த நிலையில்தான் அன்றைக்கு வந்திருந்த செய்தித்தாள் விளம்பரத்தைப் பாட்டாவிடம் காட்டினான் முத்துக்கறுப்பன்.

அங்கிருந்து இருநூறு மைல் தள்ளியிருந்த நகரத்தில் புதிதாக ஆரம்பித்திருந்த சூப்பர் மார்க் கெட்டிற்கு படித்தப் பெண்கள் தேவை பள்ளியிறுதி வகுப்பு - ஆங்கிலம் தெரிந்திருக்கவேண்டும். உடனே விண்ணப்பிக்கலாம். நேர்முகத் தேர்விற்கு வர வேண்டும் - அந்தக் கட்டிடத்து மாடியிலேயே தங்குவதற்கு இட வசதியும் செய்து தருவார்கள் - இதுதான் விஷயம்.

அந்த விளம்பரத்தைச் செல்லமுத்துப் பாட்டாவிடம் காட்டியதும், அவரும் சொன்னார். டவுணில் அவருக்குத் தெரிந்தவரின் பேத்தியும் இதற்கு விண்ணப்பிக்க போகிறாளாம் காமாச்சி எழுதிப் போட்டும் - ஆச்சியிடம் பிறகு சொல்லிக்கொள்ளலாம் என்றார்.

விஷயம் இவ்வாறு ஆரம்பித்தது அடுத்த பத்துநாளில் அவளுக்கு ஒரு கடிதம் நேர்முகத் தேர்விற்கு வரலாம். தேர்வானால் ஒரு வாரகாலத்தில் வேலையில் சேரவேண்டும் என்று.

எனவே சிக்கல் ஆரம்பித்தது. ஆச்சியிடம் சொல்லி முடிக்கிற காரியமில்லை. முதலில் தேர்வு செய்யப்படவேண்டும். அதற்குப் போவது அவசியம். பாட்டா அதற்கும் வழி சொல்லிக் கொடுத்தார்.

படிச்ச பள்ளியில் மாணவிகளை அழைத்துக் கொண்டு சிறிய சுற்றுலா செல்கிறார்கள் - ஒரு நாள் தான் பள்ளியின் காரில்தான் செல்கிறார்கள் கஷ்டமில்லை.

இது பலித்தது. அதிகாலையில் புறப்படட்டுவன் பஸ் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டவர் பாட்டாதான். அடுத்த நாள் மாலையே திரும்பிவிட்டாள் எல்லாம் நல்ல படியாகவே முடிந்தது.

நேர்முகத்திற்கு ஐம்பது பேர் வந்திருந்தனர். இருபதுதான் தேவை. இரண்டு பேர் கேள்வி கேட்டனர். மிகவும் சாதாரணமான கேள்விகள்தாம். வீட்டில் என்ன வேலை செய்வீர்கள் என்று கேட்டதற்கு காமாட்சி அடுக்களை வேலைதான் என்று சொன்னாள். கேட்டவர் ஒரு பண்டிதரும் கூட. அட்டல், அடுதல், அடிசல் எல்லாம் என்னவென்று தெரிந்தவர். ஆனால் அடுக்களை தெரியவில்லை. கூட இருந்த கேள்வி கேட்டவர் அதை விளக்கினார். அவர் நாஞ்சில் நாடனின் கதைகளைப் படித்தவர். எனவே தெரிந்து சொன்னார் என்ன பலகாரம் எல்லாம் பண்ண முடியும் என்ற கேள்விக்கு முறுக்கு சுற்றுவேன் - முந்திரிக்கொத்து செய்வேன் என்றாள்.

காமாட்சியிடம் கேள்விகள் சுற்று அதிகம்தான். முறுக்குமாவைப் பிசைந்து முறுக்காக முறத்தில் சுற்றிப்போடும் போது கையில் எண்ணெய் தடவிக் கொள்வேன் என்று சொன்னதும் அது ஏன் என்ற கேள்வி. அப்போதுதான் பொருபொரு என்று முறுக்கு இருக்கும் என்றாள்.

அந்தப் பண்டிதரின் மகிழ்ச்சி வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. அவருடன் இருந்தவரும் பண்டிதராக இருக்க வேண்டும். பேசிக் கொண்டனர். இந்தப் பொரு பொரு என்ற வார்த்தை இந்த மண்ணிலிருந்து வந்தது - விண்ணிலிருந்து அல்ல என்று சொல்ல மற்றவர் இந்த வார்த்தை என்ற சொல்லும் அப்படித்தானே வாய் என்பதிலிருந்து தோன்றியது. அந்த விண்ணின் மொழியில் வாய் என்பதற்கு சொல்லே கிடையாதாம் என்றெல்லாம் பேசிக்கொள்ள, நேரம் போனது தெரியவில்லை.

காமாட்சிக்கு ஒரு வார காலத்திற்குள்ளாகவே கடிதம் வந்துவிட்டது.

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட விவரம் - வேலையில் உடனே சேரலாம் - உத்திய விபரம் கட்டட மாடியிலேயே தங்குமிடம் உண்டு - இரண்டு மாதத்திற்கொருமுறை இரண்டு நாள் விடுப்பு என்றெல்லாம்.

அத்துடன் அந்த சூப்பர் மார்க்கெட் அருமை பெருமைகள் பற்றி பொதுவாக ஒரு நோட்டீசும் இணைக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் அங்கு கிடைக்கும்

சாமான்கள் - விலை எல்லாம் குறிப்பிட்டு அதோடு வீட்டுப் பலகாரங்களான கைமுறுக்கு, முந்திரிகொத்து போன்றவையும் கிடைக்கும் என்ற தகவல்.

தபால்காரர் டீ சாப்பிட்டுவிட்டு முத்துக் கறுப்பனிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்தார். வழக்கமாக அந்த ஊருக்கு வரும் ஓரிரு கடிதங்களை கடையில் கொடுத்துவிட்டு அப்படியே பக்கத்து ஊருக்கு நடப்பவர்.

கடிதம் காமாட்சியிடம் சேர்ப்பிக்கப்பட்டு விட்டது. முத்துக்கறுப்பன் ஏதாவது ஒரு கலாட்டாவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அது இப்படி கரண்டி அடியாக இருக்கும் என்று நினைக்கவில்லை.

பொழைக்க வந்த பயலே - என் குடியைக் கெடுக்கவா பாத்தே. என்ற தீட்டுவேறு. செல்லமுத்துப் பாட்டாவை எதுவும் கேட்கமுடியாது. அவர் தாமே முன்வந்து அன்று வெளிப்படையாக எல்லாவற்றையும் சொன்னார்.

ஏக்கியம்மா - நீ என்ன நினைச்சுக் கிட்டிருக்கே நீ போன பொறகு அதுக்கு என்ன கதி - நம்ம காலம் அப்படி ஆச்சுன்னா. இதுகளுமா அப்படி இருக்கும் சாமியாரு சொல்லுராரு அப்படி இப்படினு புலம்பறயே இந்த காலண்டர் படத்தை குடுத்தவன் மக டவுண்டே டைப்பு, கணக்கு போடற எந்திரம் எல்லாம் படிச்சு, இப்போ லண்டனுக்குப் போகப் போறானாம். நீ கிங்கிணி காட்டிக்கிட்டு இருன்னு சொல்றே. அந்தச் சாமியாரு சொந்தக்காரங்க எல்லாரும் அப்படித்தான் பாதிப்பேரும் படிச்சுகிட்டு வேற நாட்டுக்குத்தான் போய் இருக்கிறானுக.

இதிலே நீ இந்த முத்துப்பயலை பொழைக்க வந்தவனே அப்படிங்கறே இங்கிருந்து சத்தம் போட்டா அவன் ஊருக்குக் கேக்கும். அந்தச் சாமியாரு தான் பொழைக்க வந்த ஆளு.

இசக்கி அம்மாள் அதில்லே அண்ணாச்சி நான் வந்து கேளு ஏக்கியம்மா நான் டவுண்டே விசாரிச்சுப் பார்த்தேன். நம்ம செந்திப்பெருமா

பேத்தியும் காமாச்சி மாதிரி போயிட்டு வந்திருக்கா - அவ பி.ஏ. படிச்சவ.

இதிலே இன்னொண்ணு பாத்துக்கோ - அந்தக் கம்பனி வந்து இத மாதிரி மத்த இடங்களிலே யும் வியாபாரம் ஆரம்பிக்க போறாளாம் - நம்ம பக்கத்து டவுண்டேயும் ஆரம்பிச்சா காமாச்சியை இங்கேயே போட்டுருவா - பாப்போம் - நீ ஒண்ணும் நினைக்காம அவளை அனுப்பி வை - ஒன் காலத்துக்குப் பொறகும் அவ நல்லா இருப்பா.

செல்லமுத்துப் பாட்டா சொல்லிவிட்டு டீக்கடைப் பக்கமாகச் சென்றபோது, கடைப் பக்கத்துக் குப்பைத் தொட்டியில் ஒரு காலண்டர் வீசப்பட்டிருந் ததைப் பார்த்தார்.

அவர் திரும்பிச் செல்லும் போது இசக்கியம் மாள் வீடு முன்பாகவும் ஒரு காலண்டர் வீசப்பட்டிருப்பதைக் காணக்கூடும்.

பார்வைகள்

“லத்தீன் அமெரிக்கக் கதை சொல்லிகளில் ஒரே ஒரு பெயரைத் தேர்ந்தெடுக்கக் கூறினால் நான் போர்ஹேஸ் பெயரை மட்டுமே தேர்ந்தெடுப்பேன்.”

- மந்திரச்சிமிழ் ஏப். 2011

இல் மரியோ வர்கஸ் லோஸா.

மறபடிய தலித் சீர்தனை

மறபடி மூலம்: சந்திரபாஸரசாத் ; கன்னடம்: மர்ஸ்வாத்;
தமிழில்: இறையடியான்

1. சமத்துவமின்மை நொறுங்கி விழுகிற அடிப்படையில் மார்க்ஸின் பார்வையில் சமத்துவமின்மை என்பது வரவு-செலவுகளின் இடைவெளி. அந்தக் கண்ணோட்டத்தில் உலக வங்கியும், மார்க்சிய வாதிகளும் அண்ணன் தம்பிகள். பாரதத்தின் அமைப்பியல் நிறுவனமும் கூட மக்களின் நிம்மதியைக் கணக்கிட அதே அளவுகோலினைக் கையில் எடுக்கிறது. அதனால் அதனைச் சித்தப்பாவின மகனைன சொல்லலாம் - அழைக்கலாம்.

பாரதம் இன்றும் கூட சாதியத்தைச் சமூகமாகக் கொண்டுள்ளது. எனவே சமூக வர்க்கங்களுக்குத் தொடர்பான, சித்தாந்தங்கள் சாதிய சமூக அம்சங்களை அளவிடப் போதுமானதாக இல்லை. சாதியம் சுக்குநூறாகும். இதில் ஐயமில்லை. 'சாதிகளின் அழிவு' என்ற நூலில், இன்றைய இடதுசாரிகள் அல்லது உலக வங்கியின் புத்தி ஜீவிகள் வாசிக்க சிரமமான சமத்துவமின்மையின் பல சான்றுகளை டாக்டர் அம்பேத்கர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

குஜராத்திலுள்ள அகமதாபாத்தின் ஜானு என்கிற கிராமம். 1935 நவம்பரில் நடந்த ஒரு சம்பவம். அங்கு வாழ்ந்த சில தலித் பெண்கள் உலோகக் குடங்களில் நீர் சுமந்து வருவதைச் சிலர் பார்த்துள்ளனர். மேல் சாதி இந்துக்கள் அதனை ஓர் அப்சாரமாகப் பார்த்தனர். தலித் பெண்களின் செருக்கை ஒடுக்குவதற்கு அவர்களைத் தாக்கினர்.

இதே போன்றதொரு சம்பவம் இராஜஸ்தான் மாநில ஜெய்ப்பூர் ஜில்லாவிலுள்ள சக்வாரா கிராமத்தில் 1936 ஏப்ரல் பத்தாம் தேதியன்று நடந்தது. பொருளாதாரத்தில் சற்றே வசதி படைத்த தலித் ஒருவன் புனித பயணம் போய் வந்திருந்தான். வட மாநில பண்பாட்டிணையொட்டி இந்து மதத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன்

தன் பெற்றோர்களை நான்கு புண்ணிய இடங்களுக்கு அழைத்துச் சென்று வரவேண்டும் என்பது வழக்கம். அதாவது பத்ரிநாத், துவாரகை, பூரி ஜெகநாத் ஆலயம் மற்றும் இராமேஸ்வரம் ஆகிய நான்கு புண்ணிய இடங்களுக்கோ அல்லது இந்துக்கள் புனிதமனைக் கருதும் ஏதேனும் தார்மீக இடத்துக்கு அழைத்துச் செல்வது. இதனை வெறும் செய்திக் குறைபாடுடைய நோக்கில் சொல்லியிருக்கவில்லை. எது எப்படி இருப்பினும் தலித் இனத்தைச் சேர்ந்த பிள்ளையொருவன் தன் பெற்றோர்களை நான்கு புண்ணிய இடங்களுக்கு அழைத்து போய் வந்தானா அல்லது ஓரிடத்துக்கு மட்டுமே போய் வந்தானா என்பது முக்கியமல்ல. சம்பிரதாயப்படி தீர்த்த யாத்திரை சென்று வந்ததுடன் உறவினர்களுக்கும் கிராம மக்களுக்கும் விருந்து ஏற்பாடு செய்திருந்தான்.

மேல் குலம் சார்ந்த இந்துக்கள் இதுபோன்ற விருந்துபசாரத்தை, தீர்த்தயாத்திரைக்குப் பின்னர் செய்வது வழக்கம். மேல் சாதி இந்துக்கள் தம் கிராமத்தைச் சேர்ந்த அனைவரையும் விருந்துக்கு அழைப்பது வாடிக்கை.

ஆனால் ஜக்வார தலித்தின் விருந்து சமூக ஊடகங்களுக்கு இரையானது எப்படி? விருந்து படைக்கும் பிறரைப் போலவே தலித் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவனும் விருந்தின் போது நெய்யுடன் உபசரிக்க வேண்டுமென முடிவெடுத்தான். விருந்தின் போது நெய் ஊற்றுவது மேல் சாதி இந்துக்களுக்கு, அந்தஸ்தின் அடையாளம்.

அம்பேத்கர் இப்படி எழுதுகிறார்: 'இந்த விருந்து உபச்சாரத்தைத் தீண்டத்தகாதவர்கள் சுவைத்துக் கொண்டிருந்த போது நூற்றுக்கணக்கான சாதி இந்துக்கள் தடிகளோடு அங்கே சேர்ந்தனர்.

விருந்துக்கு வைத்திருந்த உணவை மண்ணில் கொட்டியதோடு மட்டுமின்றி, தீண்டத் தகாதவர்கள் மீது தாக்குதலும் நடத்தினர். தீண்டத் தகாதவர்கள் உணவை அங்கேயே விட்டுவிட்டு, தங்களின் உயிர்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள நாலாபுறமும் ஓடினார்கள்.

ஆனால் நெய் சாப்பிடுவது உயர்ந்த சாதி களின் பெருமை என்பதை அறியார்.... என எழுதினார் அம்பேத்கர்.

மேலே கண்ட நிதர்சனங்கள் 75 ஆண்டுகள் பழையனையானது. தலித் வாக்கத்தினர் குதிரையேறி வந்தனர் என்பதற்காக அவர்கள் மீதும் தாக்குதல், கிழக்கு வடக்கு மாநிலங்களிலும் இராஜஸ்தானின் கறுப்பு மண்ணிலும் இது புதியதல்ல. அப்படியே தமிழ்நாடு, ஆந்திர மாநில தெலுங்கானா பகுதி கிராமங்களின் தேநீர்க் கடைகளில் மூன்று குவளைகளின் வழக்கம் மிக இயல்பானது.

“சமூகம் சார்ந்த சமத்துவமின்மை சாமான்யமானவர்கள் மீது அவமானத்தின் சுமையை ஏற்றுவதற்குக் காரணமாகிறது”

பொருளாதாரச் சிந்தனையால் சமத்துவ மின்மையை அளக்க முடியாது என்பதற்கு மேலே கண்டவை சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகள். அதைவிட முக்கியமானது பொருளாதார சமத்துவமின்மை வாக்கங்களின் பிரிவினையை உண்டாக்குகிறது. உன்னதமான பொருட்களைப் பெறுவதற்கான ஆற்றலும், அந்த ஆற்றலினின்று வஞ்சிக்கப்படுவதற்குத் துணை போகிறது. சமூகம் சார்ந்த சமத்துவ மின்மை சாமான்யமானவர்கள் மீது அவமானத்தின் சுமையை ஏற்றுவதற்குக் காரணமாகிறது. ஜானு, ஜக்வாரா நிகழ்வுகள் வாக்க வேற்றுமைக்குத் தொடர்புடையன அல்ல. அவை சாதிய வேற்றுமையின் பார்ப்புடையதோடு இரண்டு கிராமங்களின் தலித்துகள் மீது பலவந்தமாய், திணிக்கப்பட்ட அவமானங்கள்.

பெரும்பான்மையான பண்டிதர்களும் சாதிய வழக்கத்தை மிகவும் சாதாரணமானது என்பது போல்,

புனிதம் - புனிதமற்றது, மேல் - கீழ் சாதிகளுக்கு அப்பாற்பட்டது போன்ற கண்ணோட்டம் உடையவர்களாக இருப்பது இரங்கத்தக்கது. இவை சாதிய வழக்கியலின் சித்தாந்தம்.

சாதியம் எப்படிச் செயல்படுகிறது என்பதைப் பற்றிய புரிதலும், விவாதங்களும் போதிய அளவில் நடக்கவில்லை என்றே சொல்லலாம்.

சாதியம் என்பது ஆன்மிகம், பொருளாதாரம் செல்வாக்கு ஆகியவற்றில் மட்டுமில்லை. சாதியம் விதித்துள்ள திட்டமிட்ட செயல்களால் வாழ்வில் அது பன்முகங்களைக் கொண்டுள்ளது. சாதிய வழக்கம், குறிப்பாக, தலித் தொடர்பான அறிவார்ந்த விவாதங்களில் எதனை நாம் வெளிப்படுத்துகிறோமோ அதுவே சாதிய வழக்கமாய் நிலைக் கொள்கிறது. சாதிய

வழக்கம் என்பது நியமத்தின் பார்ப்பு உணவு, உடை செயற்பாடுகள் என, பன்முகங்களைக் கொண்டுள்ளது.

என் மூதாதையர் வாழ்ந்த கிராமத்தில் சில நாட்கள் நான் தங்க வேண்டி வந்தது. அப்போது பரம்பரையின் செல்வாக்குச் சிதறி போய் இருந்ததைக் கண்டேன்.

இக்கட்டுரையின் வடிவம், வரையறையை, கவனத்தில் கொண்டு இந்த விவாதத்தைச் சுருக்கமாக சொல்ல விழைகிறேன். முதலாவது என் கிராமத்திலும் சுற்று வட்டாரத்திலும் யாரும் இப்போது சோளம், கம்பு போன்ற தானியங்களைப் பயிரிடுவதில்லை. எந்தச் சாதியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்கட்டும். கோதுமை, அரிசி போன்றவற்றையும் காய்களையும் பயன்படுத்துகின்றனர். மேல் சாதியைச் சேர்ந்த சிலர் உயர் ரக கோதுமை, அரிசி, காய்கறிகள், அவரை, துவரை, பயறு வகை தானியங்களைப் பயிர் செய்கின்றனர் என சிலர் விவாதம் செய்யலாம்.

என் கண்ணோட்டம் யாதெனில் பெரும்பான்மையான உழவர்கள் நல்ல மகசூல் தருகின்ற பயிர்களை வளர்த்தெடுக்கிறனர். பெரிய அளவில் நிலங்களை உடையவர்கள் மகசூல் தருகின்ற, சுவை மிகுந்த பயிர்களைத் தங்களுக்காகவும், உறவினர்களுக்காகவும், திருமணம் போன்ற சமயங்களில் பயன்படுவதற்கும் விளைவிக்கின்றனர். உற்பத்தி எதுவாக இருப்பினும் அரிசி, கோதுமை, துவரை, பயறு, அவரை ஆகியவை தலித்துகளின் மதிப்பை எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைவதில்லை. முன்னொரு காலகட்டத்தில் சோளம், கம்பு, கேழ்வரகு போன்றவை தலித்துகள் பயன்படுத்தும் தானியங்களாக இருந்தன. இரண்டாவதாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் பன்றி இறைச்சி மட்டும் தலித்துகளின் உணவாக இருப்பதில்லை.

தாராளமயமாக்கலுக்குப் பின்னர் உணவு வகைகள், என் கிராமத்திலும் சுற்று வட்டாரங்களிலும் பெரிதும் மாறி விட்டது என்றே சொல்லலாம். வேறு வகையில் சொல்ல வேண்டுமெனில் உணவு நியமனம் என்பது ஏட்டளவில் நின்று விட்டது.

இந்த உணவின் சமத்துவமின்மை இதற்கு முன்னரே ஏன் முடிவுக்கு வரவில்லை? என்கிற கேள்வி எழலாம். 1990க்கு பின்னர் தொழில் முன்னேற்றம் மற்றும் நகர்ப்புற வளர்ச்சியைக் காண்கிறோம். கல்வி அறிவில்லாதவர்கள், பள்ளிப் படிப்பைப் பாதியில் நிறுத்திய தலித் இளைஞர்கள், தொழிற்சாலைகளை இலக்கு வைத்தனர். டிரக்கும், டிராக்டர்களும் அவர்களைக் கவர்ந்தன. கிராமங்களுக்குப் பணம் எடுத்து வருவது மட்டுமின்றி நகர வாழ்க்கையின் இரசனையையும் கிராமங்களுக்கு இறக்குமதி செய்துள்ளனர். உணவின் மூலங்களுக்குத் தொடர்புடைய பட்டண வாழ்வின் சமத்துவம் என்பது வெறும் போதனை. முன்னாட்களில் கிராமம் மற்றும் அதைச் சுற்றியுள்ள இடங்களில் தலித்துகள் சாப்பிட்ட உணவு இன்றைக்குப் பிராணிகளின் உணவாகி உள்ளது. இத்தகைய சமூக மாற்றத்தை - புரட்சியை என் கிராமத்தில் காண்கிறேன்.

2. வேலையின் நியமம் கட்டுடைகிறது

ஐலை மாதத்தின் மத்தியில் துயரமான சம்பவமொன்று எங்கள் குடும்பத்தில் நிகழ்ந்தது. என் சோதர மருமகனின் மனைவி பாகேஸ்வரி லக்னோ மருத்துவமனையில் மரணமடைந்தாள். பி.எச்.டி. பட்டதாரியான அவள் ஆறு வருடங்களாக, புற்று நோயில் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். எம்.எஸ்.சி. பட்டதாரியான பாகேஸ்வரியின் கணவர் டாக்டர் கே. கே. சந்திரா கல்லூரி ஒன்றில் பணியாற்றுகிறார்.

என் குடும்பமும் நட்பு வட்டமும் தவிர்க்க முடியாத இந்தச் சம்பவத்தை முன்னிட்டு மருத்துவ மனையிலேயே இருந்தது. பின்னால் நடக்கவிருந்த துயரச் செய்தியை மருத்துவர்கள் ஏற்கனவே கோடிட்டுக் காட்டி இருந்தனர். மருத்துவமனையின் ஆம்புலன்ஸ் போதுமானதாக இருக்கவில்லை. பெரிய வாகனமொன்று எங்களுக்குத் தேவைப்பட்டது.

மருத்துவமனையின் அருகில் டாக்ஸி நிறுத்தும் இடம் இருப்பதாகவும், சுவத்தை எடுத்து செல்லச் செல்லப் பெரிய பஸ் கிடைக்கும் என்றும் யாரோ சொல்லி இருந்தார்கள். குடும்பத்திலுள்ள பலரோடு, உறவுகாரர்களும், நண்பர்களும் துயரத்தில் இருந்தனர். அவர்களை சமாதானம் செய்ய சிலர் இருக்க வேறு சிலரோடு நாங்கள் வண்டி ஏற்பாடு செய்யச் சென்றோம். 'மிஸ்ரா டாக்ஸி நிறுத்தும்' இடத்தில் வாகன வசதி கிடைத்தது. மத்திய பிரதேசம், கிழக்கு உத்திரபிரதேசத்தில் மிஸ்ரா என்கிற சாதிய அடையாளத்தை, பிராமணர்களே கொண்டிருக்கின்றனர்.

இந்த மிஸ்ரா என்பவர்கள் சவம் எடுத்துச் செல்லும் சில வாகனங்களை வைத்துள்ளனர். வாகனம் ஒன்றைப் பேசி, வண்டியைச் சவகிடங்கின் வாயிலருகே ஓட்டி வருமாறு டிரைவரிடம் சொன்னோம்.

டிரைவர் வேறு எங்கும் போய்விடக் கூடாது, அவனைத் தேடுவது சிரமமாகி விடும் எனக் கருதி அவனுடைய செல்போன் எண்ணைக் கேட்டேன். அவன் தன்னுடைய விசிட்டிங் கார்டு கொடுத்தான்.

விசிட்டிங் அட்டையில் அவனுடைய பிராமண அந்தஸ்து தெரிய வந்தது. அவனும் மிஸ்ரா. அது மட்டுமல்ல. அந்த டாக்ஸி ஸ்டாண்டின் உரிமையாளனுக்கு உறவாகவும் இருந்தான்.

லக்னோவில் இருந்த எங்கள் வீட்டில் நூறு இருநூறு அறிவு ஜீவிகள் கூடியிருந்தனர். பாகேஸ்வரி இரவு 8.23க்கு உயிர் நீத்திருந்தாள். அடுத்த நாள் பகல் வேளை வரையில் சுவத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டி வந்தது. அதன் பிறகே சடங்குகள் நடக்க வேண்டும். இதன் பொருட்டு பெரிய பெரிய ஐஸ் கட்டிகள் கொண்டு வரப்பட்டன.

வீட்டுக்கு வந்ததும் எங்களுக்கு நெருக்கடி உண்டானது. சுவத்தைப் பதப்படுத்தும் வகையில் அந்த ஐஸ் கட்டிகளை எப்படிப் பயன்படுத்துவது? நாங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததை டிரைவர் செவி மடுத்தான். தானே அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய முன் வந்தான். வண்டியை ஓட்டுகின்ற அவன் பிணத்தைச் சுற்றிலும் ஐஸ் கட்டிகளை எப்படி வைப்பது என்கிற கலையையும் கற்று வைத்திருந்தான். மிகச் சரியாகவும் அப்பணியைச் செய்தான்.

வாகன வாடகைக்குப் பேசிய 1800

உருபையை அவனுக்குக் கொடுத்து மேலும் இருநூறு கொடுத்தேன் அன்பளிப்பாக. பாகேஸ்வரியின் தம்பி தன் பங்குக்கு நூறு சேர்த்தான். குடும்பம் சார்ந்த வேறு மூவரும் அப்படியே செய்தனர். சுவத்தின் பாதுகாப்புக்கு டிரைவரே முன்வந்ததை அனைவரும் பாராட்டினர். பாகேஸ்வரியின் சுவத்தை பஸ்ஸில் வைப்பதற்கு முன்பே அவன் எங்களுள் ஒருவனாகி இருந்தான்.

இதுபோன்ற விஷயத்தில் எங்களுக்கு எதுவும் தெரியாது என்பதை அந்தப் பிராமண வாகனயோட்டி ஏற்கனவே கணக்குப் போட்டிருந்தான். நாளைய ஈமச் சடங்குக்கு வேண்டியதனைத்தும் தானே செய்து தருவதாக முன் வந்தான். அடுத்த நாள் சுவ அடக்கத் துக்கும் அவனுடைய வாகனத்தையே நாங்கள் எதிர்பார்ப்போமென ஒருவேளை எண்ணி இருக்கலாம். நாங்கள் அதற்கு இசைந்தோம். இந்த மிஸ்ரா, டாக்ஸி ஸ்டாண்டின் உரிமையாளனின் சம்பந்தி. இந்த டிரைவர் இப்போது என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறானோ என்னவோ அதனை இனிமேல் என் வாழ்நாளில் காண முடியாது என எண்ணிக் கொண்டுடன். சாதியின் காரணத்தால் பிராமணர்கள் எந்த வேலையைச் செய்யக் கூடாதென விதிக்கப்பட்டுள்ளதோ அத்தகைய வேலைகளை அவர்கள் செய்வதைப் பார்க்க விரும்பும் இச்சையோ கவலையோ எனக்குக் கிடையாது.

எங்கள் குடும்பம் பெரியது. இன்பம் துன்பம் இரண்டிலும் நாங்கள் எப்போதுமே இணைந்து இருந்தோம். என் தந்தைக்கு மூவர் சகோதரர்கள். அவர்களின் பிள்ளைகள் பேரப் பிள்ளைகள் என சுமார் நூற்றுக்கும் அதிகமான உறவினர்கள். கிராமத்தில் வசிப்போர் மற்றும் நண்பர்கள் அனைவரையும் இதுபோன்ற சமயங்களில் லக்னோவில் ஒன்று சேர்ப்பது முடியாத காரியம். சுவ அடக்கம் முடிந்த பின் கிழக்கு உத்திரபிரதேசத்தின் அஜங்கட் ஜில்லாவின் என் சொந்த ஊருக்குப் புறப்பட்டோம். பத்துப் பன்னிரண்டு வண்டிகளில் நாங்கள் அஜங்கட் சேர்ந்த போது நடு இரவானது.

குடும்பத்தில் இவ்வளவு பெரிய துன்ப நிகழ்ச்சி

நடந்த போதும் சமுதாய ஆய்வு என்னுள் தொடர்ந்த படியே இருந்தது. என் கிராமத்தின் பக்கத்துக் கிராமம் ராம்கர் என்பது. ஒரு காலத்தில் பிரசித்தமாய் இருந்த அரசியல்வாதியும் சமுதாய சிற்பியுமான ராஜ் நாராயண் ராம்கர் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவரே. சௌத்ரி சரண்சிங்குக்கு நான் அனுமனைப் போன்றவன் என ஒரு முறை ராஜ் நாராயண் சொல்லி இருந்தார். ராஜ் நாராயண் பூமிஹார் சாதியைச் சார்ந்தவர். தன் அரசியல் வாழ்க்கையில் என்றுமே அவர் பூமிஹார் சாதி எனப் பட்டம் கட்டிக் கொண்டவர் அல்லர். அவர் ஒரு சித்தாந்தத்தைத் தழுவினார் வழிகாட்டியாக விளங்கியவர். பூமிஹார் சாதியினர் தாசூர் மற்றும் பிராமண கலப்பினத்தின் ஜமீன்தாரர்கள் ஆவர்.

என் கிராமத்திலிருந்து சுமார் அரை மைல் தூரத்தில் இருந்த ராம்கர் கிராமத்தில் இருந்த ஒரு பூமிஹார் சாதியைச் சேர்ந்தவன் தலித்துடன் பன்றி மாமிச விற்பனையில் கூட்டு சேர்ந்தான். இந்த பூமிஹார் வாலிபன் பன்றிகளைச் சாகடித்து அதன் மாமிசத்தை, வார சந்தையின் போது விற்பனை செய்து வந்தான். பன்றி மாமிசத்தை உணவாகக் கொள்ளக் கூடாதெனும் ஒரு நம்பிக்கை உள்ளது. அது தலித்துகளின் உணவாக மட்டுமே இருந்தது. என் சிறு வயதில் பன்றி மாமிசத்தை நாங்கள் திருடிச் சாப் பிட்டதுண்டு. பன்றி மாமிசம் விற்பவன் இரவு வேளையில் எங்களுக்குக் கொடுத்து வந்தான். இது என் பால்ய வயதின் உண்மை. ஒரு மேல் சாதிக்காரன் பன்றி அறுப்பதை என் கண்களால் பார்ப்பேன் என்பதை நான் எப்போதும் யோசித்திருக்கவில்லை.

வேறு இடங்களில் மிஸ்ரா பீடா கடை, மிஸ்ரா பியூட்டி பார்லர், மிஸ்ரா ஓட்டல் என நாம் பார்க்கிறோம். சாதிய வழக்கின் அடிக்கல்லானது தொழிலின் பெயரால் பைசா கோபுரம் போல் சாய்ந்த வண்ணமுள்ளது. இந்தப் போக்கு சாதிய வழக்கத்துக்கு பெரிய இழப்பாகும்.

ஆனால் மனுவின் வழித்தோன்றல்களின் மக்கள், மனுவின் தர்மத்தை ஏன் புறக்கணிக்கின்றனர்?

3. நாகரீக சமுதாயம் எங்குள்ளது?

நம்மிடையே நடைபெறும் துன்பியல் நிகழ்ச்சிகளின் போது, பொதுஜன அறிவுஜீவிகள் ஒடிப்போவதில் முதலிடம் வகிக்கின்றனர். படிப்பாளிகள் தங்களை மறைத்துக் கொள்கிறார்கள். அப்போது அராஜகம் செய்வோர் பொது மக்களின் மனசாட்சிகளைக் கொள்ளையடிக்கின்றனர். படித்த புத்தி ஜீவிகள் ஆசிரியர் உரையின் பத்திகளில் ஒளிந்து கொள்கிறார்கள்.

ஏழாம் வகுப்பில் படித்த முன்னாள் டிரக் டிரைவர் ஒருவர் மக்கள் அதிகாரத்தின் மீது பட்டப் பகலிலேயே சவாரி செய்கிறார். இந்தப் புதிய காந்தி தான் இந்த நாகரீக சமுதாயத்தை முன்னணியில் நின்று வழி நடத்துவதாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் நாகரீக சமுதாயம் எங்குள்ளது? சமுதாயத்தை நாகரீக மாக்குவது எது? தற்சமயம் நம் பட்டணங்களின் சாலைகளை ஆளுகின்ற இந்தக் கலகக்காரர்கள் அதனை விவாதிக்கும் சிக்கலுக்குள் நுழையவும் விரும்புவதில்லை.

இது எனது முதல் கேள்வி. இங்கிலாந்து இருக்கட்டும், ஐரோப்பா இருக்கட்டும் அடிமைக் காலத்தில் சமுதாயம் நாகரீகமாய் இருந்ததா? மக்களில் வேற்றுமைகள் இருந்தபோது ஆப்பிரிக்காவில் எந்தத் தேசமாவது நாகரீக சமுதாயமாய் இருந்ததா? சாதியானது பொதுமக்களின் அனைத்து வெளிகளின் மீதும் சாதியம் ஆதிக்கம் செலுத்துவதை முதன்மைப் படுத்தும்போது இந்தியாவை நாகரீக சமுதாயமென அழைக்கலாமா?

நகரமயமாதல், தொழில்மயமாதல் போன்ற சூழலில் நாகரீக சமுதாயம் நிலை கொள்ளும். நாகரீக சமுதாயத்தில் மக்கள் நிறுவும் அமைப்புகள் அரசு அமைப்புகளை விடத் தூய்மையானதும் திறமையானதுமாக அமையும். அத்தகைய நாகரீக சமுதாயங்கள் தேசிய சட்டங்களை முழுமையாக ஏற்கும். அரசுகளின் அங்கங்களை விடப் பயன்படக் கூடிய சட்டங்களுக்குக் கட்டுப்பாடு உடையதாய் இருக்கும். அது போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் மனித உரிமைகளின்

கேள்வி எழுகிறது. முன் மாதிரியான நாகரீக சமுதாயங்களில் அரசு செய்யும் தவறுகளைத் திருத்தம் செய்வதற்கு மக்கள், நீதி மன்றங்களில் முறையிடுகின்றனர். அரசு தானே முன் வந்து தொடங்கிய தரமான நீதியைத் தானே எப்படி அடைசியப்படுத்தும்? என்று கேள்வி எழுகிறது.

நாகரீக சமுதாயங்களில் பொதுமக்களும் அவர்கள் நிறுவிய அமைப்புகளும் அரசுகளின் அமைப்புகளை விட மிகுந்த வினயத்தை - பணியைக் காட்டுகின்றன. முடிவில் நாகரீக சமுதாயங்கள் அரசுகளை விட நன்னடத்தையை வெளியிடுகின்றன. இத்தகைய நன்னடத்தையும் மக்களின் அதிகாரத்தையும் கொண்டுள்ள நாகரீக சமுதாயங்கள், அரசுகளைக் கேள்விகளுக்கு உள்ளாக்குகின்றன.

இப்போது பாரதம் எங்குள்ளது? நகரமயமாதல் மற்றும் தொழில் மயமாதல் இரண்டிலும் இன்றும் பாதி வழியிலேயே இருக்கிறது. எனவே பாரதம் நாகரீகமான சமுதாயமாக மாறியுள்ளது என்னும் சொல் சரியன்று. நாகரீக அமைப்புகளையும் அரசு அமைப்புகளையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். அரசு, மக்களுக்கு எதிராக நடந்து கொண்டால் குடிமக்கள், நியாயத்துக்காக, சமூக அமைப்புகளைப் பார்க்கின்றனர். சமூக அமைப்பின் போராட்டங்கள் நாகரீக சமுதாயங்களாக மாறுகின்றன.

தீண்டாமையைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் யார்? அரசுகளா அல்லது சமுதாயமா? தலித்துகள் இதிலிருந்து விடுபட எங்கே போகிறார்கள்? அரசுகள் பக்கம் போகின்றார்களா? தலித்துகளின் பிரத்யேகமான சிக்கல்களுக்கு முடிவு காண, தானே ஏற்படுத்திய சட்டங்களை இந்திய அரசு கடைப்பிடிக்காமல் இருக்கலாம். தான் செய்த தவறுகளை அரசு திருத்திக் கொள்வதற்காக நியாயம் வேண்டிய தலித்துகள் நாகரீக சமுதாயத்திடம் முறையிட்டதற்கு ஏதாவது முன்னுதாரணங்கள் இருக்கிறதா? தலித்துகள் மீது கொடுமைகளைக் கட்டவிழ்த்து விடுபவர்கள் யார்? சமுதாயமா அல்லது சர்க்காரா?

தலித்துகளை மறந்து விடுவோம். எல்லாக் குடிமக்களைப் பற்றியும் பேசலாம் இருவர் காதலித்து மணம் புரிந்து கொள்கிறார்கள். அவர்களை அடித்து விரட்டுவோர்..... யார்? அரசா அல்லது சமுதாயமா? அவர்களைச் சாகடிப்பது யார்? அரசா அல்லது சமுதாயமா? வரதட்சணையை அரசு ஊக்கப்படுத்துகிறதா? வரதட்சணைப் பிடியில் சிக்கியோர் - சிக்கித் துன்புற்றோர் நியாயத்துக்கு எங்கே போக வேண்டும்? அரசாங்கத்திடமா சமுதாயத்திடமா?

எனவே கையர்லாஞ்சியில் சமூக கொலை நடந்த போது புதிய காந்தி அதனைப் பார்க்க வரவில்லை. சில மாதங்களுக்கு முன்னர் ஓரிசாவின் ஒரு கிராமத்தில் தலித்துகளை, கிராமக் கோயிலின் உள்ளே போக அனுமதிக்காதபோது புதிய காந்தியைக் காணவில்லை. காவல்துறையின் துணையுடன் பஞ்சாயத்துகள் தலித்துகளை விரட்டி அடித்த போது புதிய காந்தி அந்தப் பக்கம் வரவில்லை. தலித்துக்கள் தங்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடியபோது புதிய காந்தி எங்குமே அருகில் இல்லை. இந்தக் காந்தி வசிக்கும் கிராமத்துக்கு, சுமார் நூறு மைல் தொலைவில் ஒரு தலித் தொழிலதிபர் சர்க்கரை ஆலை கட்டுகிறார். அவரை நமது நாகரீக சமுதாயம் தடை செய்கிறது. அவருக்கு முட்டுக் கட்டை போடுகிறது. குறிப்பிட்ட தொரு சாதி மராட்டிய மாநிலத்தில் சர்க்கரை உற்பத்தியைக் குத்தகைக்கு எடுத்துள்ளது. லக்னோ, கல்கத்தா போன்ற தொலை தூரத்திலுள்ள தலித்துக்கள் இதனைத் தெரியப்படுத்தி உள்ளனர். ஆனால் இந்தப் புதிய காந்தி இதனைக் கேட்டு கொள்ளவில்லை.

அதே புதிய கட்டமைப்பின் மூலமாய், தலித்துகளுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்குவது உண்மை. மனுதர்ம சமூகம் தலித்துகளை விரட்டி அடிக்கிறது. பெரிய பெரிய நகர் வீதிகளில் நியாய அநியாயங்களைத் தீர்மானிக்கின்ற சமூகங்கள் மனுதர்மத்தால் மணம் நொந்து போவது கிடையாது. அவை மனுதர்மத்தைப் புறக்கணிக்கும் கட்டமைப்புகள் மீது மணம் நொந்து கொள்கிறது. நம் புதியகாந்தி சாதியைக் கண்டிப்பவர்களைக் கொடுமைப் படுத்தும் சட்டம் இயற்றிய சமூகத்தை என்றும் கேள்விக்கு உட்படுத்தியதில்லை.

சில நாட்களுக்கு முன்னர் திரைப்பட இயக்குநர் மகேஷ்பட தன் பிளாக்கில் இந்தப் புதிய காந்தி இந்தியாவைத் துண்டு போடுகிறார் என எழுதி இருந்தார். அவருக்கு இன்று வரையில் கண்டன மடல்கள் வந்த வண்ணமே இருக்கின்றன.

இந்தியா ஒரு நாகரீக சமுதாயமாகக் கருதப்பட வேண்டுமானால் தேசிய சட்டங்களை அது தன்னுள் அடக்கிக் கொள்ள வேண்டும். அப்படியென்றால் சாதிய சமூகம் இன்று தூக்கிப் பிடித்துள்ள சட்ட நூல்களை, பாரதம் முழுமையாகப் புறக்கணிக்க வேண்டும்.

இன்றைய நம் காந்தியும் அவருடன் இருக்கும் சமூகப் பிரிவும் யார் பக்கம் நின்றுள்ளார்கள்? நாடு மற்றும் அதன் கட்டமைப்பின்பக்கமா? அல்லது மனுதர்மத்தைச் சமந்துள்ள சமூகத்தின் பக்கமா?

தலித்துகளுக்கு அது தெரிந்துள்ளது. மற்றவர்கள் மட்டும் தங்களின் அறியாமையைக் காட்சிப்படுத்துகிறார்கள்.

அன்னா ஹசாரேவின் 'மக்கள் சபை' க்கு எதிரான 'தேசிய சபை' என்னும் குரல் ஓர் அசாதாரண சம்பவம். இதனைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமெனில் பிரிட்டன் தனது சபையை நிறுவும் பொருட்டு எந்த வழியைப் பின்பற்றியதோ அந்த வழியில் ஒரு தடவை நாம் பயணிப்பது அவசியம்.

கி.பி. 1200 களில் பிரிட்டனின் நிலங்களை நன்கொடையாகப் பெற்றவர்கள் வடக்கு பிரான்சில் (இது வியப்பாயிருப்பினும்) விவசாய பூமியின் சொந்தக்காரர்களாக இருந்தனர். இப்படியாக நன்கொடை பெற்றவர்கள் பிரான்சிலுள்ள தங்கள் நிலங்கள் உள்ள பிரதேசத்தைப் பாதுகாத்துக் கொள்வற்காக பிரிட்டனின் மன்னனுக்குப் பணத்தையும் சேவகர்களையும் அனுப்பி வந்தனர்.

பிரிட்டனின் மன்னனான ஜான் நிலவுடைமையாளர்களின் பிரதேசங்களைப் பாதுகாக்க

முடியாதவனானான். இதனால் நிலவுடைமையாளர்கள் அரசனான ஜான் மீது சினம் கொண்டனர். மன்னனான ஜான் 'போப்' பின் நல்லெண்ணத்தையும் இழந்தான். போப், அரசனை ஆலயத்திலிருந்து வெளியேற்றினார். அத்துடன் பிரிட்டனிலிருந்த ஆலயங்களின் சேவைகளையும் நிறுத்தி விட்டார். ஆண்டவருக்குப் பயப்படுகின்ற பிரிட்டனியர்கள் இதனால் அரசன் மீது சினந்தெழுந்தனர். எல்லாத் தரப்பிலிருந்தும் தோல்வியைத் தழுவிய ஜான் நிறைய பணமும் படைக்கு ஆட்களையும் அனுப்பி வைக்க வேண்டுமென நிலவுடைமையாளர்களைக் கேட்டான் நிலவுடைமையாளர்கள் அரசனுக்குப் பணம் அனுப்பும் ஏஜெண்டுகளாக இருந்ததோடு மக்களிடம் வரி தண்டுவர்களாகவும் இருந்தனர். வரி விதிப்பதற்கு முன் எங்களின் எண்ணங்களையும் கேட்க வேண்டும் என்கிற கட்டாயத்தையும் மன்னன் மீது ஏற்படுத்தினார். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின், பிரிட்டன் பல தரப்பு மக்களைக் கொண்டிருந்தது. அரசன் மட்டுமின்றி நிலவுடைமையாளர்கள், பிஷ்புகள், தொழிலாளர்கள், அடிமைச் சேவகர்கள் இருந்தனர். சுதந்திரமான மக்களை எப்படி நடத்த வேண்டும் என்பதற்கான ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வரவேண்டுமென நிலவுடைமையாளர்கள் அரசனிடம் வற்புறுத்தினர்.

மிகவும் நெருக்கடியில் இருந்த மன்னன் நிலவுடைமையாளர்கள், பிஷ்புகள் ஆகியோருடன் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொள்ள வேண்டிய தாயிற்று. நிலவுடைமையாளர்களுக்கும் பிஷ்புகளுக்கும் அரசன் 'மகன்கார்ட்'* வழங்கினான். இதனுடைய கர்ப்பத்திலிருந்து தான் 'சபை' பிறப்பெடுத்தது. (*Magna C(h)arta: ஜான் என்னும் அரசனால் 1215இல் வழங்கப்பட்ட ஆங்கிலேயரின் உரிமைகளை அங்கீகரித்த சாசனம்.)

அதன் பின்னர் ஒவ்வொரு தடவையும் புதிய சட்டம் கொண்டு வரும் போதெல்லாம், மன்னனுக்கு நிலவுடைமையாளர்களையும், பிஷ்புகளையும் அழைத்து அவர்களின் கருத்துக்களைக் கேட்க வேண்டியதாயிற்று. இவர்கள் இருவரும் அடங்கிய சபை 'ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்' (மேல்சபை)டாக

மலர்ந்தது. அப்போது இங்கிலாந்தில் இரண்டு சக்திகள் மையமிட்டன. ஹவுஸ் ஆஃப் லார்டுன் மாதிரி சபை ஒன்று உருவானது. 1327-இல் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ், முதலாம் மன்னன் எட்வர்டின் மகனை அரியணையிலிருந்து அகற்றியது. மூன்றாம் எட்வர்ட் மன்னன் சிம்மாசனம் அமர்ந்தான். இது மக்களாட்சியின் முதல் வெற்றி. இதனால் மன்னர் பரம்பரை அதிகாரம் இழக்கத் தொடங்கியது. வளர்ந்து வந்த ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸின் மகத்துவத்தை உணர்ந்த மன்னனான மூன்றாம் எட்வர்ட் தன் சமூக தளத்தைப் பரவலாக்க, புதிய சட்டம் உருவாக்கினான். நிலவுடைமையாளர்களும், பிஷ்புகளும் சாதாரண குடிமக்களைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லர். அத்துடன் அவர்கள் மக்கள் பிரதிநிதிகளும் கிடையாது என்பது அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. நிலவுடைமையாளர்கள் பாரத நாட்டின் ஜமீன்தாரர்களைப் போன்றவர்கள், தாலுக்கா மட்டத்தில் இரண்டாம் தர ஆட்சியாளர்கள்.

சாதாரண குடிமக்களை, பிரதிநிதிகளாக்கப் பட்டணங்களிலிருந்தும், வேறு பாகங்களிலிருந்தும் மன்னன் அழைத்தான். மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட பிரதிநிதிகளின் புதிய கூட்டமொன்று ஒருபுறம் சேர்ந்ததால் அவர்களுக்குப் புதியதொரு பெயர் கொடுக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. சாமான்யர்கள் எனக் கருதப்பட்ட அவர்களால் பின்னாளில் சாமான்யர் சபை (ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்) என்றானது.

1332-இல் சாமான்யரும் நிலவுடைமையாளர்களும் ஒரே சபையில் அங்கம் வகித்தனர். 1341களில் சாமான்யர்கள் பிரத்தியேகமாய் சபை சேர, சாமான்ய சபை (ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்) உருவாக்கத்துக்கு வழிகோலியது. இங்கிலாந்தில் இப்போது மூன்று அதிகார மையங்கள் உள்ளன. அரசன், ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ், ஹவுஸ் ஆஃப் காமன், மன்னனான மூன்றாம் எட்வர்டின் திட்டம் பலித்தது. பல ஆண்டுகள் இவை ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டே இயங்கியன.

முதன் முதலில் சாமான்ய சபையினர் குடிமகனின் சார்பாக விண்ணப்பங்கள் கொடுக்கலா

மென ஏற்பாடானது. ஆனால் சாமான்ய சபையின் பிரதிநிதிகள் சட்டம் இயற்றுபவர்களாகத் தங்களைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டுமெனும் கோரிக்கையை வைத்தனர். நிலவுடைமையாளர்கள் இதனை எதிர்த்தனர். இதில் முரண்நகை யாதெனில் அரசு அதிகாரத்தை எதிர்த்த நிலவுடைமையாளர்கள் இப்போது மக்கள் பிரதிநிதித்துவத்தை முன்னிட்ட சாமான்ய மக்களுக்கு உரிமை வழங்கப்படுவதை எதிர்த்தனர்.

போராட்டம் தொடர்ந்தது. இறுதியில் 1407-இல் சாமான்ய சபை ஓட்டுப் போடும் உரிமையைப் பெற்றது.

1414-இல் மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றிருந்த சாமான்ய சபை, அரசனும் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸும் தாங்கள் தயாரித்த நகல் மசோதாக்களில் உள்ள சொற்களை மாற்ற வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை மன்னனான ஐந்தாம் ஹென்றி வழியாக அனுப்பி, பலாத்கார முறையில் ஒப்புதல் பெற்றது. இது மக்கள் பிரதிநிதித்துவத்துக்குக் கிடைத்த இரண்டாவது வெற்றி.

ஆனால் விசித்திரமான சம்பவம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. சிறுபான்மையினரான மக்கள் சாமான்ய சபையில் உறுப்பினர்களாக இருப்பதைக் கண்ட அரசனும் நிலவுடைமையாளர்களும், அச்சமடைந்தனர். இந்த விபரீதத்தைச் சரி செய்ய 1429-இல் சபையில் ஓட்டுப் போடும் உரிமை தொடர்பாக, திருத்தம் ஒன்று கொண்டு வரப்பட்டது. அதன்படி வாக்களிக்க உரிமையுள்ளோர் குறைந்த பட்சம் 40 ஷில்லிங் செல்வம் உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். இந்த மாற்றத்தால் பிரிட்டனில் 5 முதல் 10 விழுக்காட்டினர் மட்டுமே ஓட்டுப் போடும் உரிமைப் பெற்றனர். சபையின் இந்த, சட்ட திருத்தம் 1918-இல் பூரணமாக நீக்கப்பட்டது. பெண்கள் வாக்களிக்க மேலும் 14 ஆண்டுகள் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. இவை 1215லிருந்து 1932- இடைவெளியில் மலர்ந்த பிரிட்டிஷ் சபை, மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் ஆகியவற்றின் விவரங்கள், செல்வம் இருக்க வேண்டும் என்கிற சட்டம் 1429-இல் நடைமுறைக்கு வந்த பின்னர் கீழ்மட்டத்திலிருந்தவர்கள் பார்லிமெண்டின் மக்கள்

பிரதிநிதித்துவம் பெறுவதற்கு மேலும் 489 ஆண்டுகளாயின.

அரசு ஆளுமைக்கு எதிராக மக்கள் பிரதிநிதித்துவத்துக்குப் போராடிய நிலவுடைமையாளர்கள் ஜனநாயகம் சாமான்யர்களுக்குப் போய்ச் சேருவதைத் தடுத்தனர். நிலவுடைமையாளர்களோடு போராடிய சாமான்யர்கள் எல்லா மக்களுக்கும் ஜனநாயகம் வராமல் தடுப்பதற்கு வாக்காளர் தம் அருகதைக்குத்தக செல்வம் இருக்க வேண்டும் என்கிற சட்டம் கொண்டுவரக் காரணமாக இருந்தனர்.

இந்திய வளம் மற்றும் சமூக நிறுவனங்களின் மீது சமத்துவமின்மையின் பிடியைத் தங்களிடம் வைத்துக் கொண்டிருந்த மேல் சாதியினர் காலமாற்றங்களால் அரசியல் மற்றும் சபைகளிலிருந்து தூரமானார்கள். அவர்களில் பெரும்பாலோர் வாக்குச் சாவகங்களுக்குப் போவதையே தவிர்த்தனர். இதே வேளையில் சபைகளில் இருந்த அரசியல்வாதிகளின் நடத்தை அவர்களுடைய ஏமாற்றங்களுக்கு நெய் ஊற்றியது. ஆனால் இந்தச் சினத்தை வெளிப்படுத்த எந்தச் சந்தர்ப்பமும், வழியும் உண்டாகவில்லை. இந்நிலையில் அன்னா ஹஸாரே வந்தார். இந்தச் சூழலை மேல்சாதியினர் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டனர். அன்னாவின் போராட்டம் ஒரு புரட்சியாய் கட்டமைக்கப்பட்டு விட்டது. தன் படிப்பைப் பாதியில் நிறுத்தியவரிடமிருந்து பேராசிரியர்கள், குடும்பப் பெண்கள் செய்திப் பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்கள், காய் விற்பவர்கள், ஊடகங்களின் பிரதிநிதிகள் மற்றும் தொலைக்காட்சி அலைவரிசை நிருபர்கள் உட்பட அனைத்து மேல் சாதியினரும் ஒரே வகையான அபிப்பிராயங்களை வெளிப்படுத்தினர். ஒரே வகையில் மூச்சு விட்டனர். ஒரே வகையில் இருமினர். இந்தப் போராட்டம் 12 நாட்கள் நீடித்தது.

இதனால் இந்தியாவின் மேல்சாதியினர் மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் பற்றிய மறுபரிசீலனையில் இருக்கிறார்களா? அல்லது பிரிட்டனில் மேல், வர்க்கத்தினர் ஒரு தடவை செய்தது போல் தங்களுடையதான தாக்குதலை அடையாளப்படுத்துகிறார்களா?

நிழல்

நவீன சினிமாவுக்கான களம்

வெள்ளிவிழா குறும்படப் பயிற்சிப் பட்டறை

நிழல் - பதியம் இணைந்து தமிழகத்தின் இருபத்து நான்கு மாவட்டங்களில் குறும்படப் பயிற்சிப் பட்டறையினை நடத்தி வருகிறது. இதன்மூலம் கிராமப்புற இளைஞர்கள் மூவாயிரத்து நானூறு பேர் திரைத்தொழில் நுட்பத்தைக் கற்றுக் கொண்டு உள்ளனர். இன்று திரைப்படம், தொலைக்காட்சி, இதழ்களில் பணியாற்றி வருகின்றனர். 25-ஆவது வாரம் குறும்படப் பயிற்சிப் பட்டறையினை மே மாதம் 2-ஆவது வாரம்(9-15) ஈரோட்டில் நடத்த உள்ளது.

கல்லூரிகளில் மட்டுமே கற்றுத் தரப்படும் திரைப்படக் கல்வியை கிராமப்புற மாணவர்கள் பெற வேண்டும் என்கிற குறிக்கோளோடு கேமரா, திரைக்கதை, படத் தொகுப்பு, புகைப்படம், ஒளியமைப்பு, நடிப்பு முதலியவைக் கற்றுத் தருகின்றனர். இறுதிநாள் மாணவர்களே குறும்படம் எடுக்க பயிற்சி தருகின்றனர். உணவு, உறைவிடம், பயிற்சிக்குக் கருவிகளுக்குக் கட்டணம் உண்டு.

பட்டறையில் 50 குறும்பட, ஆவணப்படங்களும், உலகப் புகழ் பெற்ற 7 திரைப்படங்களும் திரையிடப்படும். பயிற்சி பெற விரும்புவோர் முன்பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டும். தொடர்புக்கு: நிழல் ப. திருநாவுக்கரசு, 31/48, இராணி அண்ணா நகர், கே.கே.நகர், சென்னை - 78. ஈ.மெயில்: nizhal_2001@yahoo.co.in அலைபேசி: 9444484868.

ஓசமா

யாருனக்கு நீகர்
ஓ என் ஓசமா!

ஊக்க முடியாத
இடையறாத
முடிவற்றவன் நீ ஓசமா!

எந்தத் தாயின் இருப்பிடம்
நீ
இதயம் அணைத்த தீ
விதை
தர்மத்தின் மதுவில் நனைந்த
கருணையின் ரோஜா!

அச்ச அர்ச்சனையால்
பயத்தின் அர்ச்சகன் நீ
வெந்த இரவுகளில்
முள்ளே உடலானவன்
துப்பாக்கி குதிரையில்
துளிர்ந்த குருதிப்பு

பேராசையின் சொர்க்கத்துக்கு
நரக குதிரைகளின் மீது
முற்றுகையிட்ட ஒப்பற்ற
திருமால்!

ஓ என் ஓசமா
யார் நீ!

முடிவில்லாத, நம் அனைவருக்கும் சொந்தமான
இருண்ட காட்டில் அலைந்து
மரண வெயிலின் வெப்பத்துக்கு போதையேற்றி
உறங்குகிற

ஓசமா,
யாருடைய மகன் யாருடைய
வலி நீ!

ஜிகாத்தின் செருகளத்தில்
சைத்தானின் வேடம் தரித்த
யுகயுகங்களின் வாழ்க்கையோ வேம்பு
எப்படி உன்னை வெறுப்பேன்!

எப்படி வெறுப்பேன் உன்னை
என் இறைவனின் படைப்பு நீ!
வரலாற்றின் ஓட்டு மொத்தமான துக்கங்களின் பிம்பம் நீ!
நம் அனைவருக்கும் பொதுவான பாவங்களின்

பிண்டம் நீ!

ஓ என் ஓசமா
யாருனக்கு நீகர்!

ஊக்க முடியாத இடையறாத
முடிவற்றவன் நீ, ஓசமா!

சிவப்பு காய்ச்சல்

தொலைவில் -
என் காம்பேரேட தோழன்
கார்ல் மார்க்ஸின் பேரன்
ஆட்டுத் தாடியின் லெனின்
இவனுக்கு மாமன் முறை!

ஒருநாள் -
செங்கொடியைப் போர்வையாக்கி
படுத்திருந்தான்!

நூற்றாண்டுகள் கடந்த பின்னரும்
இறங்கவில்லை செங்காய்ச்சல்
பேச்செடுத்தால் போதும்
புரட்சிகாரன்
அடித்தொண்டையில் இருமுயான்
வேதனை மிகுகொண்டு பாடுவான்
கோஷமிட்டு கோஷமிட்டு
குமைந்து போவான்!

நெற்றியில் தைலம் தடவி
சிறுபோது தூங்குவான்
டிராட்கியின் கொலை, செகுவராவின்
குறைபாடு அமளி, கனவிலும்
குடைந்தெடுக்கும் ஸ்டாலின் நிழல்
காய்ச்சலிலும் வியார்க்கும்!

பிரக்டின் ஷாக் வட்டத்தின் உள்ளே
விர் ரெனச் சுழல்பவன்
சுழன்ற படியே மார்க்ஸின் தாயாகி
போர்ட் தாத்தாவின் தலையில் மோதி
உருண்டான்....
..... விழித்தெழு
பழைய ஸ்கட் போல்
புரட்சி நமத்து போயிருந்தது
வியப்பு என்னவென்றால்
கனல்போல் இருந்த செங்காய்ச்சல்
வெண்ணெய் போல் கரைந்து
மழித்திருந்த காம்பேரேட தோழனின்
சிவப்பு கன்னத்தில் நிறைந்திருந்தது!

அன்னை

இவள்
அரக்குப் போன்றவள்!

கவலையால் கரைந்தால்
உடல்
பொழிந்து பாய்ந்தால்
கடல்!

எரிகின்ற அடுப்பின் முன்
அவை யாவும் தங்க அலையிவள்

கனவின் ஆழத்திலுள்ள

நெருப்பின் மயிலிறகு
இதயத்தைப் பிளந்து மலர்
இருமல் நாதமாக
குமைந்த புகை நினைவுக்கு வர
உந்திய உயிர்
குடலை எட்ட கூவியழைப்பாள்!

முகிலுக்குக் காவல் காக்கும் எங்களின்
கண்ணுள்ளே முதல் மழையை
விதைத்து வளர்ப்பாள்

ஈர நெருப்பின்
மகள்

எங்கள் தாய்
கடலாழத்தின் உடல்!

இது நகரம்

நகரமிது
இதய பிளேடுக்கு
கொய்யா பழம்!

சிந்தைக் மலர் பூக்கும்
செவிட்டு மரம்!

வேர் விட்டுள்ள எங்கெங்கும்
பெரிய பெரிய புற்றுக்கள்
போலியான பன்னூறு
விசித்திர சுவர்களில்
பல்லாயிர கண்கள் சாளரங்களாக
கண்களை துளைக்கின்றன!

அரை வேக்காடு வலிகளில்

சக்ரவியூகத்தின் மனம்;
நியான் தேகங்களின்
நிர்வாண வனப்பு
கொசுக்களின் வாழ்க்கை!

குருதியின் நடுவே
உரித்து வைத்துள்ள
ஆடு கோழி
பன்றிகளின் கொழுப்பு
லால்பாக்கின்
பெயர் பெற்ற பிளவர் ஷோ!

செத்து போயுள்ள ஏரி
நரம்பிழுந்துள்ள சாலைகள்
வைதரணி* கால்வாய்கள்;
பாதாளத்திலும் கேபிள் டி.வி.
புதிய புதிய பியூட்டி பார்லர்கள்!
பிளேக்கு நோய் போல்
பார்த்தீனியத்தின் தோட்டங்கள்!

நச்சு பானங்கள் உறிஞ்ச
வண்ண வண்ண டிசைன்களில்
ஸ்ட்ராக்கள்
தண்டர் போல்ட்டின் பிராக்கள்!

அழகிய கால்சட்டை; அழகிகளின்
மருத்துவமனைகள்!

ஷாம்பூ ஸ்ரீஸ்ரீகளின்
மோட்சத்தின் முலைகளுக்கு, ரிமிக்ஸ்
சனாதன வயாக்கிரா;
சாவிடும் வேசிகளின் நினைவு
மாயமான தளுக்கு மினுக்கு!

சூரியனுக்கும் வாய்க்காத
வெளிச்சம்
காமுகத்தின் களங்கம்!

நகரமாவதற்கு முன்னரான
நகரமிது!

செவிடாகும் முன்னர்
குருடாகும் முன்னர்
துக்கத்தின் - பிளாஸ்டிக் மனம்!

(* வைதரணி = நகரத்துக்கு அருகில் இருப்பதாக
நம்பப்படும் ஒரு நதி)

இலக்கிய எதிர்வினை
பாழி என்ற புரியாத நாவலும்
மோசடியான உளவியல் பார்வையும்

— யதீந்திரன்

சமீபத்தில் 'மாற்று வெளி' என்ற பெயரில் வரும் இதழ் என் கண்ணில் பட்டது. 2010- ஆம் ஆண்டு இதழ் தமிழ் நாவல் சிறப்பிதழ். அதன் ஆசிரியர் குழுவில் கண்ணன் வ.கீதா, அ. மாங்கை, செந்தில்பாபு, பாலசந்திரன், சித்திர லேகா, மதுசூதனன் ஆகியோர் பெயர்கள் இருந்தன.

என் கவனத்தை தி.கு. ரவிச்சந்திரன் என்ற தமிழ்த்துறை உதவிப் பேராசிரியரின் கட்டுரை ஈர்த்தது. பாழி என்ற கோணங்கியின் நாவலைப் பற்றிய கட்டுரை அது. பாழி என்ற யாருக்கும் புரியாத நாவலுக்கு லக்கான் என்ற உளவியல் நிபுணரின் அறிவைத் தன் மண்டைக்குள் கொண்டு வந்தவரின் கட்டுரை. சுமார் 24 நூல்களைப் படித்து லக்கானைப் புரிந்து கட்டுரை எழுதப்பட்டிருந்தது. ஒரே ஒரு கட்டுரை இணையத்தி் லிருந்து பதிவிறக்கம் செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இணையத்தளம் முகவரி இல்லை.

“கோணங்கி உலக எழுத்தாளர்களின் தரப்பட்டியலில் 42-ஆவது இடத்தில் உள்ளதாகக் கேள்வி.” என்று 39-ஆம் பக்கத்தில் பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. ‘கேள்வி’ என்ற சொல்லின் மூலம் கிருஷ்ணகிரி லக்கானியப் புண்ணியவான் நாம் கேள்வி கேட்டால் தப்பமுடியும். ஆமா முதல் 41 நாவலாசிரியர்களும் யாரய்யா? கப்ஸா விடுவதற்கு ஒரு அளவில்லையா?

இந்தக் கட்டுரையைப் படித்தபோது இந்த நபர் பாழியைப் படித்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பாழி நாவலின் கதை கூட, கட்டுரையாசிரியருக்குத் தெரியவில்லை.

மொத்தமாக பாழி நாவல் வாசகனுக்குப் புரியாது, புரியாது என்கிறார். உனக்குப் புரிந்ததா என்ற கேள்விக்கு ளங்கே இடம்? அதாவது புரியாத நாவலை லக்கானியத்தைப் பயன்படுத்தி புரியாது என்கிறாராம். பிச்சைக்காரன் வந்தானாம். மாமி வீட்டுக்குள் இருந்தாளாம். மருமகள் பிச்சைக்காரனிடம் ஏதும் இல்லை போ, என்று கூறித் திரும்பும்போது மாமியார்க்காரி பிச்சைக்காரனைத் திரும்ப அழைத்து நான் இப்போது சொல்கிறேன் பிச்சை ஏதும் இல்லை போ, என்றாளாம். வாசகர்கள் படித்துப் பார்த்துப் புரியாத நாவலை லக்கான் என்ற மாமியார்க்காரி மூலம் புரியாத நாவல் இது என்று கட்டுரையாளர் கூறுகிறார். நல்ல தமாஷ்தான் இல்லையா?

“பாழி நாவலின் கதை கூட, கட்டுரை யாசிரியருக்குத் தெரியவில்லை”

போதாக்குறைக்கு இக்கட்டுரையில் பயன் படுத்தப் பட்டிருக்கிற பல சொற்கள் வேறு கட்டுரை களிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட சொற்கள். கட்டுரையின் பின்பக்கம் எந்தக் கட்டுரை, நூல்களிலிருந்து எடுக்கப் பட்டவை எவை என்ற குறிப்பு இல்லை. இக்கட்டுரை

மொ. இளம்பரிதி என்பவர் தொகுத்த ஒரு நூலிலிருந்து எடுத்து சுருக்கப்பட்ட கட்டுரையாம். பணம் கொடுத்து நூல் வெளியிடும் கொடுமையின் விளைவு.

பாழியைப் படிக்க முடியாமல் ஆங்காங்கிருந்து சில வாக்கியங்களை வெளியே எடுத்து வைத்து கட்டுரையாளர் வியாக்கியானம் வழங்குகிறார். அப்புறம் கிராமத்தில் பீடிக்கடை வைத்திருப்பவர்கள் பாண்ட போட்டவனிடம் வலிந்து வலிந்து இங்கிலீஷ் வார்த்தைகளைப் பேசுவது போல் ஆங்காங்கு ஒரே நிரவல்:

டேரட்கார்ட், காமோஸ், டாவோ, ஜிப்ஸி, பீர்கான், தானியாள், பிரைலி, பீபீலிகை, ஸர்ப்பயாழி, நரநாயி, அகாதம், படிக்க நயனப்பாழி.... இத்தியாதி சொற்கள்.

ஆக சில மேற்கோள்கள், சில சொற்தொகுப்புகள் மூலம் பாழியைப் படித்ததாய், பாவலா பண்ணுகிறார் கட்டுரையாசிரியர்.

அப்புறம் முன்னுக்குப் பின் முரணான பல வாக்கியங்களால் கட்டுரை நிறைந்திருக்கிறது.

ஓரிடத்தில் “அதர்க்கம் நிறைந்த பாழி என்னும் சொல்லாடல்” எனச் சொல்லப்படுகிறது. (பக். 42)

இன்னோரிடத்தில் “சாரியலிசத்தொனியில் எழுதப்பட்ட பனுவலாகும் இந்தப் பாழி” (பக். 42) என்று பாழி என்னும் சொல்லாடல் சாரியலிச நாவலாகி விடுகிறது.

39-ஆம் பக்கத்தில் “பாழி என்பது பின் நவீனத்துவ நாவல்” என்று எழுதப்படுகிறது.

அப்புறம் அதே பக்கத்தில் ‘பாழி ஒரு குறிப்பான்’ ஆகி விடுகிறது.

அதே 39-ஆம் பக்கத்தில் “பாழி நாவல் நவீன இலக்கியத்தளத்திற்கும் அப்பால்” இருக்கிறதாம்.

அதாவது தலையைச் சுற்றவில்லையா? நவீன இலக்கியத்தளத்திற்கு வெளியில் இருக்கும் நாவல் எப்படி பின் நவீனத்துவ நாவலானது?

இந்த முரண்பட்ட கூற்றுக்கள் உங்களை அசத்தவில்லை என்றால் இன்னும் வைத்திருக்கிறார் கட்டுரையாளர்.

“பாழி எனும் பனுவலுள் ஏழுக்குப் பனுவல்கள் குறிப்பிட்ட அமைப்பியல் ரீதியில் கட்டமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன.” இது அமைப்பியல். சரி.

அடுத்த வாக்கியத்தைப் பாருங்கள்:

“இவை எல்லாம் கோணங்கி மீதான குறியியல்”. (பக். 41)

அமைப்பியல் மற்றும் குறியியல் இரண்டும் வேறுபட்ட இரண்டு சிந்தனை முறைகள் என்ற பேத மின்றி தொடர்ந்து புரடா விடுகிறார் கட்டுரை யாசிரியர்.

‘ இப்பாழியை சொல்லாடல் வழியிலும் அமைப்பியல் வழியிலும் அணுகலாம்’ என்பது இன்னொரு வரி. (பக். 41) சொல்லாடல் என்பது ஒரு கருத்தாக்கம் (concept) அமைப்பியல் என்பது ஓர் ஆய்வுமுறைமை (Method) இரண்டையும் போட்டு எப்படிக்குழப்ப முடியும்?

அப்புறம் உவர் என்ற சொல்லைக் கட்டுரை யாசிரியர் பயன்படுத்துவது பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். உவர் (அவர் இவர் உவர் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் - இலக்கணத்தில்) என்பது Other என்று ஓரிடத்திலும் வேறு ஓரிடத்தில் “அகநிலையில் பதிந்த சுயபிம்பம்” என்றும் கூறப்படுகின்றன. அப்புறம் பாழி உவரின் சொல் லாடலாகிறது. முதலில் உவர் என்ற சொல் புரியவில்லை. அதன் பின்பு “பாழி” நாவலாசிரியர் போலவே தெளிவோ, தர்க்கமோ, விளக்கமோ இன்றி, கட்டுரையின் வாக்கியங்கள் அமைகின்றன. ஒரு சொல்லை இந்த அர்த்தத்தில் பயன்படுத்துகிறேன் என்று கூறிய பின்பு அதிலிருந்து பிறழக் கூடாது.

இப்படிப் பல குழறுபடிகளையும் ஏமாற்றுத் தனங்களையும் கொண்டது இக்கட்டுரை.

அய்யாய் மாதவனின் சொல்லில் விழுந்த கணம்

- வாணர்

கவிதைகளை வாசிக்கும் அல்லது ஊக்கு விக்கும் உணர்வே அற்றுப் போன சூழலில் எழுதிய கவிதைகளை பிரசுரிக்க இடம் தேடி காத்துக்கிடக்கும் கவிஞர்கள் பலர். கவிதைகள்(படைப்புகள்) எப்படி இருந்தாலும் ஸ்டார் ரைட்டர்ஸ் என்றால் நீ நான் என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு வெளியிடும் பதிப்பகங்களின் அரசியலுக்கு மத்தியில் தமிழகம் முழுவதும் துண்டுத் துண்டாகத் தனக்கென தற்பெருமை சொல்வதற்காக பிரிந்து கிடக்கும் தமிழ்ச் சூழல் நல்ல படைப்புகளுக்கு இடம் தர மறுக்குகின்றது. இன்றைய சூழலில் பல போராட்டங்களுக்குப் பின் தன் படைப்புகளை வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கும் படைப்பாளர்களின் உள்ளக்குமுறலை ஆசிரியர் தன் முன்னுரையில் விரிவாகப் பேசுகிறார். தன்னுடைய கவிதைகளை ஃபேஸ்புக்கில் தான் வெளியிட்டதாகவும் பின்பு அவற்றைத் தொகுப்பாக கொண்டு வந்ததாகவும் தமிழ் இலக்கியச் சூழலை நினைத்து மனம் வருந்தி கூறுகின்றார். இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் அனைத்தும் தரம் வாய்ந்ததாக இருக்கின்றன.

78 கவிதைகளைக் கொண்டுள்ள “சொல்லில் விழுந்த கணம்” என்ற கவிதைத் தொகுப்பை உருவாக்கியவர் அய்யாய் மாதவன். இவருடைய கவிதை நடை நினைவுகளையும், காதலையும், பிரிவையும், உடலரசியலையும், இயற்கை வர்ணனையையும், சமகால பிரச்சினைகளையும், ஈழத்தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகளையும் உணர்வுபூர்வமாகப் பேசுவதாக அமைந்துள்ளன. மேலும் அழகியல், தத்துவம், நவீனத்தும், பின் நவீனத்தும், மார்க்சியம், யதார்த்தம் போன்ற கோட்பாடுகள் இக்கவிதைகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. இத்தொகுப்பை உள்ளாழ்ந்து பார்க்கும் போது ஒவ்வொரு மனிதனும் தான் இழந்த இளமை, ஊர்,

இயற்கை சார்ந்த நினைவுகள் என மனிதனின் இறந்த கால நினைவுகளிலிருந்து நிகழ்காலத்தில், நகரங்களில் மனித நேயம் அற்றுப்போய் இருக்கும் சூழலைத் தாக்குக் பிடிக்க முடியாத அல்லது காம்ப்ரமைஸ் செய்துக் கொள்ள முடியாத ஒரு மனிதனின் பிரச்சினைகளை நேரடியாகப் பார்க்க முடிகின்றது. இவருடைய மொத்தக் கவிதைகளும் இறந்த காலத்தை எண்ணி நிகழ்காலத்தில் வருந்துவதாகவே அமைந்துள்ளன. மொத்த மனித வாழ்க்கையை மரத்தினுடைய இலை, சருகுகளுடன் ஒப்பிடுகிறார். இலைகள் மக்குவது போல மனித மனங்கள் மக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன என்றும் பல கவிதைகளில் அவருடைய ஏக்கங்களைக் குறிப்பிடுகிறார். இக்கவிதைகள் மிகச் சிறந்த முயற்சியுடன் நேர்த்தியான முறையில் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு கவிதையும் ஏதோ ஒரு இனம் புரியாத உள்ளிருப்பு பிரச்சினைகளை முன் வைக்கின்றன. கவிதைகளைப் படிக்கும் போது படிப்பவர் மனதில் தம்மைச் சார்ந்த கிராமம், நகரம் மற்றும் தனக்கு நேர்ந்த பிரச்சினைகளைக் கண்முன் கொண்டு வருகின்றன. இந்தச் செயலை எல்லா கவிதைகளும் செய்யாவிட்டாலும் பெரும்பான்மை யான கவிதைகள் இதையே தான் செய்கின்றன. இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள மொத்தக் கவிதைகளையும்,

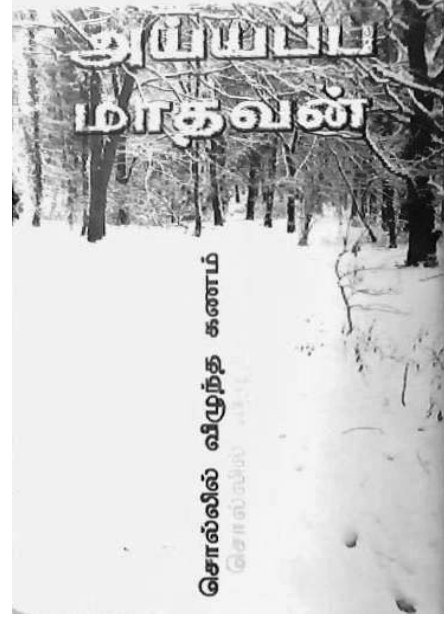
- நினைவுகள்
- பிரிவு
- காதல்
- தத்துவம்
- நவீனத்தும்
- பின் நவீனத்துவம்
- யதார்த்தவாதம்
- மார்க்சியம்
- ஈழம்

என பிரித்துப் பார்க்க முடிகின்றன. நாற்பதில் பன்னி

ரெண்டு என்ற கவிதை நகர வாழ்க்கையில் நரகமான நிலையைக் கண்டு தன்னுடைய பாலிய பருவ கிராமிய நினைவுகளுடன் தன் வாழ்க்கையை ஒப்புமைப்படுத்தி பேசுகின்றன. தன் கடந்தகால நினைவுகளுடன் இந்தக் கவிதைகள் நிகழ்காலத்தில் உள்ள பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ளும் போது கடந்த காலமே இனிமையாக இருந்தது என்று மீண்டும் மீண்டும் நினைவுப்படுத்திக் கொண்டு வாழ்தலை இத்தொகுப்பில் காணமுடிகின்றது.

இவருடைய கவிதைகள் நவீனத்துவம், பின்நவீனத்துவம் அழகியல் சார்ந்த கவிதைகளாக அமைந்துள்ளன. பெரும்பான்மையான கவிதைகள் நினைவு சார்ந்தும் காதல் சார்ந்தும் சில கவிதைகள் தத்துவம் சார்ந்தும் சில கவிதைகள் ஈழப் பிரச்சினைகளைச் சார்ந்தும் உள்ளன. மொத்தக் கவிதைகளும் ஏதோ ஒரு இனம் புரியாத நகர வாழ்க்கையின் அழுக்கு தல்களுக்குத் தாக்குப் பிடிக்காத ஒரு மனிதனுடைய அடிமனதின் ஓலங்களாகவே இருக்கின்றன. சில கவிதைகள் மார்க்சியத்தின் பதிவுகளை தன் பங்கிற்கு பதிவு செய்துள்ளன. இந்தப் படைப்பில் மொத்தக் கவிதைகளும் அடிமனதின் ஆழமான நினைவுகளைக் கொண்டு இயங்குகின்றன. வெறுமனே வெறும் அழகியல் சார்ந்து எழுதப்படும் ஒரு கவிதை கூட இந்தத் தொகுப்பில் இல்லை. மிகவும் சீரியசான கவிதை நடையைக் கொண்டு இந்தக் கவிதைகள் பல கோட்பாடுகளைப் பின்புலமாக வைத்துப் பின்னப்பட்டுள்ளன. படிப்பவனின் வாசிப்பு முறைக்கேற்றபடி கவிதைகளின் அர்த்தங்கள் விரிந்தும், சுருங்கியும் பொருள் தருகின்றன. வாசிப்பவனின் பின்புலத்தைப் பொறுத்துக் கவிதைகளின் பொருள் மாறிக்கொண்டே வருகின்றது. இந்த வகையில் எல்லா தரப்பு வாசகர்களையும் திருப்திப்படுத்தும் வகையில் இக்கவிதை தொகுப்பு அமைந்துள்ளது.

அழகியல், நவீனத்துவம், பின்நவீனத்துவம், படிமம், குறியீடு, யதார்த்தவாதம் போன்றவற்றால் கவிதைகள் கட்டப்பட்டிருந்த போதும் ஜனரஞ்சக வாசகனையும் சீரியஸான வாசகனையும் திருப்திப்படுத்தும் வகையில் இருவேறு தளங்களைக்

கொண்டுள்ளன இக்கவிதைகள். வார்த்தைச் சிக்கனம் மிகச் சரியாக கையாளப்பட்டுள்ளது. ஈழம் சார்ந்த பிரச்சினைகளைப் பற்றி பேசும் கவிதைகளில் வன்கொடுமைகள், இனவெறி, இராணுவத் தாக்குதல்கள், நிலப்பரப்பில் சிதறிக் கிடக்கும் மனித மாமிசங்கள் என பலவித பிரச்சினைகளை யதார்த்தமாக முன் வைத்துக் கவிதைகள் ஏதோ ஒரு உருக்கமான குரலில் தமிழின அவலங்களை வன்மையாகச் சாடுகின்றன. தத்துவம் சார்ந்தும் சில கவிதைகள் பல உள்ளர்த்தங்களோடு தத்துவார்த்தமான பணியைச் செய்துள்ளன. இக்கவிதைகளில் உடல் சார்ந்தும் மனம் சார்ந்தும் ஏற்படும் அகப்புற இணைவுகள் நிகழ்ந்துள்ளன. சமூகச் சட்டத் திட்டங்களைத் தாண்டி சமூக அரசியல்களுக்கு அப்பாற்பட்டு உள்ள இறுக்கங்களுக்குச் சட்டங்கள் யாவும் தடையில்லாமல் இக்கவிதைகளில் உடல் சார்ந்த ஊடாட்டங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. தனிமனிதனின் தனித்த சுதந்திரம் எந்த அளவிற்குப் பேசப்பட வேண்டுமோ அந்த அளவிற்குப் பேசப்பட்டுள்ளது. சமூக அங்கீகாரத்திற்காக கவிதைகள் காத்திருக்கவில்லை. மாறாக தனக்குப் பட்டதைத் தன்போக்கில் சொல்லிச் செல்கின்றன கவிதைகள்.

இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பில் சங்க இலக்கியச் சொல்லாடல்களைப் பயன்படுத்திக் கவிதைகளைப்

படைத்துள்ளார் ஆசிரியர். புறப்பாடல்களில் புலவன் தன்னுடைய வறுமை நிலையை புரவலனுக்கு எடுத்துச் சொல்லி பரிசில் வேண்டுவது வழக்கம். மனைவியினுடைய வற்றிய மாப்பகங்கள், பசி சூழ்ந்த நிலையில் வாடும் குழந்தை, குடும்பம் பற்றி கூறுவான். இதே அமைப்பு ஒரு கவிதையில் ஏழ்மைப் பற்றி பேசும் போது கையாளப்பட்டுள்ளது. மற்ற பல கவிதைகளிலும் சங்க இலக்கிய அகப்புற மரபு பாதிப்புகள் தொடர்ந்து உள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. சங்கக் கவிதை மரபின் நீட்சியாகக் கூட அய்யப்பமாதவனின் கவிதைத் தொகுப்பைக் கூறலாம்.

இத்தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகளுள், உதாரணத்திற்குச் சில கவிதைகளைக் காணலாம். நாற்பதில் பன்னிரண்டு என்ற கவிதையில் நகர வாழ்க்கையில் சலித்துப் போன ஒருவன் தன்னுடைய சிறுவயது கிராமிய வாழ்க்கையை எண்ணி மகிழ்வது காண முடிகின்றது. அந்த வரிகள்

.....
 “கொடிக்கா புளி பறித்து முள்குத்தி காயம்பட்டேன்
 முந்திரித் தோப்பில் பழங்கள் கொட்டைகள் திருடி
 சிதறித் தப்பியோடினேன்
 இலந்தைப் பழங்களை மரமேறிப் பிடுங்கியபோது
 கீழே விழுந்து காலை உடைத்துக் கொண்டேன்
 ஈசங்காய் புளியம்பழம் நெல்லிக்காய் மாங்காய்
 இதெல்லாம் பள்ளி விடுமுறை நாட்களில்
 ஊரைவிட்டு ஒதுங்கிய மரங்களில்
 கால்நடைப் பயணத்தில் கிடைத்துவிடும்

நல் உடலோடு நகரம் சேர்ந்து நாற்பது வயதான நான்
 அந்த 12 வயது நினைவிலிருக்கிறேன்.

என்று நகர வாழ்க்கையில் வாழ்கின்ற ஒருவன் கிராமிய வாழ்க்கையை இன்பங்களாக எண்ணி மகிழ்வது இக்கவிதையில் காணமுடிகின்றது.

மேலும், சங்க இலக்கியப் புறப்பாடல் அமைப்பில் வறுமையை ஒரு கவிதை சொல்லு கின்றது. ஒரு

ஏழை, குப்பைகளைப் பொறுக்கி அதில் கிடைக்கும் பணத்தில் வாழ்க்கையை நகர்த்துவதாக கவிதை அமைந்துள்ளது. கடைசி நான்கு வரியில் அவனுடைய குடும்பம், மனைவி, குழந்தையின் வறுமை புறப்பாடல் பாணியில் பேசப்பட்டுள்ளது. அது பின் வருமாறு

.....
 “அவனுக்கும் பசித்தே காத்திருப்பவளுக்கும்
 அமுதே வயிற்றை எக்கும் குழந்தைக்கும்
 இந்த இரவும் கால்வயிறுதான்
 கால்தூக்கம் தான்.” (கால்வயிற்றிரவுகள்)
 என்று வறுமையின் உச்சநிலையைக் கூறுகின்றது.

அடுத்த கவிதையில் ஈழப் படுகொலைகள் பற்றி விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. இக்கவிதை அங்கு நடந்த, நடந்து முடிந்த, இனப்போரின் தெளிவான பதிவாகக் காணமுடிகின்றது. நிலமெங்கும் மனித மாமிசங்கள் சிதறிக் கிடப்பதாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வரிகள்,

“தென்னம்பிள்ளைகள் பின்னால் மஞ்சளொளிப்புழுதி
 யுகிப்பதற்குள் வானில் சீரியது
 இன அழிப்பின் மிருகங்கள்
 சிற்சில நொடிகள்தான்
 எழுதியவன் சாப்பிட்டவன் நித்திரை யிலிருந்தவன்
 பாலூட்டிய பெண்கள் பசியாறிய பிஞ்சுக் குழந்தைகள்
 விளையாடிய சிறார்கள் வயலில் நாற்று நடவன்
 சதைக்குவியல்களாய்

கடல் சூழ்ந்த நிலம் முழுக்க விளைநிலங்களில்
 தானியங்களுக்குப் பதில் இறைந்துகிடக்கும் உடல்களில்
 நரமாமிசங்கள் உண்ணும் விலங்குகளின் நகக் குறிகள்

.....” (உறங்கா யாழ் நகரம்)

என்று கூறுகின்றது. ஈழத்தமிழ் மக்கள் படுகொலை அடைந்ததையும், தாக்கப்பட்டதையும், தமிழீழம்

அழிந்துவிட்டதையும் இக்கவிதை பதிவு செய்கின்றது.

மற்றொரு கவிதையில் இரும்பு பீரோ பெண்ணுடலுக்கும், பெண்ணின் கன்னித்திரை கண்ணாடிக் குவளைக்கும் உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. உடரசியலைப் பற்றி எளிய புதுமையான நடையில் கவிதை கூறுகிறது. அக்கவிதை வரிகள்
“இரும்பு பீரோ தீறக்கப்படாதவரை
அதனுள் ஒரு கண்ணாடிக் குவளை
அதற்குரிய நேர்த்திமிக்க உருவில்

உள்ளிருந்து நொறுங்கும் சப்தத்தை
அறிந்திருக்கவில்லை.
தீவிரமாய் அவ்விடத்தில் மறைந்திருந்த
அவளாடையை அலசினாள்
.....” (புலனுறையும் சத்தங்கள்)

என்று உடலரசியலைக் கூறுகின்றது. ஆண், பெண் இருவரின் இணைவால் பெண்ணின் கன்னித்திரை உடைவதைக் கூறுகின்றது.

மேலும் , ‘அந்தியில் ஒரு பறவை இசை’ என்ற கவிதை ஆண்-பெண் உறவையும் அவர்களுக்கு இடையேயான, உயிர்பீரோட்டமான உடலுறவைப் பற்றியும் மிகத் தெளிவாகப் பேசுகின்றது. இந்தக் கவிதை, இரவு நகர மறுக்கின்றது எனவும் இரவை குதிரை சவாரி செய்வது போல இரவின் மீது ஏறி சவாரி செய்வதாகவும் அமைந்துள்ளது. இரத்தத்தின் வாசனையில் பரவச நிலை அடைந்து இரவை ருசித்து விடியற் காலையில் எழுந்து காதலியைப் பிரிந்து நகரம் நோக்கி காரில் நகரும் காதலன், காதலியின் முகத்தை சாலையில் தோன்றும் கானல் நீரில் பார்க்கிறான். மேலும் அவள் நினைவால் ஏங்குகிறான். அவ்வரிகள்
“நகர மறுக்கும் இரவை
அதன் பிடறியில் ஏறி கழுத்தை அறுக்கிறேன்
கதறியழும் குரலிலிருந்து
வடியும் குரலியின் வாசனையில்
பரவசநிலையடைகிறேன்
மின்னி மறைந்து கழித்தேன்

.....

வெயிலில் மின்னும் தார்ச்சாலையில்
அவளின் சிரிக்கும் முகம்
இறக்கைகள் முளைத்து ஆகாயத்தை மகிழ்ந்தேன்
.....”

என உடல்மொழியைக் கூறுகின்றது. காதலியின் நினைவும் அவளிடம் பகிர்ந்த உடல்சார்ந்த நினைவும் இக்கவிதையில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. மேலும் பல கவிதைகள் கூடலையும், ஊடலையும், பனிக்கால நினைவையும், மழைக்கால நினைவையும், ஏக்கத்தையும், காதலையும், பிரிவுத் துன்பத்தையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு சமகால கவிதை நடைகளிலிருந்து தனக்கான ஒரு பிரத்யேக விதமான நடையைக் கொண்டுள்ளது. மிகச்சிறந்த நவீனத்துவ பின் நவீனத்துவ மற்றும் பல கோட்பாட்டு இசங்களை உள்ளடக்கிக்கொண்டும் மார்க்சிய வாசனையுடனும் கவிதைகள் மனதில் நகர்த்தப்படுகின்றன. சமூக அக்கறையையும், பக்கத்துத் தேசத்தின் இனக் கதறுதல் களையும் மனதில் இருத்தி இக்கவிதைத் தொகுப்பு அமைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு கவிதையும் புதுவித அர்த்தமுறைகளைக் கொண்டு செதுக்கப்பட்டுள்ளது. படிப்பவர் மனதில் படிப்பவன் சார்ந்த நினைவுகளை நினைவுப்படுத்தும் கவிதைகளாகவே இக்கவிதைத் தொகுப்பு அமைந்துள்ளது. வாழ்ந்து கொண்டே இறப்பை எண்ணிப் பார்க்கும் பின் நவீனத்துவ பாணியும் மிக அழகாக கவிதைகளில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. கிரேக்க வரலாற்றைக் கவிதையாகப் படைத்துள்ள விதமும் இத்தொகுப்பிற்கு வலுவூட்டுகின்றது. நெடுநல்வாடையில் கூதீர்கால வர்ணனை போல் குளீர்கால வர்ணனை மழைக்கால வர்ணனை என கவிதைகளில் பழைய பாணியில் தற்காலக் காதல் கவிதைகளை வடித்துள்ளார். இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பைச் சங்க இலக்கிய அகப்புற மரபுகளைப் பின்பற்றி நவீன போக்கில் எழுதப்பட்ட கவிதைத் தொகுப்பு என்றும் கருதலாம்.

எழுத்தாளனை அடையாளப்படுத்துவதெது படைப்பா, கொள்கைத் தேர்வா? ஒரு பிரெஞ்சு படைப்புலக அண்மைக்கால

சர்ச்சை - நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா

Polemique என்ற பிரெஞ்சு சொல்லுக்கு மூலம் கிரேக்க மொழி: பட்டிமன்றம், தருக்கம், வாய்ச்சண்டை, சொற்போர், வாதம் கொஞ்சம் கதவைத் திறந்தால் அனல் வாதம், புனல்வாதமென அவ்வளவையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். பக்கவாதம் இதிலடங்காதது. “ஒட்டிய சமயத்து உறுப்பொருள் வாதிகள்/பட்டிமண்டபத்துப் பாங்கறிந்து ஏறுமின்” என்கிறது மணிமேகலை. இலக்கிய சர்ச்சைக்கும் இப்படியொரு விதியை வைக்கலாம். “சர்ச்சை” மேடையேற்றப்படாத ஒரு விவாதம். மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமும் எழுதிய விதிமுறைக்குள் அதுவும் வரக்கூடியது. பெரும்பாலும் அரைவேக்காட்டுத் தனமாகவிருக்கிற இன்றைய பட்டிமன்றங்களை நாம் கணக்கிற்கொள்ளக்கூடாது. அங்கே வைக்கப்படும் வாதம், மறுப்பு அனைத்தும் கொடுக்கப்பட்ட காலக் கெடுவிற்குள் மேடையேற்றப்படும் நாடகம் -பம்மாத்துகள் - பாசாங்குகள். போலியான குரல்கள் “சர்ச்சைக்குள்” ஒலிக்காதென்பது ஆறுதலான செய்தி. பொதுவாகக் கலகக் குரல்கள் அல்லது எதிர்ப்புக் குரல்களுக்குச் சொந்தக் காரர்கள் தங்கள் தரப்பில் நியாயம் இருப்பதாக நம்புகிறார்கள், கோபத்துடன் தங்கள் எதிர்ப்பைப் பதிவு செய்கிறார்கள். சர்ச்சையின் முடிவில் தாங்கள் எழுப்பும்

மண்ணில், பாங்கறிந்து சர்ச்சையில் இறங்குகிறார்களோ இல்லையோ, பிரெஞ்சு மண்ணில் மணிமேகலையில் கூறப்பட்டுள்ள விதியை நன்கு உள்வாங்கிக்கொண்டு சர்ச்சையில் இறங்குவதாகவே நினைக்கிறேன்.

இனம், மொழி, நாடு என உழைத்த மக்களை நினைவு கூர்வதென்பது இன்றைக்கு ஒரு சடங்காகவே மாறிவிட்டது. பிரான்சு நாடும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல. வருடம் தோறும் அவ்வருடத்தில் யார் யாரையெல்லாம் நினைவு கூர்தல் வேண்டும், அரசு சார்பில் செய்யப்பட வேண்டியவையென்ன என்பது பற்றி அது தொடர்பான அமைச்சும் அதிகாரிகளும், இதற்கென நியமிக்கப் பட்டிருந்த குழுவினரும் கலந்து பேசுவர். 2011ம் ஆண்டும் அப்படிக்கலந்து பேசிய பின் பட்டியலொன்றைத் தயார் செய்தனர். அப்பட்டியலில் இடம் பெற்றவர்களுள் செலின் என்று அழைக்கப்படும் லூயிஸ்-பெர்டினான் செலின் (Louis Ferdinand Celine) என்பவரும் ஒருவர். நவீன இலக்கியத்தைக் குறித்த விவாதமோ, கலந்துரையாடலோ, பகுப்பாய்வோ நடைபெற்றாக வேண்டுமெனில் செலின் தவிர்க்க முடியாத நபர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்தில் உலகில் அதிக மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பிரெஞ்சு படைப்பாளிகள் இருவர்: ஒருவர் மர்செல் ப்ரூஸ்டு (Marcel Proust) மற்றவர் செலின். Journey to the End of the Night மிக முக்கியமானதொரு படைப்பு. சொற்களை அதிகம் விரயம் செய்யக் கூடாதென்பவர். கொச்சைச் சொற்களைப் படைப்புகளில் கணிசமாகக் கையாண்டு அப்படியொரு முறைமைக்கு வழிகோலியவர். பிரெஞ்சு இலக்கியம் ஒரு தேர்ந்த படைப்பாளியென்கிற வகையில் அவருக்குப் பெரிதும் கடன்பட்டிருக்கிறது. செலின் இறந்து (1961 ஆம் ஆண்டு ஜூலையில் இறந்திருந்தார்) ஐம்பதாவது நினைவஞ்சலியென்பதால் அதனை ஓர் அரசுவிழாவாக, மிகச்சிறந்த முறையில் கொண்டாடவும் திட்டமிட்டார்கள். அரசுவிழாப் பொறுப்பாளராக தேசிய ஆவணக் காப்பகத்தின் தலைவர் நியமிக்கப்பட்டார். புகழஞ்சலி மலரும் தயாரானது. மலருக்கு முன்னுரை வழங்கியவர்

“செலின் இறந்து ஐம்பதாவது
நினைவஞ்சலியென்பதால்
அதனை ஓர் அரசுவிழாவாக,
மிகச்சிறந்த முறையில்
கொண்டாடவும் திட்டமிட்டார்கள்”

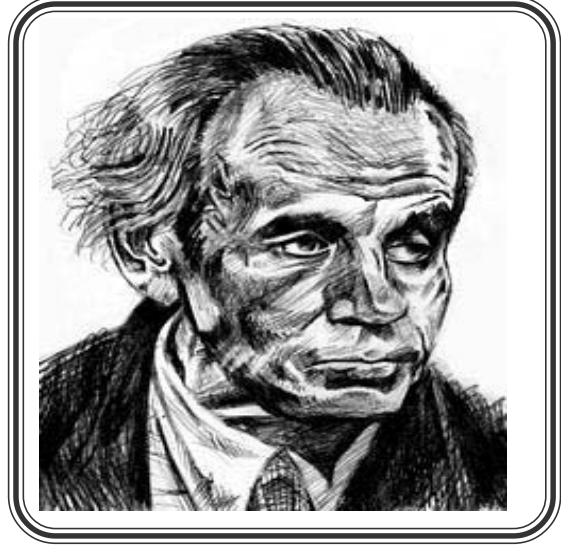
வினாவிற்குத் தெளிவான விடைகிடைக்க வேண்டுமென்ற எதிர்ப்பார்ப்பு அவர்களிடத்தில் இருக்கிறது. தமிழ்

“அலென் கொர்பன்” என்ற வரலாற்றறிஞர். மலருக்கு நாட்டின் கலை, இலக்கியப் பண்பாட்டு துறை அமைச்சரால் அக்கறையுடன் எழுதப்பட்ட அணிந்துரையும் இடம் பெற்றது. ஆசிரியருக்குப் புகழஞ்சலி செலுத்தும் வகையிற் சில பக்கங்கள் ஒதுக்கப்பட்டன. செலின் படைப்புகளில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவரும், விற்பன்னருமான ஹாரிகொதார் (Henri Godard) எழுதிய வரிகள் வியப்பில் ஆழ்த்துபவை. வழக்கமான புகழஞ்சலிக்குரிய சொற்கள் அங்கில்லை, வேறு தொனியிலிருந்தன. சில ஐயப்பாடுகளை எழுப்பின.

“செலினுக்கு விழா எடுக்கத்தான் வேண்டுமா? பிரெஞ்சு இலக்கியத்திற்கு அவரளித்துள்ள பங்களிப்பை மறுக்கவியலாத அதேவேளை கேள்விக்குச் சாதகமான தொரு பதிலைத் தருவதற்குத் தயங்க வேண்டியவர்களாகவுள்ளோம். நினைவாஞ்சலி கூடாதென்பதற்குக் காரணங்கள் தெளிவாக உள்ளன. யூதர்களீது தீராத வெறுப்பையும் கசப்பையும் வைத்திருந்தார். ப்ரெஸ்டுடன் பிரெஞ்சிலக்கிய வெளியைப் பகிர்ந்து கொண்டு இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அவர் பிரெஞ்சுப் படைப்புலகில் நிகழ்த்திய சாதனைகளும் மறக்ககூடியதல்ல” என்றெழுதி சர்ச்சையை ஹாரி கொதார் துவக்கி வைத்தாரெனலாம்.

ஹாரி கொதார் உபயோகித்த சொற்களை இரண்டாவது முறையாக வாசிப்பீர்களெனில், ‘செலினை’ ஒரு படைப்பாளியாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் அதே வேளையில், அவரை ஒரு இனவெறியாளராக தயக்கமின்றி அவர் சாட்டுவதைப் புரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள். இதற்கு செலினைப் பற்றிக் கூடுதலாக சில செய்திகளை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். 1930-களின் இறுதியில் இனவெறியாளர்களுடன் கைகோர்த்துக் கொண்டு யூத இனஎதிர்ப்பு, பிரச்சாரத்தில் செலின் ஈடுபட்டாரென்ற செய்தியை இங்கே கோடிட்டுக் காட்டினால் செலின் என்ற எழுத்தாளனுக்குள்ள எதிர்ப்புகளைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடும். “யூத இன எதிர்ப்புப் பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட எனக்குத் தயக்கங்களில்லை; யூதர்களின் முதல் எதிரியாக என்னைக் காட்டிக் கொள்வதில் பெருமிதம் அடைகிறேன்”, என்று வெளிப்படையாகவே தெரிவித்தவர் செலின். பிரான்சு நாட்டை, ஜெர்மன் ஆக்ரமித்திருந்தபோது பிரான்சிலிருந்த நாஜி அபிமானிகள் நடத்திய இதழுக்குத் தொடர்ந்து எழுதிவந்தார். அப்பத்திகளில் யூதர்களின் இருத்தலைக் கடுமையாக விமர்சித்திருந்தார். செலின் யார் என்பது ஓரளவு உங்களுக்குப் புரிந்திருக்கும்.

ஹாரி கொதார் எழுப்பிய ஐயங்களைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு செர்ப் கிளான்பெல்டு (Serge Klarsfeld) கிளர்ந்தெழுந்தார். கிளான்பெல்டு வழக்கறிஞர்

எழுத்தாளர், அவரது படைப்புகள் முற்றுமுதலாக நாஜிகளுக்கு எதிரானது. பிரெஞ்சு மொழியில் நாஜிகளைப் பற்றிய கொடுமான பிம்பத்தை உரிய சாட்சியங்களுடன் கட்டமைத்திருக்கிறார். தம் பெற்றோர்களைக் கொலை முகாமில் பலிகொடுத்தவர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகக் நாஜிகளின் வதை முகாம்களிலிருந்தும், கொலை முகாம்களிலிருந்தும் உயிர் பிழைத்தவர்களைக் கொண்டு ஏற்படுத்திய அமைப்பொன்றின் தற்போதைய தலைவர்.

செர்ப் கிளான்பெல்டு இதற்கெனவே காத்திருந்திருந்தது போல, அரசாங்கத்தின் முடிவினை உடனடியாகக் கண்டித்தார்; “யூதர்களைத் தமது ஊத்தைப் பிடித்த எழுத்துக்களால் கண்டித்து எழுதியதன் பலனாக பல்லாயிரக் கணக்கான யூதர்கள் கொல்லப்படக் காரணமாக விருந்த படைப்பாளரொருவரின் (செலின்) ஐம்பதா வது இறப்பு ஆண்டைக் கொண்டாடுவது அவருக்கு நாம் செலுத்தும் மரியாதையென்ற நினைப்பே அவமானத்திற்குரியது. செலினைக் கொண்டாடுகிறபோது அப்பாவி யூதர்கள் பல்லாயிரக் கணக்கில் வயது பேதமின்றி வதை முகாம்களுக்கும், கொலைக் கிடங்குகளுக்கும் கொண்டு செல்லப்பட்டதும், அவர்களில் குறைந்த எண்ணிக்கையினரே உயிர் பிழைத்தார்கள் என்பதும் நினைவுக்கு வரக்கூடுமேயன்றி செலினுடைய படைப்புகள் வாராது, எனவே உடனடியாக அமைச்சர் செய்ய வேண்டியது 2011-ஆம் ஆண்டு கொண்டாட்டப் பட்டியலிலிருந்து செலினை நீக்குவதாகும்”. என்பது போல அவரது அறிக்கை இருந்தது. இவ்வறிக்கை Le Figaro, Le nouvel Observateur போன்ற பிரெஞ்சு இதழ்களின் இணைய தளங்களிலும் இடம் பெற்றது.

அமைச்சரின் எதிர்வினை என்னவாக இருக்கும்

என்பதற்கு முன்பாக பிரெஞ்சு மொழி அகாதமியைச் சேர்ந்த மொழியியலறிஞர் பிரெடெரிக் வித்து (Frederic Vitoux), என்பவரின் கூற்றும் அலட்சியப்படுத்தக் கூடியதல்ல: 'இங்கே பிரச்சினை செலின் என்ற படைப் பாளியல்ல 'கொண்டாட்டம்' என்கிற சொல்லே. அவரது 50வது நினைவுஞ்சலி ஆண்டை ஏதோ செலினுக்கு இப்போதுதான் மகுடம் சூட்டப்போவதுபோல நினைத்துக் கொண்டார்கள்.

அவர் வாழ்ந்த காலத்திலும், இன்றுவரையிலும் அவருக்குள்ள இடம் உறுதியாகவே இருக்கிறது. இந்த ஆண்டில் அவரது எழுத்துக்களை மீண்டும் நினைவுஞ்சலி என்ற பெயரில் மறு வாசிப்புக்கு உட்படுத்தியிருக்க முடியும். அவருடைய களங்கம் என்று நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற பகுதியைக்கூட, சார்பற்ற விவாதத்திற்கு உட்படுத்தியிருக்கலாம்' என்றார் அவர். இதற்கு ஆதரவாகவும் மறுதலிக்கும் வகையிலும் கருத்துகள் குவிந்தன.

இப்பிரச்சினையில் இன்னொன்றையும் விருப்பு வெறுப்பின்றி, சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. நாஜிகளின் பேரழிவுக்குள்ளான இனம் யூதரினம் என்பதை ஒருவரும் மறுக்க முடியாது. அதற்கான நீதி வழங்கப்படவேண்டியது தான், வழங்கியும் விட்டார்கள். ஆனால் அதையே காரணமாக வைத்து எதிர் தரப்பினரின் குரல்வளையை இவர்கள் இன்னும் எத்தனை காலத்திற்கு நெறித்துக் கொண்டிருக்கப் போகிறார்கள். இன்றைய தேதியில் உலகப் பொருளாதாரமும் அரசியலும் இந்த இனத்தின் கையில்தான் உள்ளது. பிரெஞ்சு கலை இலக்கிய பண்பாட்டுத்துறை அமைச்சர் செலின் நினைவுதினத்தை அனுசரிப்பது தொடர்பாக என்ன முடிவு எடுத்திருப்பாரென நினைக்கிறீர்கள்? பிரான்சு நாட்டின் அதிபர் ஒரு யூதர், பிரதமர் யூதர், அமைச்சர்களில் பாதிக்குமேல் யூதர்கள். எதிர்க்கட்சி தலைவர் ஒரு யூதர். பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையான உறுப்பினர்கள் கூட யூதர்களாக இருக்கலாம். இந்நிலையில் முடிவு நீங்கள் நினைப்பது போலத் தான் அமைந்தது. செலினை யூதரின் துரோகியாகப் பாவித்து அரசு அவருக்கான விழாவைப் பட்டியலி லிருந்து நீக்கியது. எனக்கு ஒரு படைப்பாளியைப் படைப்பை மட்டுமே வைத்துப் பார்க்க வேண்டும். படைப்பில் ஒன்றிரண்டு யூத எதிர்ப்புக்கூட இருந்து போகட்டுமே அதனாலென்ன? சுதந்திரம் சுதந்திரமென்று வாய்கிழியப் பேசுகிற நாட்டில் அதற்கு வாய்ப்பில்லை யானால் எப்படி?

• • • • •

எச்சில்

பி.கே. சுப்பிரமணியம்

மதுக்கோப்பைகளில் வழியும்
 இரசங்களில் உதிர்ந்து
 சிதறிக்கிடக்கும் முத்தங்களை
 பொறுக்க சம்மதமில்லை
 உன் வெளிறிய
 நமட்டுச் சிரிப்பில் விழுந்து
 அரிப்பெடுக்கும் மனசுக்கு
 கண்டெடுக்க வேண்டும்
 மரணமில்லாதொரு
 மாற்று மருந்து
 விரித்து வைத்த வலையில்
 விழாமல் போகத் தெரியாத
 நிகழும் வாழ்க்கைக்கு
 நீ மென்று ஊட்டுகிற
 மரணத் தாம்பூலத்தில்
 வழிகிறது.....
 உயிரின் ரணம்
 விடியாத இரவுகளாய்
 உன் காம இடுக்குகளில்
 பறத்தலின்றி
 ஒவ்வொரு சிறகும்
 உதிர்ந்து போகிறது
 பிறகான சந்தர்ப்பங்களில்
 தகிக்கும் இருப்புகளோடு
 பிடுங்கி எறிய வேண்டும்
 உனக்கும் எனக்குமானதொரு
 அந்த எச்சில் பட்ட ஆப்பிளை.

2009ஆகஸ்ட் பிறகு உருவாகும் தமிழ்நாட்டின் இலக்கிய வரலாறு

தமிழன்

புத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மையப்பகுதி யிலிருந்து காலனிய பொருளாதாரத்தோடு இணைந்த ஒரு மக்கள் அசைவு இயக்கம் தென்கிழக்கு ஆசியா வில் ஏற்பட்டது. அது 1930-60களில் சென்னையை மையங்கொண்டு தமிழ்நாட்டின் அரசியலானது. பெரியார், அண்ணா, ம.பொ.சி., நேசமணி போன்ற வர்களால் தென்னிந்தியாவிலும், ஈழத்தில் தந்தை செல்வா போன்றவர்களாலும், சிங்கப்பூர் - மலேசியா வில் சாரங்கபாணி போன்ற வர்களாலும் தமிழ்நாட் டினால் தனித்துவமான தனிமைகள் வலியுறுத்தப்பட்டன. இதில் தென்னிந்தியாவில் புகோளரீதியாக பெரியார் தமிழ்நாட்டினால் தனித்துவமான தனிமைகள் வலியுறுத்தப்பட்டன. இதில் தென்னிந்தியாவில் புகோளரீதியாக பெரியார் தமிழ்நாட்டினால் தனித்துவமான தனிமைகள் வலியுறுத்தப்பட்டன. இதில் தென்னிந்தியாவில் புகோளரீதியாக பெரியார் தமிழ்நாட்டினால் தனித்துவமான தனிமைகள் வலியுறுத்தப்பட்டன. இதில் தென்னிந்தியாவில் புகோளரீதியாக பெரியார் தமிழ்நாட்டினால் தனித்துவமான தனிமைகள் வலியுறுத்தப்பட்டன.

பெரியார் - அண்ணா போன்றோர் தோற்று வித்த “திராவிட” என்ற நாமகரணத்திலிருந்து அச்சு மாறித் தமிழ்நாட்டினால் உருவானது. இதன் தொடர்ச் சியாக ஈழத்தில் தமிழ்நாட்டினால் ஓர் தனிநாட்டுக் கோரிக்கையாக வடிவம்பெற்று சுமார் 30 ஆண்டுகள் தனித்தமிழ் சேனை ஒன்றை உருவாக்கி, பிரபாகரன் போரிட்டு 2009-இல் மரணமடைந்தார். படை சின்னாபின்னமானது. சின்னாபின்னமாக்க, கட்ட பொம்மனுக்கு எட்டப்பன் இருந்தது போல் ஈழத் தமிழர்கள் கருணா என்பவரும், டக்ளஸ் தேவானந்த தாவுப் பிரபாகரனுக்கு எட்டப்பன்களாக இருந்தனர் என்று

வரலாறு கூறுகிறது. 2009-இல் தமிழ்நாட்டின் அழிக்கப்பட்டபோது சுமார் 1 இலட்சம் தமிழர்கள் முள்ளிவாய்க்காலில் அழிக்கப்பட்டனர் என்பது தமிழ் மொழி உள்ளவரும் வரலாறாய் மாறிவிட்டது. இது போன்ற நிகழ்வுகள் தமிழர்களின் 2000 ஆண்டு வரலாற்றில் வேறில்லை.

இன்று ஈழத்தில் தமிழர் பலர் இன்றைய

சிங்கள மேலாண்மையின் கீழ் அஞ்சி வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதால் அங்கு நேரான வரலாற்றுப் பார்வை ஏற்பட முடியாது. சிங்கள அரசுக்கு வெளியில் இருப்பவர்கள் மட்டுமே நடுநிலையான பார்வையைப் பெறமுடியும். எனவே இன்றைய வரலாற்று, பண் பாட்டுப் பார்வையைத் தமிழர்கள் தாங்கள் வாழும் நாட்டு எல்லைகளைத் தாண்டிய முறை யிலேயே அமைக்க முடியும். இங்குச் சிங்கள மேலாண்மை,

இந்தி மேலாண்மை, சீன மேலாண்மை , மலாய் மேலாண்மை என்ற வரன்முறைகளுக்குட்பட்ட தமிழடையாளம் ஒன்றைப் பற்றி விளக்க வேண்டும்.

கலாச்சாரத்துக்கும் இன்றைய தமிழ் வாழ்வுக்கும் நல்கும். இந்தக் கோணத்தில் அனைத்துலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டை வரையறுப்பது எப்படி? அதன் பிறகே இன்றைய தமிழ் மொழியின் உள்ளமைப்பைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஏனெனில் உலகத் தமிழரின் வாழ்வும் அவர்கள் மூலம் எழுத்தில் வந்தமையும் எதார்த்தமும் பின்னிப் பிணைந்தவை. தொல்காப்பியர் முதன்முதலில் தமிழ்மொழியின் உள்ளமைப்பை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்து மிகப்பெரிய ஓர் ஆராய்ச்சியைச் செய்து தொல்காப்பியத்தை எழுதினார். தமிழ்மொழி ஒலியாயும் சொல்லாயும் கவிதையாயும் நுட்பமாக இயங்குகிறது என்றார். இன்று நாம் கோலாலம்பூரிலும், சிங்கப்பூரிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும், சென்னையிலும், பெர்லினிலும், கனடாவிலும் பேசும் தமிழ்மொழியின் உள்ளூயிர்ப்பு தொல்காப்பியரின் விளக்கம் சார்ந்ததாகும். இந்த நீண்ட காலத் தொடர்ச்சியை மறக்கக் கூடாது. தொல்காப்பியர் அன்று விளக்கிய அதே தமிழின் உயிர், இன்று பேசும் கொச்சைத் தமிழிலும் ஓடுகிறது. இது உண்மை. முதலமைச்சரின் தமிழிலும் வாழ வழியில்லாத ஒரு கூலித்

தொழிலாளியின் மொழியிலும் உள்ளோடும் மொழித்தனமான உண்மை ஒன்றேயாகும்!

“மொழித்தனமான உண்மை” என்பது என்ன? மொழித்தனமான உண்மை என்பது மொழி என்பது கருவி மட்டுமே என்று அறிவதல்ல. உள்ளே உண்மை இருக்கிறது. மொழி அந்த உண்மையைச் சுமந்து கொண்டு வருகிறது என்ற பார்வை, மொழியை ஒரு கருவிபோல் பார்க்கிற பார்வை ஆகும். இன்றைய அமைப்பியல் வாதிகளிலிருந்து பின் நவீனத்துவ வாதிகள் வரை உண்மையை மொழியோடு ஒப்புமைப்படுத்துகிறார்கள் அல்லது உண்மை என்பது மொழிதான் என்கிறார்கள். இந்தப் பார்வையை அன்றே தமிழர்கள் அறிந்திருந்தனர் என்கிறது தொல்காப்பியம். (இலக்கண அறிவு உள்ளவர்கள் என்னுடைய “பழந்தமிழில் அமைப்பியல் மற்றும் குறியியல் ஆய்வுகள்” என்ற உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் (சென்னை) வெளியிட்ட நூலை வாசித்து இச்சிந்தனை பற்றி அதிகம் அறியலாம்.)

தமிழ் மொழியை உள்வாங்கிக் கொண்டு வாழ்பவர்கள் அத்தனை பேரும் (தமிழின் மொழித்தனமாய்,) உண்மையைத் தீனசரி வாழ்வில் உள்வாங்கி வாழ்பவர்களே. அமைப்பியல் வாதிகள் இந்த மொழித் தனமான உண்மையை ஒரு குறிப்பிட்ட கலைச் சொல்லால் குறிப்பிடுகிறார்கள். “தன்னிலை” என்று கூறுகிறார்கள். இந்தத் தன்னிலை மாறாதது அல்ல; மாறியும் மாறாமலும் இருப்பதாகும். இது எழுத்தில் வாசிப்பில் கட்டமைக்கப்படுகிறது. கல்வி இல்லாதவர்களிடமும் இந்தத் தன்னிலை அவர்களின் சமூகத்தொடர்பால் உருவாகிறது. சற்று சலனமுறுகிறது. ஒவ்வொரு புதிய “பிரதி” யைச் சந்திக்கையிலும், ஒவ்வொரு மொழிச்சலனமும் புதிய பிரதியின் தன்மையைக் கொண்டிருக்கின்றது.

அப்படிப் பார்க்கும்போது தான், இருபதாம் நூற்றாண்டின் மிகப்பெரிய தமிழடையாளக் கவிஞனாகப் பாரதிதாசன் நமக்குக் கிடைக்கிறார். பாரதிதாசனும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் கால் பாதியில் கவிஞனாக மலர்ந்த பாரதியும் இரண்டு தமிழ்

யுகங்களின் கவிஞர்களாவார். இருவரும் முக்கியமான கவிஞர்கள். ஆனால் 2009-க்குப்பிறகு உலக மெங்கும் பரவியுள்ள இன்றையத் தமிழர்கள் தங்கள் தாய்மொழியை அந்தந்த நாடுகளில் பாதுகாக்கவும் அதற்கான தமிழ்த்துவம் என்ற மனநிலையை (அல்லது தமிழ்ப்பிரபஞ்சம் என்ற மனநிலையை) பெறவும் பாரதிதாசனே அதிகம் பயன்படுவார். ஒருவகை சக சொற்றொடர் பிணைப்பு, இடைவெளி, சொற்களுக்கிடையிலுள்ள அமைதி (சாந்தம்) போன்ற உத்தி வகைகள் வழி, கவித்துவக் கட்டமைப்புப் புரிவது பாரதிதாசன் கண்டுபிடித்த கவித்துவ செயல் பாடாகும். சாரத்தையிட வடிவத்திலிருந்து செய்தி பெறப்படும் கவித்துவமாகும் இது. இந்திய மரபை அவைதீகம், வைதீகம் என்று இரண்டாய்ப் பிரித்தால் அவைதீகத் தரவுகளிலிருந்து பாரதிதாசன் அதிகம் கவிதை உருவாக்கினால் பாரதியோ வைதீகத்திலிருந்து அதிகம் கவிதை எழுதுகிறார். பாரதிதாசனுக்கும் சி.மணிக்கும் ஏற்படும் தொடர்ச் சியில் 20-ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ்க்கவித்துவம் நவீனப்படும் வரலாறு அமைகிறது. பாரதிக்கும், ந.பிச்சமுர்த்திக்கும் நடுவில் இருக்கும் தொடர்கோடு வைதீகத்திலிருந்து தரவு எடுத்துக் கவித்துவ பிரபஞ்சம் கட்டும் இன்னொரு மரபு ஆகும். ஒரு சில வகை மயக்கங்கள் இருந்தாலும் இவர்கள் இருவரும் வேறு வேறு அறிவுத் தோற்ற மரபுகளாவார். ஒன்றுக்கு முரண்பட்டதாய்த் தான் இன்னொன்றைக் கூற வேண்டுமே ஒழிய ஒன்றின் தொடர்ச்சியாய் இன்னொன்றைக் கூறக் கூடாது. இந்தியா முழுவதும் இந்த இருவகைச் சட்ட கங்களும் திராவிடமரபு/ஆரிய மரபு என்று பெயர் கொடுத்து வேறுபடுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. திராவிட மரபின் எச்சசொச்சங்கள் வட இந்தியாவிலும், கிராமப் புற கலாச்சாரமாய் பரவி இருக்கின்றன.

2009-இல் ஈழத்துன்பியலுக்குப் பிறகு ஓர் அதிர்ச்சியுடன் உலகத் தமிழர்கள் தங்கள் இருத் தலைப் புதுவிதமாய் - தங்களை அறியாமலே புரிந்து கொண்டனர். அப்போது பாரதியைவிட (பாரதியை நிராகரித்தல்) பாரதிதாசனின் தன்னிலை யோடு உலகத்தமிழர்கள் தம்மை அதிகம் இனம் கண்டனர். ஒரு கவிஞனின் பரிமாணத்தைக் கண்டடைவது

“மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு என்ற மொழியியல் கோட்பாட்டைத் திராவிடக் கட்சி நம்பி தமிழக எல்லைப்பகுதி களைக் கோட்டை விட்டு இருக்கி, தேவிகுளம், பீர்மேடு பகுதி களைக் காக்கத் தவறியது. நேச மணி இது பற்றி 1955-இல் பாராளுமன்றத்தில் பேசியுள்ளார்”

அவன் காலவாசகர்களின், உள் நிலைப் பாதிப்பின் மூலமே ஒழிய புறக்காரணிகள் மூலமல்ல; பாரதி ஏக இந்திய மாயையைச் சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் தமிழர்கள் பெற்ற அகில இந்திய உந்துதல் மூலம் உருவாக்கியபோது மகாகவி என்ற போலி நாம கரணத்தைப்பெற்றார். போலி காலனியம் தந்த போலி பாரத தேசப் பிரமை.

பாரதியை மகாகவி எனப் பெயர் சூட்டியவர்கள் காலனியம் தந்த சுதேசியப்பார் வையாளர்கள் மட்டுமே என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். 2009-இல் இந்திய உளவுப் பிரிவுகளும் பாரத தேசத் தலைமையும் ஈழத் தமிழ்ப் படையை அழிப்ப தற்கு உதவி புரிந்தபோது பாரதிதாசன் மகாகவியாய் உலகத் தமிழர்களின் மனங்களில் எழுந்துயர்ந்தார். தமிழ்த் தேசம் எழுந்தது மனங்களில். எல்லா உயர் வகை அடையாளங்களையும் போல் இதுவும் ஒரு கணச் செயலாகும். இந்தத் தமிழ்க் கணச்செயல்தான் தமிழ்ப் படைப் பிலக்கிய அளவு கோலை உருவாக்கியது. 2009-இல் நெருப்பிட்டுத் தன்னை எரித்த முத்துக் குமாரின் ஜுவாலையில் இந்தப் புதிய சத்தியம் உயிரால் எழுதப்பட்டது. 1965-இல் என்னைப் போன்று இருந்த இளைஞர்களைத் திராவிட அரசியலுக்கு உந்தித் தள்ளிய உணர்வு வரலாற்றின்

தொடர்ச்சி இன்று உயிர்த்தெழுந்துள்ளது.

தமிழ்த்தேசம் உணர்வாகவும் (தன்னிலை) கதையாடலாகவும் வந்து மீண்டும் கருத்துலகை எல்லாம் மறுமதிப்பீட்டுக்கு அவசியப்படுத்துகிறது. தமிழ்த்தன்மையுள்ள படைப்புக்களையும் தமிழ்த் தன்மையற்ற படைப்புக்களையும் வேறுபடுத்தும் தேவையை இன்றைய வரலாறு வலியுறுத்துகிறது. எந்தப் படைப்பின் வரைவெல்லை தமிழின் உணர் விலிருந்து எழுகிறதென்ற தமிழ் விமர்சனக் கோட்பாடு இன்று தேவையாகிறது. 2009-க்குப் பிறகு தமிழ் ணர்வு புதுவரைபடங்களைப் படைப்பெழுத்தில்

“20-ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ்ப் படைப்புக்கள் அந்நிய கலாச்சார அடிமைத்தனத்தில் தான் தமிழ் நாவல், சிறுகதை, தமிழ் நாடகம், கவிதை முகிழ்க்கும் என்று மோசடி செய்தது. அதனை 21-ஆம் நூற்றாண்டு மாற்ற வேண்டும்”

தோற்றுவித்துள்ளது. 1965 இந்தி எதிர்ப்பின்போது எழுந்த திராவிட இலக்கியம் தமிழுணர்வின் ஆழத்தை மழுங்கடித்தது. ஏனெனில் திராவிட என்பது மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு என்ற மொழியியல் கோட்பாட்டைத் திராவிடக் கட்சி நம்பி தமிழக எல்லைப்பகுதிகளைக் கோட்டைவிட்டு இடுக்கி, தேவிசூளம், பீர்மேடு பகுதிகளைக் காக்கத் தவறியது. நேசமணி இது பற்றி 1955-இல் பாராளுமன்றத்தில் பேசியுள்ளார். எனவே தான் 1967-இல் ஆட்சிக்கு வந்தவர்கள் தமிழ்ப் படைப்பெழுத்தில் தோற்றுப் போனார்கள். 2009க்குப் பிறகு தமிழுணர்வை வைத்து எழுதுகிறவர்கள் புது எல்லைகளைத் தமிழெழுத்தில் கொண்டு வருகிறார்கள். அதற்குப் புதுக்கவிதையின் யாப்பற்ற தன்மை வழங்கியுள்ள சாத்தியப்பாடுகள் அளப்பரியன.

இந்தத் தமிழ் அளவுகோல் குமரி மாவட்டத்தில் நேசமணி எதிர்த்த மலையாளப் பண்பாட்டு அம்சங்களைப் புனர் ஆலோசனை செய்யக் கோருகிறது. பட்டம் தானூயிள்ளை புதுக்கடையில் கொன்ற தமிழர்களைக் கொல்லப் பயன்படுத்தியது வெடிமருந்திட்ட துப்பாக்கி மட்டுமல்ல, மலையாளப் பண்பாட்டுக் கொலைக் கருவியைத் தான். இந்த நஞ்சு கலந்த உயர்சாதித்துவ மலையாளப் பண்பாட்டம் சங்கள் 1970-க்குப் பிறகு தமிழ்ப் படைப்பான ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள், புளியமரத்தின் கதை, ஆண்கள் பெண்கள் குழந்தைகள் மூலம் தமிழுக்குள் புகுந்துள்ளன. தமிழகத்துக்குள்ளும் புகுந்துள்ளன. தமிழகத்தில் 1970-க்குப் பிறகு குமரி மாவட்டம் என்ற அடையாளத்தை அழித்த இலக்கிய அம்சமாய் இந்தத் தமிழுடையாள அழிப்பு அம்சம் புகுந்தது. இதனை இடது சாரிகள் வேறு பெயரிட்டு அடையாளம் கண்டு அன்று சு.ரா.வை எதிர்த்துத் தமிழைக் காத்தனர். ஆனால் தமிழ் மாடர்னிசம் சென்னையை மையமிட்டும் க்ரியா பதிப்பகத்தை நிலைக்களனாய் ஆக்கியும் உருவான போது சு.ரா.வின் இந்த மலையாள அம்சம் உள்ளே வந்து தமிழிலக்கியத்தில் கலந்து விட்டது. இந்த மலையாளக் கலப்பு 'ரப்பர்' என்ற தமிழ் எதிர்ப்பு நாவலில் உள்-பிரதியாய் (sub text) அமைந்து மலையாளக் கலப்பின் அடுத்த பரிமாணம் தொடங்கியது. இன்றைய சிங்களத்தமிழ் விரோதம் போன்று அன்றைய மலையாள, உயர்சாதித் தமிழ் விரோதம் இந்த நாவல்கள் மூலம் தமிழ் மீது பழிவாங்கும் நடவடிக்கையைத் தொடங்கின. இங்கு வலியுறுத்தப்படுவது ஒரு வரையறுப்பின் முக்கியத் துவத்தைத்தான். உலகம் முழுதும் நான்கு நாடுகளில் மொழி மூலம் வரையறுக்கப்படும் தமிழின் உயிர்த்துவம் அவற்றின் தேசிய வரையறைகளைத் தனது அறிவுத் தோற்றவிய (Epistemological) லாகக் கொள்வது இப்படித்தான். இங்கே தான் பாரதிதாசனின் கவித்துவம் இன்றைய 21-ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழும் தமிழர்களும் எதிர்கொள்ளும் அகில உலகப் பிரச்சனைகளுக்குத் தமிழர்களுக்கு வழிகாட்டுவதாய் அமைகிறது. மலையாளிகள் ஏதாவது புதுப்பகுதிக்கு கூட்டமாய் குடியேறுவதும் தமிழர்கள் தங்களுக்குள் ஒற்றுமையின்றி இருப்பதும் ஓர் விபரவியல் முதல்

வாத (Empirical) சாட்சியாகும். தமிழ் ஒருங்குணர் வின்மையால் உலகின் பல பகுதிகளில் குடியேறிய வர்கள் தமிழை இழந்தனர். மலேசியா குடியேறித் தமிழை இழந்த மலாக்கா செட்டிகள் இதற்கொரு சிறந்த உதாரணம்.

“தமிழ்த்துவம்” என்றால் என்ன என்ற கேள்வியில் இருந்து நாம் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைக்கு நேராகப் பயணப்படலாம். இன்று சில தத்துவவாதிகள் உண்மை என்று ஒன்று இல்லை என்கின்றனர். உளவியல் நியூரான லக்கானும், லக்கானை அடிப்படையாய் வைத்து இன்று உலகப் பிரசித்தி பெற்ற ஸ்லவாய் ஷிஷெக்கும் (Slavoj Zizek) “உண்மை” இருக்கிறதென்கிறார்கள். அதாவது இன்மையின் மூலமாய் உண்மை இருக்கிறதென்கிறார்கள். இதுபோல் பல்வேறு சேர்க்கைகள் மூலம் தமிழ்த்துவம் இருக்கிறது. அது ஒரு ‘சாரமாய்’ இருக்கிறதென்று திராவிடக் கால கட்டத்தில் தமிழ்த்துவத்தை விளக்கினார். 2009-க்கு பிறகு நம் தமிழர்கள் தமிழ்த்துவம் என்பது பல்வேறு சேர்க்கைக் கூறுகளின் (as-sociates- அதாவது வாழ்நிலை, வரலாறு, ஞாபகம், ஆதிபராணிக மூலம் (primary mythical origin) போன்றவை மூலம் தொனிப்படுத்தப்படுவது என அறிய வேண்டும். இந்தத் தமிழ்த்துவம்தான் அனைத்துலகமொங்கும் பிற தேசிய இனங்களின் கீழ் அடங்கி வாழ நிர்ப்பந்திக் கப்பட்டிருக்கும் தமிழர்களின் விடுதலைத் தாரகமந் திரம். இலக்கிய விமரிசன மொன்று இந்த அடிப்படையில் உருவாகி அனைத்து எழுத்துக்களையும் இந்த அடிப்படையில் அணுகி ஆராய வேண்டும். மேற்கத்திய பண்பாட்டுப் படிப்பு (culture study) கொடுத்த அத்தனை வளங்களையும் நாம் உள்வாங்கித் தமிழ்ப்படைப்பு, தமிழ்த்தன்மையும் தமிழ் மூல ஓர்மையும் கொண்டதாய் எழுதப்பட வழிகாட்ட வேண்டும். இதற்குத் தமிழ்க்கல்வி தந்து கொண்டிருக்கும் கல்வி நிலையங்களில் என்ன செய்வதென்று புரியாமல் திணறிக் கொண்டிருக்கும் தமிழ் மாணவர்களை ஒருங்கிணைத்து நாம் செயல்பட வேண்டும். 20-ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ்ப் படைப்புக்கள் அந்நிய கலாச்சார அடிமைத்தனத்தில்தான் தமிழ் நாவல், சிறுகதை, தமிழ் நாடகம்,

கவிதை முகிழ்க்கும் என்று மோசடி செய்தது. அதனை 21-ஆம் நூற்றாண்டு மாற்றவேண்டும். தமிழை வலியுறுத்துவதில் தான் தமிழ்ப் படைப்பு இருக்கிற தென்போம்.

தமிழிலக்கியத்திற்கு ஒற்றைத் தேசமற்ற இன்றைய நிலைமை பல புதிய சிந்தனைகளுக்குத் தோது செய்கிறது. 1947-இல் ஈழமும் தமிழகமும் இரு நாடுகளோடு சேர்க்கப்பட்டன. இலங்கையில் பன்னூறு ஆண்டுகளாக வாழ்ந்த ஈழத் தமிழர்கள் சிங்கள ஆதிபத்தியத்தால் அடிமைகளாக்கப்பட்டார்கள். மார்க்சியம் மிகுந்த நுட்பத்துடன் இந்தக் கலாச்சார வாழ்நிலை அடிமைத்தனத்தைக் கையாண்டு அடிமைப் படுத்தப்பட்டவர்களோடு துணை நின்றுருக்க வேண்டும். ஆனால் மார்க்சியம் தமிழர்களுக்குள் பிரிவினைக்கு உதவியது. தமிழகக் கம்யூனிஸ்டுகள் சிங்கள இனவெறி அரசின் நிலைப்பாட்டை மேற்கொண்டு சிங்களத் தொழிலாளர்களும் தமிழ்த் தொழிலாளர்களும் ஒன்று என்ற தவறான மார்க்சிய விளக்கத்தை முன் வைத்து, வரலாற்றுக்கு வஞ்சகம் புரிந்தார்கள். இது தமிழகத்தில் கம்யூனிஸ்டுகளைத் தவறான திசைக்குத் தள்ளியது. இந்தத் தவறிலிருந்து கட்சி மார்க்சியர்கள் இன்று வரை வெளியேற முடியவில்லை. இது தமிழர்களுக்குப் பெரிய இழப்பு, ஆக தமிழ்த்துவம் என்பதில் ஒரு பொருளாதார, கருத்துருவ (Ideological) வரலாற்று, இயக்கவியல் அசைவுகள் செயல்பட்டதை நாம் மறக்கக் கூடாது. 70களிலும் 80களிலும் தமிழகத்தில் அல்துஸ்ஸர், கிராமஸ்கி போன்ற ஐரோப்பிய மார்க்சியர்களின் சிந்தனை பரவியபோது தமிழ் கத்தின் இரண்டு கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளும் இக் கருத்துக்களை அறிந்து கொண்டாலும் தங்களைக் கருத்துரீதியில் மாற்ற முடியாத அளவு அனைத்திந்திய மாயைக்குள் சிக்கியுள்ளனர். முருகன், பேரறிவாளன், சாந்தன் ஆகியோருக்குத் தூக்குத் தண்டனை கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற பிருந்தா காரத்தின் கூற்று பலரை முகம் சுளிக்க வைத்தது.

ஈழப் பிரச்சனையில் மறைமுகமாய் சிங்கள ஆதரவுப் போக்கும் இடது சாரி கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மேற்கொண்டது மிகப் பெரிய தவறாகும். இதில் சி.பி.ஐ.

என்ற இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினர் பாராட்டக் கூடிய முறையில் நடந்து கொண்டனர். இங்கெல்லாம் தமிழ்த்துவ மார்க்சியம் பற்றிய தமிழ் மக்கள் சார் நோக்கு பற்றி நாம் மேலும் சர்ச்சித்து தமிழுணர்வும் மார்க்சியமும் இரு விரோதமான அம்சங்களல்ல என அறியமுடியும்.

தமிழ் என்ற மொழியிலிருந்து தமிழர்களின் வாழ்க்கைக்கான நியாயப்பாடு பிரிக்க முடியாத ஒரு நிலமையைப் பெற்றுள்ளதன் அடையாளக் குறிகளில் ஒன்று தமிழ் மொழியில் உருவான இலக்கியம். 2009-இல் நடைபெற்ற தமிழினப்பகுதி ஒன்றின்

“எனவே ஊரைவிட்டு எப்போதோ போனவர்களின் தமிழிலக்கியம் ஒன்று ஏதோ ஒரு நாட்டில் பிறக்கும்போது தமிழ் வாக்கியம் ஒவ்வொன்றும் அசைக்கப்படுகிறது”

அழிவு தமிழிலக்கியத்தைப் புது அறிதல் தளமாய் மாற்றியுள்ளது. சாஷா எபெலிங் என்ற ஜெர்மன் நாட்டு தமிழாய்வாளர் புலப்பெயர்வு இலக்கியம் தமிழர்கள் பல அலைகளாய் நடந்துள்ளது என்று கூறி பல நாடுகளுக்கும் சென்றுள்ள தமிழர்களைப் பற்றியும் அவர்களின் ஆசை அபிலாசைகள் தமிழிலக்கியமாய் உருவாக்கம் பெற்றுள்ளதையும் கூறுகிறார். (பார்க்க: சிங்கப்பூர் உலகத்தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு (2011 அக்டோபர்) ஆய்வுக் கட்டுரை) 1918-இல் பெனாங்கில் பிரசுரிக்கப்பட்ட புலோலி சுப்பிரமணியம் என்ற இலங்கைத் தமிழரின் “பாலசுந்தரம் அல்லது சன்மார்க்க ஜெயம்” என்ற நாவலையும் 1927-இல் கோலாலம்பூரில் பிரசுரிக்கப்பட்ட “சாம்பசிவம் ஞானமிர்தம் அல்லது நன்னெறிக் களஞ்சியம்” என்ற ஈழத்தமிழரான அருணாச்சலம் நாகலிங்கத்தின் நாவலையும் குறிப்பிட்டு விரிவான ஆய்வுகள் செய்ய வேண்டும். அதாவது தமிழகம் - ஈழம் - சிங்கப்பூர் - மலேசியா என்பதான தென்கிழக்காசிய பூமிப்பரப்பு தமிழிலக்கியத்தின் வரையறுப்பில் நுழைகிறது. அதாவது தமிழ் வேர்பிடித்துள்ள பூமிப்பரப்பு இது.

வெறும் சென்னையை மையமிட்டுத் தமிழகப் பூமிப்பரப்பை வேர்ப் பிடிப்பு நிலமாகக் கொண்டு தமிழ் மன இயக்கத்தை அறுதியிட்டு விளக்கும் பின்னணி திடீரென்று மறைந்துள்ளது. தமிழ்ப்படைப்பின் பின்னணியில் மறைந்திருந்து மொழித் தைர்யம் தந்த நிலம் தென்னிந்தியாவின் தமிழ் பேசும் பகுதிகள் மட்டுமல்ல. இது தமிழிலக்கிய மதிப்பீட்டையும் அளவை முறையையும் வரையறுப்பையும் முற்றிலும் மாற்றிவிடுகிறது. தமிழிலக்கியத்தன்மை குறுகிய தேசியத்தைப் பின்னணிக் கதையாடலாய் வைத்திருந்தது பழைய கதை. சுமார் 100 அல்லது 200 ஆண்டுகளின் வேருடன் தமிழிலக்கியம் தென்னாசியாவின் ஒரு பகுதியிலிருந்து இன்னொரு பகுதியுடன் உரையாடுகிறது. இன்றுள்ள ஈழத்தமிழிலக்கியம் தமிழக இலக்கியத்துடனும் சிங்கப்பூர் மலேசிய இலக்கியத்துடனும் உள்சூரலில், ஓர் உரையாடலையும் வெளிக்சூரலில் தத்தம் நில எல்லைக் குட்பட்டு ஓர் உரையாடலையும் (இரட்டை உரையாடல்) ஒரே நேரத்தில் நடத்துகிறது. இவ்வாறு ஒரே கணத்தில் இரண்டு தளங்களில் பேச ஆரம்பிக்கிற இலக்கியம் தான் இனி நாம் கவனிக்க வேண்டிய இலக்கியம். கணினி மூலம் இந்த உரையாடலை வலைப்புக் களில் நாம் தொடர்ந்து நிகழ்த்த பெரிய வாய்ப்புள்ளது. கணினி மூலம் மூன்று திசைகளில் இருந்தும் ஏற்படுத்தக் கூடிய கொள்வினை, கொடுப்பினை என்ற பரிவர்த்தனைசார் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பு பல்வேறு தளங்களை நிலம் சார்ந்தும் நிலம் சாராதும் இயக்க ஆரம்பிக்கிறது. தமிழ்மொழி பன்முக அடையாளங்களை மன அழுத்தங் களையும் முரண்பாடு களையும் உள்ளேற்றுப் பல வர்ணங்களில் அர்த்தச் செறிவு பெறுகிறது. எனவே திருச்செங்கோட்டை விட்டு வெளியேறாத தமிழ் எழுத்தாளனும் பெர்லினை விட்டு வெளியேறி இராத தமிழ் எழுத்தாளனும் இந்தியாவையே பார்த்திராத கோலாலம்பூர் தமிழ் எழுத்தாளனும் மொழியின் சில வெளிப்படுத்த முடியா ஒலி நுட்பத்திலும் பொருள் நுட்பத்திலும் ஒன்று போல் பங்கெடுக்கிறார்கள். தொல்காப்பியர் பொருள் போல் இன்னொரு பொருள் இருக்கிறதென்கிறார். அதனை “பொருண்மை” என்று பெயர் சூட்டி அறிமுகப்படுத்துகிறார். உலகத்தமிழ் எழுத்தாளன் பிறமொழிகளி

லிருந்து வேறுபட்டு, தனக்குள் ஒரு மொழி நுட்பக் கேண்மையைப் பகிர்ந்து கொள்கிறான். இதற்கு அடிப்படையில் தமிழ்த்தாயுணர்வு ஒன்று இருக்க வேண்டும். பிறப்பின் மூலம் தமிழ் ஒருங்கிணைப்பு நடக்கிறது. சில தமிழக எழுத்தாளர்கள் கன்னடர் களைப் பார்க்கும்போது தங்களைக் கன்னடர்கள் என்றும், தெலுங்கர்களைச் சந்திக்கும்போது தாங்கள் தெலுங்கர்கள் என்றும் பெருமையுடன் கூறி வருவதைக் கேள்விப்படுகிறோம். இங்குப் பிறப்புக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் அவ்வறவின் உள் ரகசியங்களில் சஞ்சரிக்கும் தமிழ் எழுத்தாளனுக்கும் உள்ள பந்தத்தைக் கவனிப்பது தவறல்ல. சாதி, மத பிணைப்புக்களை விட மொழிப் பிணைப்பின் ஆதிக்குறல் பற்றிச் சிந்திப்பது நல்லது தான்.

சாஷா எபெலிங், 1983-க்குப் பிறகு உலக மொங்கும் பரவியுள்ள ஈழத் தமிழ்மொழித்தாளர்களைத் தனியான வகையெனக் கூறியுள்ளார். இது தமிழில் இல்லாப் புதுவகைக் கருத்தாக்கம். அது பற்றி இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் பேசுவோம்.

இனி ஈழம், தமிழகம், சிங்கப்பூர் - மலேசியாவின் அடிப்படை ஒருங்கிணைவில் தமிழிலக்கியம் பெறும் பலம் பற்றிப் பேசலாம். அதற்கு முன்பு படைப்பிலக்கியச் செயல்பாட்டின் சில அத்தீதத் தன்மைகள் பற்றிச் சுட்ட வேண்டும். படைப்பிலக்கியம் மட்டும் தான் பௌதீக - அபௌதீகத் தன்மைகளோடு ஒரே நேரத்தில் எதார்த்தத்திலும் மீஎதார்த்தத்திலும் செயல்படுகிறது. இத்தகைய அத்தீத ஆற்றலுக்குப் பெயர் இலக்கியம் என்றாலும் இந்த அத்தீதம் சில குறிப்பிட்ட எல்லைகளைக் கொண்டுள்ளது என்கிறது மேற்கில் 60-களில் கண்டுபிடித்த அமைப்பியல் தத்துவம். எனவே எல்லைக்குட்பட்டதும் எல்லை தாண்டியதுமான ஒரு வேகமே கற்பனையாகும். இந்தக் கற்பனையியல் பல்வேறு உச்சங்களைப் படைப்புக் கணத்தில் சம்பவிக்க வைக்கிறது.

இதன்படி ஈழ இலக்கியத்தில் தற்கால இலக்கிய யுகம் மஹாகவி போன்றவர்களுடன் தோன்றினாலும் 1980 வாக்கில் தான் புதுவித இலக்கிய

எழுச்சி இனப்போர்களோடு பிறந்தது. அதுபோல் சிங்கப்பூர் - மலேசியாவில் இளங்கோவன், இளஞ்செல்வன் போன்றோர்களோடும் “காதல்”, “செம்பருத்தி”, “வல்லினம்” என, புதுஅசைவு மொழிக்களத்தில் தோன்றியுள்ளது. மலாய் இனத்தோடு கலந்து தமிழ் மொழியை மறந்துவிடாத இன மக்களிடமிருந்து, தமிழிலக்கியம் புதுத் தோரணை களை, புத்தெழுச்சியைப் பெறுகிறது. எவ்வளவு தடைகள் இருந்தாலும் புதுத்தமிழ் இலக்கியம் பிறந்தே தீரும்.

எனவே ஊரைவிட்டு எப்போதோ போனவர்களின் தமிழிலக்கியம் ஒன்று ஏதோ ஒரு நாட்டில் பிறக்கும்போது தமிழ்வாக்கியம் ஒவ்வொன்றும் அசைக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு சொல்லும் அசைக்கிறது என்பது தான் உண்மை. இந்த அசைவில் அடங்கியிருப்பது தான் அனைத்துலக தமிழ்மொழி. இனி தமிழ்மொழியின் எல்லையானது தமிழ்ப் மனத்தின் எல்லையாகிறது. தமிழ் படைப்பிலக்கியம் புலம்பெயர் பூமிகளின் தமிழ் எழுத்தையும் உள்வாங்குகிறது. புதுக் கொப்புகொடி உறவு, மொழி உறவாகிறது. மொழியிலிருந்தல்ல இலக்கியம் உதிப்பது. இலக்கியத்திலிருந்து கணம் தோறும் கணம் தோறும் புதுத் தமிழ் உற்பத்தியாகிறது.

தமிழ்மொழியின் ஒருமை அம்சங்களிலிருந்து நம்முடைய அறிதலியலைக் கட்டும்போது ஒரு வித வெறித்தன்மை - ஒருவித பாசிசத்தன்மை உருவாகிறதென்று சிலர் சந்தேகப்படுகிறார்கள். அதாவது பிற மொழி வெறுப்பு, பிறவகைமையினர் வெறுப்பு, ஏற்படும் என்ற அயலவர் பற்றிய கரிசனம் நியாயம் தான். எனவே இன்று வரை தமிழ் அடை யாளம் ஒருமையிலிருந்து கட்டப்பட்டது என்றும் இனி தமிழுடையாளத்தைப் பன்மையிலிருந்தும் Hybridity (கலவையியலில்) இருந்து கட்டமைக்க வேண்டும் என்றும் கூறவேண்டும்.

இங்குச் சில விளக்கங்களை முன்வைப்பது தேவையாகிறது. சமீபத்தில் க.நா.சு.வின் விமரிசனக் கலை (நர்மதா வெளியீடு) என்ற நூலை மீண்டும்

படித்தேன். அந்நூலில் மொழிபெயர்ப்பு பற்றி ஒரு கட்டுரை உள்ளது. இன்று மொழி பெயர்ப்பவர்கள் படிக்க வேண்டிய கட்டுரை. நாம் மொழிபெயர்ப்பைப் பாராட்டும் போது 'ஆஹா தமிழில் மூலநூல், எழுதப்பட்டது போல் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிற தென பாராட்டுகிறோம்.' க.நா.சு. மொழிபெயர்ப்பு தமிழ்போல் இருக்கக் கூடாதென்கிறார். அந்நிய மொழியின் அந்நியத்தன்மை மொழி பெயர்ப்பில் பிரதிபலிக்கவேண்டும் என்கிறார். அதாவது தமிழுக்குள் அந்நியத் தன்மையைக் கொண்டு வருவதல்ல, மலையாளத் தன்மையுடன் மொழிபெயர்க்கப்படும் போது சுயத்தன்மை இது, அந்நியத்தன்மை இது என வேறுபடுத்துகிறோம். சுய X அந்நிய என்ற முரணில் தான் சுயத்தன்மைக்குள் ஒரு வேகம் கூடுகிறது. இப்படித்தான் நான் பார்க்கிறேன். ஒரு ஜெர்மன் நாவலை மொழிபெயர்க்கும்போது 'ஜெர்மன் மொழியின் வசனத்தின் நெளிவு - சுளிவுகள், சில வார்த்தைச் சேர்க்கைகள், சில வாக்கிய சந்தங்கள், சில பதப்பிரயோகங்கள், எல்லாம் தமிழுக்கு வரவேண்டும். அப்போதுதான் அந்த மொழி பெயர்ப்பால் தமிழ் மொழிக்கு லாபம் இருக்கும்'. இது க.நா.சு.வின் வாக்கியம். அந்நியத்தை வரவேற்கும் போது தான் தமிழுக்கு லாபம் கிடைக்கும் என்கிறார். இங்குத் தமிழின் பக்கம் தான் சாய்கிறார். எனவே தமிழ் அடையாளம் வேண்டும் என்று நாம் கேட்பது "தூய்மைவாத" மாகாது. ஒற்றைமுக அடையாளமும் ஆகாது. பாசிசமும் ஆகாது.

இதுபோல் ஹோமிபாபா (Homi Bhaba) என்ற கோட்பாட்டாளரும் கதையாடலும், தேச உருவாக்கமும், ஒருவித கலவையியல் மூலம் தான் சாத்தியமாகின்றன என்கிறார். அப்படி அவர் கூறும் போது வால்டர் பெஞ்சமின் என்ற ஜெர்மன் நாட்டு மார்க்சியக் கோட்பாட்டாளரின் மொழிபெயர்ப்புப் பற்றிய சிந்தனைகளை எடுத்துக் கொள்கிறார். மூல மொழி ஒரு கப்பல் போன்றது. அந்தக் கப்பல் உடைந்து போனால் ஒவ்வொரு துண்டும் அந்தக் கப்பலுக்குத் தான் சொந்தம். ஆனால் உடைந்த துண்டு வேறொன்று. அதாவது மூலமொழி எப்போதும் இன்னொன்றாகவே இருக்கும். இரட்டை யர்கள் போன்று

என உதாரணம் சொல்லலாம். ஒன்றுபோல் இருந்தாலும் இருவரின் உயிர், ஆன்மா, வாழ்க்கை வேறு வேறானவை. வேறு வேறாக இருந்தாலும் ஓர் உயிர்க் கூறிலிருந்து தோன்றியவர்கள்.

தமிழுடையாளம் என்பதும் மூலமொழிக்கும் மொழிபெயர்ப்புக்கும் மத்தியில் உள்ள தொடர்பு போன்ற வேறுபாடுகளைத் தனக்குள் உள்ளடக்கிய ஒற்றுமை அம்சமாகும். எதிரும் புதிருமான அம்சங்கள் என்றால் முரண்பட்டு ஒன்றை இன்னொன்று அழிக்கும். ஈழத்தில் முஸ்லீம்கள் விரட்டப்பட்ட பிழையைக் கூறித் தமிழ் வரலாறு - அதன் சாதக, பாதகங்களுடன் வாழ்ந்தது. அதுதான் உண்மை. அந்த வரலாற்றை மீண்டும் வளர்த்தெடுக்க இந்த வகைப் பன்மைத்துவ தமிழுடையாளம் பற்றிப் பேச வேண்டும். தமிழுடையாளம் பன்மைத்துவமானது என்கையில் ஈழ முஸ்லீம்கள், மலையகத் தமிழர்கள் ஒன்றிணைவார்கள். நீண்டகாலமானாலும் தமிழ் மொழி அடிப்படைதான் உண்மையானது. சாதி, மதம் போன்றவை இரண்டாம் படசமானவையாகும். சிங்கப்பூர், மலேசியா, ஈழம், தமிழகம் எங்கும் இது தான் உண்மை. இன்றைய உலகில் "தமிழ் பேசுபவர்கள்" எந்த மதத்தைச் சார்ந்தவர்களாயினும் எந்தச் சாதியைச் சார்ந்தவர்களாயினும் தமிழர்கள் என்ற அடையாளம் தான் அவர்களை ஒன்றிணைக்கும். அவ்வடையாளத்தை நோக்கியே தெற்காசியாவில் 21-ஆம் நூற்றாண்டு அமையும். அதற்கான சிந்தனைசார் அமைப்புக்களை நாம் உருவாக்க வேண்டும். 20-ஆம் நூற்றாண்டில் மேலெழுந்த முக்கியமான தமிழ் வெளிப்பாடு தற்காலத் தமிழிலக்கியம். பாரதிதாசனுக்குப் பிறகு யாப்பில்லாப் புதுக் கவிதை என்ற புது அறிவு பெறு முறையைத் தமிழர்கள் தம் வயமாக்கிக் கொண்டனர். அதுபோல் மேற்கத்திய இலக்கிய முறைகளையும் உத்திகளையும் தமிழ் மையப்படுத்தினர். இது ஒரு முக்கியமான தமிழ்ச் சிந்தனைச் சரித்திரம். இதனை 21-ஆம் நூற்றாண்டு கவனமாகப் பரிசீலிக்க வேண்டும். தமிழக கட்சி அரசியலைப் புறந்தள்ளி சிறு பத்திரிகைகளில் வளர்ந்த இந்தத் தற்கால இலக்கியம் மூலமாக வளர்ந்த தமிழ் அறிவியக்கம் 2000 ஆண்டு பழைய இலக்கியத்

தோடும், மேற்கின் பல தத்துவ, இலக்கிய இயக்கங்க ளோடும் தொடர்பு வைத்தது. தமிழனுக்கு ஆழ்ந்த மரபை அவன் நினைவின்றியே இது கொண்டு வந்தது.

இந்த இலக்கிய விமரிசனச் சிந்தனை, புதுப் புதுச் சிந்தனைகளைத் தன்னுள்ளே வைத்துள்ளது. மொழியின் ஒலியையும் அர்த்தத்தையும் அடிப் படையாய் வைத்த ஆய்வுமுறையை இது வலி யுறுத்தித் தமிழனின் இலக்கண மரபு வழி அவனது அறிவுபெறுமுறைக்கு மீண்டும் புத்துயிர் கொடுத் துள்ளது. இதனைத் தொல்காப்பியத்தை முன்வைத்து விளக்கலாம். அதுபோல் மேற்கின் விமரிசன முறை யையும் வைத்து விளக்கலாம். உதாரணமாக 20- ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் மில்டன் என்ற ஆங்கிலக் கவிஞரைப் பற்றி டி.எஸ். எலியட்ரின் விமரிசனம் - அது மாடர்னிச இலக்கிய செல்நெறி சார்ந்ததாக இருந்தாலும்- கவனத்துக்குத் தந்தது. மாடர்னிசத்தைச் சாராத டெர்ரி ஈகிள்டன் (Terry Eagleton) என்ற இங்கிலாந்தின் ஆங்கிலப் பேராசிரியர் இதனை விளக்குகிறார். டன் (Donne) என்ற கவிஞருக்கும் மில்டனுக்கும் உள்ள வேறுபாடு எது என்று எலியட் விளக்கினார். அதாவது டன் பேச்சு ஆங்கிலத்தோடு கவிதை எழுதுகிறார். அதனால் அர்த்தத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து கவிதை படைக்கிறார். மில்டன் ஆங்கில ஒலி சார்ந்து நின்று அர்த்தத்துக்கு எதிரான ஒலிக்காகக் கவிதை எழுது கிறார் என்றார். இந்த இடத்தில் பேரா. ஈகிள்டன் விமர் சனாசிந்தனை மூலம் இடையீடு செய்கிறார். அதாவது ஈகிள்டன் மார்க்சிஸ்ட் இலக்கிய விமரிசகரான வால்டர் பெஞ்சமினை இந்த இடத்தில் பொருத்துகிறார். பெஞ்சமின் துன்பியல் (Tragedy) பற்றி விரிவாய் ஆய்ந்தபோது பொருள் முதல் வாதத் தன்மைக்கும் அர்த்தத்துக்கும் உள்ள இடைவெளியில் துன்பியல் பிறக்கிறதென்றார். அதாவது பெஞ்சமினுக்குத் துன்பி யலின் அர்த்தமான சாவுக்கும் இலக்கியத்தில் அது தரும் முழுமைப் பிரக்கைக்கும் இடையில் ஏற்படும் முரண் தெரிகிறது. ஒன்று அர்த்தம் (சாவு), இன் னொன்று சொல்லின் ஒலி போன்றது; அதாவது பொருள்தன்மை; முழுமைப் பிரக்கை. இங்கும் பெஞ்சமின் ஜெர்மன் துன்பியலை அணுகுவதையும்

எலியட் மில்டனை அணுகுவதையும் பேராசிரியர் ஈகிள்டன் ஒப்புமை செய்கிறார்.

அதாவது என் நோக்கம் இந்த இடத்தில் இலக்கியத்தில் சப்தம் (ஒலி) மற்றும் பொருள் என்ற இரண்டு முக்கியமான விசயங்கள் பற்றியதாகும். என் தமிழ் முதன்மைக் கோட்பாடு இந்த இடத்தில் அழுத்தம் பெறுகிறது. தமிழ்ப்படைப்பு, தமிழ் ஒலி யாலும் தமிழ் அர்த்தத்தாலும் உருக் கொண்டது. இந்தக் கோட் பாட்டைத் தொல்காப்பியம் மிக நன்றாக வலியுறுத் துகிறது. தமிழ்ப்படைப்புகள் முதலில் தமிழுணர்வுடை யதாக இருக்க வேண்டும். அழகியல் விமரிசனம் இருக்கிறது; மார்க்சியர்களாலும் பிறராலும் சமூக மதிப்பை வலியுறுத்தும் சமூகவியல் விமரிசனம் இருக்கிறது; வரலாற்று விமரிசனம் கூட இருக்கிறது. 2009-இல் குறிப்பிட்ட தேசத் தமிழுடையாளத்துக்காக சுமார் ஒரு இலட்சம் மக்கள் ஒரு நவநாகரிக உலகில் கொன்றொழிக்கப்பட்டபோது தமிழர்கள் ஏதும் செய்ய முடியாமல் இருந்தனர் என்று வரலாறு எங்கும் பதிவு செய்யப்படும்போது நமக்கு வேண்டிய விமரிசனம் தமிழ் முதன்மை இலக்கிய விமரிசனம். அவ்விமரி சனம் தமிழ்த்துவம் என்ற உயிராற்றலை இலக்கியப் பிரதிகளில் காணும் கடமை கொண்டதாகும். ஒவ்வொரு கவிதையின் -நாவலின் -சிறுகதையின் மொழித்தளத்தில் நுழைந்து தமிழ்ச் சொல்லின் சப்தத் திற்கும் தமிழ்ச்சொல்லின் அர்த்தத்துக்கும் இடையில் கட்டப்படும் இலக்கியம் எது என்று வரையறை செய்வதே இனி நம் கடமை.

ஏனென்றால் தமிழர்கள் சினிமா மாயைக் காட்டி ஒரு இலட்சம் தமிழர்களைக் கொல்வதற்குத் துணை போனார்கள். எனினும் முற்றிலும் அவர்கள் அழிந்து போகவில்லை. கொஞ்சம் பேருக்குத் தமிழு ணர்வு இருக்கிறது. அதனால் அவர்களை அழியாமல் இனி, காக்கப்போவது இலக்கியம். தமிழிலக்கியம் இன்று உயிருடன் ஈழத்தில், சிங்கப்பூர் - மலேசியா வில், தமிழகத்தில், இன்னும் பல்வேறு உலக நாடு களில் வளர்கிறது; வளரும். தமிழர்கள் எங்கெங்கு இருக்கிறார்களோ அங்கங்கு அது தமிழர்களைக் காக்கும்.

திலகபாமாவின் கழுவேற்றப்பட்ட மீன்கள் நாவலில் ஆண் - பெண் உறவுநிலை

- மனுஷி

தமிழ் நாவல்களின் போக்கை எடுத்துக் கொண்டு தலைநிலை, பெண்ணியம், மார்க்சியம், நவீனத்துவம், பின் - நவீனத்துவம் எனக் கோட்பாட்டு ரீதியில் கதை சொல்லுதல் ஒரு வகை. மாய - யதார்த்தவாதக் கதை சொல்லல், நேர்க்கோட்டுக் கதை சொல்லல் (Linear writing) - அநேர்க்கோட்டுக் கதை சொல்லல் (Non - Linear Writing) என்பது மற்றொரு வகை. ஆனால் மேற்குறிப்பிட்ட எந்தவிதமான கோட்பாட்டுப் பின்புலங்களுக்குள் சிக்கிக் கொள்ளாமல், நடைமுறை வாழ்வில், தான் சந்தித்த மனிதர்களின் வாழ்வியல் அனுபவங்களைப் படைப்பாக்கி, தன்னை நாவலாசிரியராகவும் அடையாளப்படுத்திக் கொண்டவர் திலகபாமா. சிவகாசியை வாழ்விடமாகக் கொண்ட இவர், சூரியனுக்குக் கிழக்கே, சூரியாள், எட்டாவது பிறவி, கூர்ப்பச்சையங்கள், கண்ணாடி பாதரசசைகள், கூந்தல் நதிக் கதைகள் முதலிய கவிதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளார். இவை தவிர நனைந்த நதிகள், மறைவாள் வீச்சு என்னும் கவிதைத் தொகுதிகளையும், திசைகளின் தரிசனங்கள், புதுமைப் பித்தனில் பூமத்தியரேகை என்னும் கட்டுரைத் தொகுதிகளையும், வெளியிட்டுள்ளார். கழுவேற்றப் பட்ட மீன்கள் என்பது இவரது முதல் நாவல் முயற்சி.

பெண் படைப்பாளர் என்றவுடன் பெண்ணியத்தைப் பேசுவார்; பெண் உடல்மொழியைக் கொண்டாடுபவர் என்ற எண்ணம் தோன்றுவது இயல்பாகிவிட்டச் சூழலில் பெண்ணியம், பெண் உடல் மொழி என்கிற கருத்தாக்கங்களுக்கு எதிரானவராக, இத்தகைய வட்டத்திற்குள் தன்னைச் சிக்கவைத்துக் கொள்ள விரும்பாத ஒரு பெண் படைப்பாளராகத் திலக பாமாவைப் பார்க்க முடிகிறது. பெண்ணியம், உடல்மொழி இதற்கு எதிரான கருத்துடையவர் என்றாலும், இவரது படைப்புகளில் பெண்ணின் குரல் / பெண்ணியத்தின் குரல் ஒங்கி ஒலிப்பதைக் காணலாம். பெண் படைப்பாளர்கள் பெண் உடல்மொழியைக் கொண்டாடுதல் என்ற நிலையுடன் தேக்கநிலையை அடைந்து விடக் கூடாது என்பது திலக

பாமாவின் கருத்து.

சுமார் 160 பக்கங்களைக் கொண்டது கழுவேற்றப்பட்ட மீன்கள் என்னும் இந்நாவல். தீபா, குமார் என்கிற இரண்டு கதாபாத்திரங்களை மையமிட்டுக் கதை நகர்ந்து செல்கிறது. குடும்ப அமைப்பிற்குள் ஆண் - பெண் அதாவது கணவன் - மனைவி ஆகிய இருவருக்கும் இடையில் நிகழ்கின்ற உள்ப்போராட்டங்கள் நாவலின் மையக் கருவாக அமைந்துள்ளன.

“இத்தகைய வட்டத்திற்குள் தன்னைச் சிக்கவைத்துக் கொள்ள விரும்பாத ஒரு பெண் படைப்பாளராகத் திலகபாமாவைப் பார்க்க முடிகிறது”

இந்நாவல் குறித்தான விவாதத்திற்குள் செல்வதற்கு முன்பு நாவலின் கதையைத் தெரிந்து கொள்வது அவசியம்.

பேய் பிடித்துக் கொண்டதாகச் சொல்லப்படும் குமார் - தீபா இருவரும் வாழ்ந்த வீடு பற்றிய அமானுஷ்ய வர்ணனையுடன் கதை தொடங்குகிறது.

அச்சத் தொழில் வைத்துத் தொழில் செய்பவன் குமார். பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் தலையீட்டால், கணினி போன்ற தொழில்நுட்பக் கருவிகளின் வரவால் அச்சத்தொழில் நலிவடைகிறது. அந்தச் சமயத்தில் குடும்பத்தின் பொருளாதாரச் சமையை ஏற்று நடத்துவதற்காக குமாரின் மனைவி தீபா, வீடுகளுக்கு மசாலா அரைத்து, அதனைப் பாக்கெட் செய்து விற்கத் தொடங்குகிறாள். அது

அவளுக்குக் கைகொடுக்க, குடும்பத்தின் பொருளாதாரச் சுமை குறைந்து நிலைமை சீராக்கிறது.

இதனைக் கண்டு பெருமைப்படாமல், குமார் தன் மனைவியின் மீது பொறாமை கொள்கிறான். பணத் தேவைகளுக்குத் தன்னை எதிர்பார்க்காமல் சுயமாகச் செயல்படுகிறான் என்பதையும், தன்னைவிடவும் அவளைப் பலருக்கும் தெரிகிறது என்பதையும் அவனால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் இதனை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாதவனாக ஒதுங்கியும், ஒடுங்கியும் வாழ்கின்ற அவன், தீபாவுடனான தாம்பத்ய உறவைத் தவிர்க்கிறான். அதற்குக் காரணமாக, குடும்பம் நல்ல நிலையை அடையும்வரை நாம் தனியாக இருப்போம் என்று சொல்லி ஆன்மீகத்தில் நாட்டம் கொள்கிறான். அவளையும் விரதம் இருக்கச் சொல்கிறான். தீபாவைத் திருப்தியுறச் செய்ய முடியாத அவனது இயலாமையும், தாம்பத்ய உறவைத் தவிர்த்து ஆன்மீகத்தில் நாட்டம் கொள்ளக் காரணமாக அமைகிறது.

தீபாவுடனான தாம்பத்ய உறவைத் தவிர்ப் பதன் மூலம் அவள் தன்னிடம் வந்து கெஞ்சுவாள் என்றும் எதிர்பார்க்கிறான். மேலும், சித்தர் தத்துவம் தொடர்பான புத்தகங்களை வாசித்து, அதைப்பற்றி அவளிடம் பேசுவதன் மூலமாக அவனுடைய ஆளுமையை நிறுவ முயல்கிறான். ஆனால், அவளோ தொடக்கத்தில் திடுக்கிட்டாலும், பின்னர் மசாலா பொடி செய்து விற்கும் தொழிலில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறாள். அதுமட்டுமின்றி இரவின் தனிமையைக் கற்பனைகளால் கிட்டு நிரப்பி, அவன் இல்லாத வெற்றிடத்தை நிரப்பிச் சுகம் காண்கிறாள். இதனால் அவளது நடத்தையின் மீது சந்தேகம் கொள்வதோடு, அவள் தன்னை விட்டுப் போய்விடுவாளோ என அச்சமும் கொள்கிறான். இந்தச் சந்தேகம் ஒரு கட்டத்தில் அவனை மனநோய்க்கு ஆளாக்குகிறது.

தீபாவும் தன்னுடைய உதவிப் பெண்ணாக இருக்கும் முத்துலட்சுமி என்ற பெண்மணியின் வாழ்க்கையைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்ட பின்பு, அவளது வாழ்க்கையுடன் தன்னை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, குமாரின் மீது சந்தேகம் கொள்கிறாள். அந்தச் சந்தேகம் அவளையும் மனநோய்க்கு உள்ளாக்குகிறது. பின்னர் இருவரும் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டு, சிகிச்சை பெற்று, குணமடைந்து வீடு திரும்புகின்றனர் என்பதாகவும், காதலின் பக்கங்கள் இதுவரை நிரப்பிவிட முடியாதபடிக்குக் காலியாகவே இருந்தது என்னும் வாசகத்துடனும் கதை நிறைவுபெறுகிறது.

திலகபாமாவின் கழுவேற்றப்பட்ட மீன்கள்

எனும் நாவலை வாசிக்கப் புகும் வாசகன், கழுவேற்றம் என்றால் என்ன? என்பதை அறிந்து வைத்திருந்தால் நாவலின் கதை, தலைப்புடன் எவ்வாறு பொருத்த முடையதாக இருக்கிறது என்பதை உய்த்துணர முடியும்.

கழுவேற்றுதல் என்பது தற்போது சமூகத்தில் காணப்படுகின்ற மரண தண்டனையை ஒத்தது. மன்னர்கள் கள்வர்களைக் கழுவேற்றித் தண்டித்த செய்தி நாட்டுப்புறக் கதைகளில் காணப்படுகிறது. “எண்ணாயிரம் சமணர்களைக் கழுவிலேற்றிக் கொன்ற செய்தி பக்தி, இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ளது. திருச்செந்தூர் முருகன் கோவிலில் ஒரு மனிதனைக் கழுவிலேற்றுதல் போன்ற சிற்பம் ஒரு தூணில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது - இணையச் செய்தி.

இந்நாவலில் கணவன் - மனைவி இருவரும் தங்களுடைய ஈகோ (தன்முனைப்பு) எனும் கழுவில் ஒருவரையொருவர் ஏற்றித் தங்களைச் சிதைத்துக் கொள்கின்றனர். இங்கு மீன்கள் என்பது ஆண் - பெண் இருவரின் குறியீட்டு வடிவம். மீன்கள் நீரில் வாழக்கூடிய ஓர் உயிரினம். அதனை நீரிலிருந்து எடுத்துத் தரையினில் விட்டாலே சில நிமிடங்களில் துடிதுடித்து இறந்து போகும், இருப்பினும் கழுவேற்றப்பட்ட மீன்கள் என்று ஏன் தலைப்பிட வேண்டும்? பொதுவாகவே நம்முடைய சமூகத்தில் ஆண் - பெண் உறவு என்பது முரண்பாடுகளைக் கொண்டதாக உள்ளது. அதிலும் அவர்களுடைய ஈகோ மனதிற்குள்ளாக இருந்து ஆட்டுவிக்கும்பொழுது அது முற்றிலுமாக வாழ்க்கையைச் சிதைத்துவிடும் கருவியாக மாறிவிடுகிறது.

தமிழ்ச் சூழலில் ஆண் - பெண் உறவினைப் பற்றிப் பேசுவதும் எழுதுவதும் சற்றுச் சிக்கலுக்குரியதே. இந்நாவல் ஆண் - பெண் உறவினை, அதிலும் குறிப்பாக மண உறவில் இணைந்து வாழ்கின்ற ஆண் - பெண் இருவருக்கும் இடையில் ஊடாடுகின்ற உளவியல் சிக்கல் களைப் பேசுகின்றது.

தொடக்க காலம் முதல் இன்றுவரையிலும் ஆண்மனம் பெண்ணை இரண்டாம் நிலையில் வைத்துப் பார்க்கவும், ஆணைச் சார்ந்தே வாழ விதிக்கப்பட்டவள் என்பதாகவும் பார்க்கப் பழகிக் கொண்டுள்ளது. குறிப்பாகக் கணவன் - மனைவி இருவரின் மண உறவில், மனைவி என்பவள் கணவனைவிட அறிவிலும், பொருளாதாரத்திலும் சிறந்து, தற்சார்பு உள்ளவளாகத் திகழ்வதை ஆண்மனம் ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கிறது. அவ்வாறான சூழலில் பெண்ணின் நடத்தையில் சந்தேகம் கொள்ளவும், அவளுடனான தாம்பத்ய உறவினைத் தவிர்க்கவும் முனைகிறது. அத்தகையதொரு உளச் சிக்கலையே

நாவல் பேசுகின்றது.

பெண் அதாவது மனைவி தானாகவே தன்னைத் தேடி வர வேண்டும் என்கிற எண்ணமும், தேடாமல் அவளுக்கான வடிகால் வேறு எங்காவது கிடைக்கிறதா? என்கிற ஐயமும் ஆணை உறுத்தத் தொடங்கும். தமிழ்ப் பண்பாட்டுச் சூழலில் திருமண உறவில் இணைந்துவிட்ட பிறகு பெண்ணுக்குப் பாலியல் தேர்வு என்பது கணவன் மட்டுமே. எனவே, தன்னுடைய தேவைகளுக்குக் கணவனை எதிர்பார்க்காமல் வாழப் பழகிக் கொள்ள முற்படும்போது உறவில் விரிசல் ஏற்படுகிறது.

பெரும்பாலும் பெண்மீது ஆண் கொண்டிருக்கின்ற அச்ச உணர்வே அவளை அடக்கியாளச் செய்கிறது. ஆண் - பெண் உறவில் தன்னை முழுமை யாக நிறுவ முடியாத ஆண் மனம் குற்ற உணர்ச்சிக்கு உள்ளாகிறது. மேலும், அதனை வேறுசில வழிகளில் நிறுவ முயற்சி செய்கிறது. அதற்குச் சான்றாக, கதையில் இடம்பெறும் குமார், நாகலிங்கம் தாத்தா இருவரையும் குறிப்பிடலாம்.

நாகலிங்கம் தாத்தா பற்றிய கதை, தீபாவின் மன எண்ணங்களாக நாவலின் ஒருசில பக்கங்களில் சொல்லப்படுகிறது. திருமணத்திற்கு முன்பு தீபாவிற்கு உடல்நலம் சரியில்லாமல் போக, அவளுக்கு மந்திரித்து, சரிப்படுத்த நாகலிங்கம் தாத்தாவிடம் அழைத்துச் செல்கின்றனர். நாகலிங்கம் என்ற அந்த மனிதனின் பெயர்க்காரணம், அவரைப் பற்றிய வாசகனீழ்புரிதல்கள் என்பவை தீபாவின் நினைவுகளினூடாகப் பதிவு செய்யப் படுகிறது. ஒரு சிறு அத்தியாயமாக இடம் பெற்றுள்ள இக்கதையின் மூலமாகவும், நாகலிங்கம் தாத்தா தன் மனைவியிடம் நிறுவ முடியாத தன்னை, பூஜையையும், நாகத்தையும் காரணமிட்டு நிறுவ முயன்றுள்ளாரா? என்ற கேள்வியைத் தீபாவின் மூலமாக எழுப்பியுள்ளார் திலகபாமா.

குமார், நாகலிங்கம் தாத்தா என்ற இரு ஆண் கதாப்பாத்திரங்களைத் தவிரவும், முத்துலெட்சுமியின் இரண்டாவது கணவனாக இடம்பெற்றுள்ள, பெயர் சுட்டப்படாத ஆணின் சித்திரிப்பையும் இங்குக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும்.

முத்துலெட்சுமியின் கணவன் இறந்துபோக, இளம் விதவையான அவள், தற்போது அவளுடன் இருக்கின்ற ஏற்கனவே திருமணம் ஆன ஒருவனுடன் வாழ்க்கையைப் பகிர்ந்து கொள்கிறாள். அவனைப் பொருளாதார ரீதியில் சார்ந்து வாழாதவளாகவும், அவனிடம் எந்தவிதமான உரிமைகோரும் மனோநிலையற்றும்

வாழப் பழகிக் கொள்கிறாள். ஆனால், தீபாவின் மனம் அதனை ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கிறது. இரண்டு பெண்களின் விட்டுக் கொடுத்தல்களில், சுகமாக வாழ்கின்றானோ அவன், என்று நினைக்கிறாள்.

வாழ்க்கை தந்தவன் என்கின்ற, அல்லது வாழ்க்கை தந்துவிட்டதாகச் சொல்கின்ற விஷயத்தை யதார்த்தமாக ஏற்றுக்கொண்டு வாழ, முத்துலெட்சுமியால் முடிகிறது. இருந்தபோதும் உண்மையிலேயே பெண்ணுக்கு வாழ்க்கை தருபவனாக, பெண்ணின் வாழ்க்கையை நிறைக்கின்றவனாக ஆனால் மாற முடியுமா என்ற கேள்வியும், அவ்வாறு மாற முடியாத ஆண்களின் துரதிர்ஷ்டம் தான் என்ன? என்கிற கேள்வியும் தீபாவின் மூலமாக முன்வைக்கப்படுகிறது.

சமூகத்தில், குடும்ப அமைப்பிற்குள் ஆண் இல்லாத வெற்றிடத்தை, ஆணினால் நிரப்ப முடியாத வெற்றிடத்தைப் பெண்கள் தங்களுடைய கற்பனைகளால் இட்டு நிரப்பிக் கொள்ள முயல்கின்றனர். கணவனால் தாம்பத்ய உறவு மறுக்கப்பட்ட நிலையில் இரவுகளில் கற்பனையான ஓர் உருவம் தன்னை வந்து ஆக்ரமிப்பதாகவும், அதன் ஆக்ரமிப்பும், அது தரும் சுகமும் அவளது இரவுகளை அர்த்தப்படுத்துவதாகவும் உணர்கிறாள் தீபா. நாகலிங்கம் தாத்தாவின் மனைவியின் மனமும் அத்தகைய தன்மை கொண்டதாகவே இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது கதையினூடாகத் தொக்கி நிற்கும் பதிவு. இதன் மூலமாகப் பெண்ணின் வெளியை நிரப்ப முடியாத ஆணின் இயலாமையையும் சமூகத்தில் ஆண் சார்ந்து கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள லிங்கமையவாதத்தை, ஆணின் ஆளுமை குறித்த பிம்பத்தைத் தகர்த்துள்ளார் திலகபாமா.

நாவலின் குறிப்பிடத்தக்க மற்றொரு அம்சம், கதாப்பாத்திரங்களுக்கிடையிலான உரையாடல்கள். குறிப்பாக, மையக் கதாப்பாத்திரங்களான தீபா, குமார் இருவருக்கும் இடையிலான உரையாடல்கள்.

நாவலில் தீபா, குமார் இருவருக்கும் இடையிலான நேரிடையான உரையாடல்கள் மிகவும் குறைவாகவே இடம்பெற்றுள்ளன. இருவரும் ஒருவருக் கொருவர் பேசிக் கொள்வதைவிடவும் தங்களுடைய மனதிற்குள்ளாகப் பேசிக் கொள்வதுதான் மிகுதி. நாவலில் இடம் பெற்றுள்ள உரையாடல்களைப் பின்வரும் வகைப் பாட்டிற்குள் அடக்கிவிட முடியும்.

1. குமார், அவனைப் பற்றி, தன் மனதிற்குள் நினைத்தல். அதாவது அவனது செயல் பாடுகள் குறித்து

1. சுயவிமர்சனம் செய்து கொள்வது போன்ற பேச்சுகள்.
2. குமார், தீபாவைப் பற்றி, தன் மனதிற்குள் நினைத்தல்.
3. தீபா, தன்னைப் பற்றி, தன் மனதிற்குள் நினைத்தல்.
4. தீபா, குமாரைப் பற்றி, தன் மனதிற்குள் நினைத்தல்.

இவை தவிர தீபா, நாகலிங்கம் தாத்தா, முத்து லெட்சுமி, முத்துலெட்சுமியின் கணவன், பாண்டிச்சாமி ஆகியோரைக் குறித்த மனப் பிம்பங்கள் உரையாடல் களாக விரிகின்றன.

குமார், தீபாவிடம் பேசும் உரையாடல்களை விடவும் மிகவும் குறைவானது தீபா, குமாரிடம் பேசும் உரையாடல்கள். மற்ற நேரங்களில் அவளது பார்வையும், செயலுமே அவளது கேள்விக்கும், அதிகாரத்துக்கும் பதிலாய் அமைகின்றன.

“தீபா, கூட ஒரு பொரிக்கறி வச்சா என்னவாம்? என் வார்த்தையின் நெருப்பு தீபாவைப் பற்றியதாகவே தெரியவில்லை. அமைதியாக நெற்றியில் முடிச்சிட வந்தாள். மேசை அருகே வந்தவள் ஓரத்தில் தட்டிட்டு மூடி வைத்திருந்த கிண்ணத்தைத் திறக்க அதில் உருளைக் கிழங்கு பொரியல், தலைசாய்த்து “இது என்னவாம்?” எனும் கேள்விக்குறியுடன் புருவம் உயர்த்தி அவள் பார்க்க, நான் ஸ்டூல் போட்டு சாப்பிடத் தொடங்கினேன். தண்ணீர் எடுத்து வைத்துவிட்டு மீண்டும் சமையலறைக்குள் புகுந்தாள். சரியாக நான் குழம்பு சாதம் முடிக்கும் நேரம், தானே வந்து இன்னும் கொஞ்சம் சாதம் வைத்து ரசம் ஊற்றிவிட்டுப் போக, குறுகிப் போய் வேகமாகச் சாப்பிடத் தொடங்கினேன்” என்ற வரிகள் இதற்குச் சான்று.

குமார், தீபா இருவருக்குமிடையிலான சொற்பமான பேச்சுகள், உரையாடல்கள் குடும்ப அமைப்பிற்குள் ஆண் - பெண் இருவருக்குமிடையில் ஊடாடுகின்ற நிரப்பவியலாத வெற்றிடத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றன.

நிறைவாக, தீபா, குமார் என்ற இரண்டு கதாப் பாத்திரங்களைத் தவிரவும் தீபாவின் அண்ணன், தீபா - குமார் தம்பதியரின் பெயர் சுட்டப்படாத மூத்த மகன், இளைய மகன் பாண்டி, தீபாவுடன் மசாலாப் பொடி செய்வதற்குத் துணையாக வரும் உதவியாளரான முத்துலெட்சுமி என்னும் பெண்மணி, நாகம் தீண்டி இறந்த நாகலிங்கம் தாத்தா, புரியாத வயதில் அடையாளம் தெரியாத ஆணால் பாலியல் பலாத்காரம் செய்யப்பட்டு, வலிப்பு நோய்க்கு ஆளாகி, அதை மறைப்பதற்காக அருள் வந்தாடும் சாமியாக ஆக்கப்பட்ட பாண்டிச்சாமி என்ற பெண், பாண்டிச்சாமியின் தாய் மிக்காலம்மாள் இப்படியாகப் பல கதாபாத்திரங்கள் நாவலில் இடம் பெற்றுள்

எனார். இருப்பினும் தீபா? குமார் ஆகியோரின் உளவியல் சிக்கல்களே கதை முழுவதும் ஆக்ரமித் துள்ளன.

நம்முடைய சமூகத்தில், யதார்த்த வாழ்க்கையில் ஆணைவிட, பெண் சிறந்தவளாக, தற்சார்பு கொண்டவளாக இருக்கின்றபோது, அது ஆண் - பெண் உறவில் விரிசல் ஏற்படக் காரணமாகி விடுகிறது. நாவலில் இடம் பெற்றுள்ள தீபா - குமார் இருவரின் மனப்போராட்டங்கள் குடும்ப அமைப்பிற்குள் ஆண் - பெண் இருவருக்கும் இடையில் நிகழ்கின்ற மனப்போராட்டங்களின் வெளிப்பாடுகளே. ஆனால் நம்முடைய சமூகத்தில் நிலவுகின்ற பெண் மீதான பண்பாட்டுத் தடைகள், அத்தகைய சிக்கலுக்கு மாற்றான தீர்வை முன்னெடுக்க விடாமல் தடுக்கின்றன என்பதை இந்நாவலின் வழி அறிய முடிகிறது. காலம் காலமாக பண்பாட்டின் பெயரால் அடக்கி வைக்கப்பட்ட ஆதிப் பெண்ணின் காமம் தீபாவின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அத்தகையதொரு வேட்கையைத் தீர்த்துவிட முடியாத, ஆளுமையை நிரப்பிவிட முடியாத ஆணின் இயலாமைத் தன்மையின் குறியீடுகளாக இந்நாவலில் இடம்பெற்றுள்ள குமார் உள்ளிட்ட ஆண் கதாபாத்திரங்களைக் கருதலாம்.

பெண்ணியப் படைப்பாளர், பெண் உடல் மொழியைக் கொண்டாடும் பெண் படைப்பாளர் என்ற அடையாளங்களுக்குள் சிக்கிக் கொள்ள விரும்பாதவராக திலகபாமா இருந்தாலும், இந்நாவலில் பெண்ணுக்குச் சார்பான குரலே ஓங்கி ஒலிப்பதை வாசகனால் உணர முடியும். படைப்பாளர் பெண் என்பதால் அத்தகைய பெண்ணுக்குச் சார்பான குரலே ஓங்கி ஒலிப்பதை வாசகனால் உணர முடியும். படைப்பாளர் பெண் என்பதால் அத்தகைய பெண்ணுக்குச் சார்பான பெண்ணியக் குரல் அவரது நனவிலி மனத்திலிருந்து படைப்பிற்குள்ளாக வெளியிட்டுள்ளது எனலாம்.

பார்வைகள்

எதிர்ப்பட்ட கவிஞர் ஒருவர், “ஈழத்தமிழர்கள் ஏன் எப்போதும் புலம்புகிறார்கள்?” என்று கேட்டார். அவர் குடித்திருந்தார்.

- தமிழ்நதி (தீராநதி, பிப். 2012)

திருவள்ளூர் கல்லூரி, பாபநாசம் , பல்கலைக்கழக அளவிலான கவிதை வாசிப்பும்: படைப்பும்: பயிற்சிப் பட்டறை

தவத்திரு. குன்றக்குடி அடிகளார் இலக்கியக் கழகம் சார்பாக மனோன்மனியம் சுந்தரனார் பல்கலைக் கழகத்திற்குட்பட்ட கல்லூரி மாணவர்களுக்கான 'கவிதை வாசிப்பும் படைப்பும்' என்னும் தலைப்பில் பயிற்சிப் பட்டறை பிப்ரவரி மாதம் 11 மற்றும் 12 தேதிகளில் பாபநாசம் திருவள்ளூர் கல்லூரி தவத்திரு. குன்றக்குடி அடிகளார் அரங்கில் நடைபெற்றது.

காலை 10.00 மணியளவில் தொடக்க விழா நடைபெற்றது. 15 கல்லூரியைச் சார்ந்த 73 மாணவர்கள் பயிற்சியில் பங்கேற்றனர். தொடக்க விழாவிற்குக் கல்லூரி முதல்வர் முனைவர் க. முருகன் தலைமை தாங்கினார். விழாவிற்கு வருகை தந்தவர் களை கழகச் செயலாளர் திரு. பா. வல்சுகுமார் வரவேற்றார். பயிற்சிப் பட்டறையை உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் முன்னாள் இயக்குனரும் உலகத் தமிழ்க் கல்வி இயக்ககத் தலைவருமான முனைவர் ச.வே. சுப்பிரமணியன் அவர்கள் தொடங்கி வைத்து, சிறப்புரையாற்றினார்கள். அவர் தமது உரையில் “கவிதைகள் உணர்ச்சியின் மூலம் வருவது என்றும், பழங்காலக் கவிதைகளிலும் தற்போதைய புதுக் கவிதைகள் போல் ஓரிரு வரிகளில் இருந்தது என்பதையும் உதாரணத் துடன் எடுத்துக் கூறினார். மேலும், கவிதைகள் மக்களிடம் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றும், அப்படித் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் கவிதைகள், காலத்தால் அழியாதது’ என்றும் எடுத்துக் கூறினார்.

பயிற்சிப் பட்டறையை அம்பை ரோட்டரி சங்கத் தலைவர் முனைவர் சு. சுடலையாண்டி அவர்களும், திருவள்ளூர் கல்லூரி நாட்டு நலப்பணித் திட்ட அணி எண். 41-ன் திட்ட அலுவலர் திரு. ச. கார்த்திகேயன் அவர்களும் வாழ்த்திப் பேசினார்கள். இலக்கியக் கழகப் பொருளாளர் திருமதி. செ. ஞானம் அவர்களின் நன்றியுரை யுடன் தொடக்கவிழா நிறைவு பெற்றது.

11.30 மணி அளவில் பயிற்சிப் பட்டறையின் முதல் அமர்வு ஆரம்பமானது. தூய சுவேரியார் கல்லூரியின் மேனாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்திரு.நா. சிவ சுப்பிரமணியன் கலந்து கொண்டு பல்வேறு கவிஞர்களின்

கவிதைகளை எடுத்துக்கூறி அதன் பொருள், தாக்கம் குறித்துப் பேசினார். கவிஞர் கலாபிரியா தனது அனுபவங்களைபும், கவிதை எப்படித் தொடங்க வேண்டும், எப்படி முடிக்க வேண்டும், கரு எவ்வாறு இருத்தல் வேண்டும் என்பது குறித்தும் எடுத்துக் கூறினார். தனது கவிதைத் தொகுப்பின் வாயிலாக, கவிதை எவ்வாறெல்லாம் எழுதப்படலாம் என்பது குறித்தும் எடுத்துக் கூறினார்.

12.02.2012 அன்று காலை 10.00 மணியளவில் கவிஞர் கல்யாண்ஜி அவர்கள் மாணவர்களுக்கு “நிழல்” என்னும் தலைப்பில் கவிதை எழுதச்சொல்ல, அனைத்து மாணவர்களும் அது குறித்துக் கவிதை எழுதினர்.

திரு. கல்யாண்ஜி அவர்கள், “கவிதை எழுதும் போது நமது சொந்த மண்ணின் மணம் அதில் தெரிய வேண்டும் என்றும், அது அந்தநேரத்தில் மனத்தில் தோன்றும் பாதிப்பை பிரதிபலிக்க வேண்டும்” என்றும் எடுத்துக் கூறினார். “புதிய நதியை நம்மால் ஏற்படுத்த முடியாவிட்டாலும், நதியில் புதிய படித்துறைகளை உரு

வாக்குவது போல், மக்கள் மனதில் எழுச்சியை ஏற்படுத்தும் வகையில் கவிதைகள் உருவாக வேண்டும் ” என்றும் கூறினார். ‘பொழுது போக்கிற்காக எழுதப்படும் கவிதைகள் நாளடைவில் மறைந்து போகும் என்றும், மன மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் கவிதைகள் நிலைத்து நிற்கும்’ என்றும் கூறினார்.

அடுத்ததாக, கவிஞர் விக்கிரமாதீத்யன் அவர்கள் மாணவர்களுக்கு “தன் அனுபவங்களையும், கவிதை படைக்கும் விதம்” குறித்தும் எடுத்துக் கூறினார். “கவிதை என்பது வானவில் மற்றும் மின்னல் போல் தோன்றுவது ” என்றும் “ தோன்றும்போது எழுதப்படுவதே கவிதை ” என்றும் எடுத்துக் கூறினார். கவிதை அது ஒரு தெறிப்பு என்றும் எடுத்துக் கூறினார்.

மாலை 3.00 மணியளவில் நிறைவு விழா நடைபெற்றது. நிறைவு விழாவிற்கு கல்லூரி முதல்வர் முனைவர் க. முருகன் அவர்கள் தலைமை தாங்கினார். இலக்கியக் கழக உறுப்பினர் முனைவர் கோ. விஜயா வரவேற்புரை மற்றும் தொகுப்புரை வழங்கினார். இலக்கியக் கழக துணைத் தலைவர் முனைவர் மீ. முருகலிங்கம் அவர்கள் நிறைவுரையாற்றினார்.

பயிற்சிப் பட்டறையின் மூலம் பெற்ற அனுபவங்களை மனோ கல்லூரி, ஸ்ரீபரமகல்யாணி கல்லூரி, ஏ.பி.சி. மகாலட்சுமி கல்லூரி மாணவர்கள் எடுத்துக் கூறினார். பேராசிரியர் ச. சக்திவேலு பயிற்சிப் பட்டறையின் இரண்டு நாட்களிலும் தான் பெற்ற அனுபவத்தைக் கூறினார். “விழி” என்னும் தலைப்பில் பயிற்சிப் பட்டறையில் கலந்து கொண்ட மாணவர்களுக்குக் கவிதைப் போட்டி நடைபெற்றது. அதில் ஸ்ரீபரமகல்யாணி கல்லூரி, மனோ கல்லூரி, ஏ.பி.சி. மகாலட்சுமி கல்லூரி மாணவர்கள் முதல் மூன்று பரிசுகளைப் பெற்றனர். பங்கேற்ற அனைத்து மாணவர்களுக்கும் சான்றிதழ் வழங்கப்பட்டது. திரு. ச. கார்த்திகேயன் நன்றி கூற, விழா இனிதே நிறைவு பெற்றது.

பயிற்சி ஏற்பாடுகளை திரு. சிவசுப்பிரமணியன், திரு. சுந்தரம், திரு. பா. வல்சுகுமார், திருமதி. ஸ்ரீஜெயந்தி, திருமதி. இரா. வரலட்சுமி ஆகியோர் சிறப்பாகச் செய்திருந்தனர்.

கவிதைகள்

—சி.புவனேஸ்வரி

அப்படியொரு சிவிர்ப்பு

நேசிப்பின் உண்மைத்துவத்தில்
ஒழிந்து நிற்கும் மௌன வலியால்....
இமைக்க மறந்து விழிகள்
வார்த்த ஒற்றை வரி காதல் மொழியால்....
வார்த்தைகளுக்குள் சிக்கித் தவிக்கும்
உண்மையின் ஒற்றைப் புரிதலால்...
சன்னலோர பேருந்து அமர்வில்
காற்றின் ஓசைத் தடங்களால்...
வானம் சிந்தும் ஓங்கிய இசைச் சாரலின் தீண்டலினால்...
துயரத்தின் உச்சத்தில் உலாவரும்
மனத்தின் கண்ணீரால்...
அசைந்து அசைந்து உயிர்ப்பித்துக்
கொண்டிருக்கும் இலைகளின் மொழியால்....
உடல் கற்பிக்கும் தூர்நாற்றத்தின்
சுவாசப் பரிமாற்றத்தால்...
கனவுக்குள் நினைவுகள் நடத்தும்
நீண்ட நேர போராட்டத்தால்...
இப்படி ஒவ்வொரு நொடியும்
சிலிர்த்துத் தவறுவதில்லை.

விதிக்கப்பட்ட வலி

வலியால் சூழப்பட்ட உடல்
நீத்தம் நீத்தம் முறுக்கேறும் நரம்புகள்
அறுந்துவிடத் தயாராகிவிட்டன....
சுவாசப்பை அனலை கக்குகிறது
கண்கள் நீர்த்திரையில்
நிரம்பி வழிகின்றன.
உடலிலிருந்து வெளியேறும்
ஒவ்வொரு சொட்டு உதிரமும்
புதிலளிக்க மறுக்கவில்லை
‘என்னை வெளியேற்றி
உன்னை தூய்மையாக்கிக் கொள்’ என்று
மனம் திறக்கப்படாமல்
அறிவு முடமாக்கப்பட்டு
வெறித்தனமான செய்கையால்
கணங்கள் ஓடுகின்றன...
ஆம்
அடிவயிற்றைப் புரட்டிப் போட்டு
வெளியேறுகிறது உதிரத்தோடு வலியும்...

இரண்டு மீபுனைவு நாவல்கள்

- ஜார்ஜ் லூயிஸ் போர்ஹேஸ்

ழாக் ஸ்பிடஸ் (Jacquest Spitz) என்பவர் குனது “பூமியைப் பிரியுங்கள்” என்ற நூலில் அமெரிக்கக் கண்டம் பூமியிலிருந்து தனியாய் பிரிந்து ஒரு தனிக் கோளாய் மாறியது எனக் கற்பனை செய்தவர்) தான் எழுதிய சமீபத்திய நூலான “வளையும் மனிதன்”-இல் குள்ளர்களையும் ராட்சசர்களையும் கொண்டு வருகிறார். முன்பு வெல்ஸ் (Wells) வால்டேர், ஜோனாதன் ஸ்விப்ட் ஆகியோர் இந்த மனித அளவு மாற்றத்தைச் செய்தவர்களாவார். இப்படி மனித ரூபமாற்றங்கள் எழுத்தில் புரிவது தெளிவான காரியம்; மேலும் அது விவாதத்துக்குரியதல்ல என்பதுபோல் முக்கியத்துவமற்றதாகும். ஸ்பிடஸின் புதுமை என்பது அளவு மாற்றங்களை அவர் கையாளுவது தான். இவர் டாக்டர் புளுஹோர் என்ற உயிரியல் நிபுணனைக் கற்பனை செய்துள்ளார். இவர் அணுக்களின்

யோசிக்கிறார்.

இதைவிட வியப்பான கதைக்கருவை “நான்கு வாழ்வுள்ள மனிதன்” என்ற நூலில் அமெரிக்க எழுத்தாளர் வில்லியம் ஜாய்ஸ் கோவன் உருவாக்குகிறார். 1918-இல் நடந்த யுத்தத்தில் ஒரு ஆங்கில நாட்டு படைத் தலைவன் ஒரு ஜெர்மன் நாட்டு ஜெனரலை நான்கு தடவை கொல்கிறான். அந்த நான்கு ஜெர்மன் நாட்டுக் காரர்களும் ஒரேவித உடலடையாளம், ஒரே பெயர், ஒரே தங்க மோதிரம் - அதில் ஒரு கோபுரமும் ஒற்றைக் கொம்புள்ள விலங்கும் - கொண்டவர்கள். இறுதியில் நூலாசிரியர் கொடுக்கும் காரணம் இன்னும் மிகு அழகானதாகும்.

அந்த ஜெர்மன் ஜெனரல் சிறைபிடிக்கப்பட்டுள்ளான். அவன் தன் தியானத்தின் மூலம் தன்னை

“ஒரு ஆங்கில நாட்டு படைத்தலைவன் ஒரு ஜெர்மன் நாட்டு ஜெனரலை நான்கு தடவை கொல்கிறான்”

அளவைக் குறைக்கவோ பெருக்கவோ ஒரு முறையைக் கண்டுபிடிக்கிறார். அதன்மூலம் உயிர் வாழும், குறிப்பாக மனிதர்களின் அளவை மாற்றுகிறார். முதலில் ஒரு குள்ளனின் உருவத்தை மாற்றுகிறார். அந்த நேரத்தில் உருவாகும் ஒரு அய்ரோப்பிய யுத்தம் இவருக்கு மனித உருவத்தை மாற்றும் சோதனைக்கு வசதி செய்து கொடுக்கிறது. யுத்தத்தை நடத்தும் அமைச்சகம் இவருக்கு ஏழாயிரம் மனிதர்களை அனுப்பிக் கொடுக்கிறது. பார்த் தாலே தெரியக் கூடிய - மற்றும் பயன்படக் கூடிய ராட்சசர்களாய் உயரம் அதிகரிப்பதற்குப் பதிலாய் இந்த உயிரியல் விஞ்ஞானி அந்த ஏழாயிரம் பேரையும் சில சென்டிமீட்டர் உயரமுள்ளவர்களாய் குறுக்கினார். இந்தச் சுருக்கப்பட்ட வீரர்கள் பிரான்ஸுக்கு வெற்றியை ஈட்டித்தந்தார்கள். மனிதகுலம் தன் ஆகிருதியை மாற்றத் தொடங்கியது. சிலர் சில மில்லிமீட்டர் உயரமும் வேறு சிலர் படுபயங்கரமான ராட்சச உருவமும் கொண்டு தம் நிழல்களை படரவிட்டனர். ஸ்பிடஸ், வெகு நகைச்சுவை உணர்வுடன் இப்படிப் பலவிதமாய் மாறிய மனிதகுலம் பின்பற்றும் அறவழியையும் அவர்களின் அரசியல், உளவியலையும்

ஒரு பௌதீக ராட்சசனாய் மாற்றி மீண்டும் மீண்டும் தன் நாட்டுக்காகப் போரிட்டு மீண்டும் மீண்டும் மடிக்கிறான். நூலின் கடைசிப் பக்கத்தில் அதன் ஆசிரியர் மாயாவாத முடிவு நம்பவியலா விளக்கத்தை விடத் தாழ்ந்தது என்ற அபத்தமான முடிவுக்கு வருகிறார். அதனால் நான்கு ஒத்த சகோதரர்களை, ஒத்த உடல் அடையாளங்கள், ஒத்த பெயர்கள் மற்றும் ஒற்றைக் கொம்புகள் என படைக்கிறார். பல்கும் இந்த இரட்டையர்களின் உருவாக்கமும் அந்த நம்ப முடியாததும் பயந்தாங் கொள்ளித்தனமானதுமான சாத்தியப்படும் என்னைச் செயலற வைத்தன. அடால்போ பெக்குவர் (Adolfo Becquer) சொன்ன வார்த்தைகளை மட்டும் நினைவுபடுத்துகிறேன்.

“என்னிடம் அவர்கள் சொன்னபோது

ஆசனவாயில் வைக்கப்பட்ட ஸ்டீல் துண்டின் குளிரைக் கண்டேன்”

என்னைவிட உறுதி படைத்த ஹக் வால்போல் என்ற எழுத்தாளர் எழுதுகிறார்: ‘ஜாய்ஸ் கோவன் தீர்வு என்று கருதியது சரியானதா இல்லையா என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமுண்டு’.

- ஆங்கிலம் வழி தமிழில் தமிழுவன்.

உற்றுதல்- சிறுகதை

-க. முத்துக்கிருஷ்ணன்

கதை எழுதி நீண்ட நெடுங்காலமாயிருக்கும் என்று கருத வேண்டியிருக்கிறது. கதை எழுத நேரமில்லையா? விருப்பமில்லையா? மூளை ஒத்துழைக்கவில்லையா? வாய்ப்பு அமையவில்லையா? கரு கிடைக்கவில்லையா, உருவம் அமையப் பெறவில்லையா?

எதுவுமில்லை. சோம்பேறித்தனம். அது மட்டும் என்று சொல்லிவிட முடியாது. கதை எழுதி என்ன செய்ய? ஏதாவது கருத்தைச் சொல்லிவிட முடியுமா? சொன்னாலும் தான் யாரும் கேட்டு விடுவார்களா? அரசை மாற்றிவிட முடியுமா? அரசியலிலுள்ள குறைகளைத்தான் நீக்கிவிட முடியுமா?

அவரவர்கள் வேலையைப் பார்த்துப் போய்க் கொண்டிருந்தவர்கள் “நீ என்ன புதுமைப்பித்தனா? போயா புண்ணாக்குப் பித்தா” என்று சொல்வது போலிருந்தது. கதை எழுதி ஏதாவது சாதிக்க முடியுமா? ஏதாவது ஒரு பத்திரிகையில் அந்தக் கதை வெளி வரத்தான் செய்யுமா? வெளி வரத்தான் செய்ய முடியுமா? உயிர் போனாலும் ஒரு கதை கூட வராது. காலம் காலமாகக் காத்திருந்தால் கூட, கதையைப் பத்திரிகை ஏதேனும் ஒன்றில் கண்ணால் கூட, பார்த்துவிட இயலாது. இன்றைக்குக் கதை எழுத வேண்டுமெனில் முதலில் பத்திரிகை ஒன்றைச் சொந்தமாக ஆரம்பிக்க வேண்டும். அல்லது ஒரு பத்திரிகையைக் கைக்குள் வைத்திருக்க வேண்டும்.

அந்தக் காலத்தில் அரசர்களின் அரண்மனையில் ஆஸ்தான கவிஞர்கள், ஆஸ்தான வித்துவான்கள் என்று சிலர் இருப்பார்கள். அவர்கள் மட்டுமே அங்கே கவிபாட இயலும். பிறிதொருவர் எவரும் உள்ளே நுழைய முடியாது. பெரும்பாலும் அவர்கள் அரண்மனை நர்த்தகிகளின் உறவுக்காரர்களாய்த் தான் இருப்பார்கள்.

நர்த்தகிகளுக்கு அரசரிடம் செல்வாக்கு அதிகம். அதையும் மீறி நுழைய வேண்டுமென்றால் அவர்கள் நிவேதனம் செய்கிறவர்களாகவும் ராம நாமம், கிருஷ்ண

நாமம் உச்சாடனம் செய்கிறவர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

சரி கதை எழுதித் தொலைக்க வேண்டாம். இந்தப் பாடல்தான் அவர்களோடேயே போகட்டும் என்று நினைத்து வேறு ஏதாவது செய்யலாம் என்றால் வேறு எதுவும் ஞாபகத்தில் நுழைய மறுக்கும் நிலையில் நேர்காணல் என்ற ஒன்று நினைவிற்கு வந்தது.

II

ஒரு பழைய புத்தகத்தை எடுத்து அதில் வந்திருந்த ஒரு நேர்காணல் எப்படி எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்று படித்துப்பார்த்த போது சில கேள்விகளும் பதில்களும் தென்பட்டன. அதில் சில.

கேள்வி : உங்கள் சிறுவயது நிகழ்ச்சி ஏதாவது ஒன்றினை நினைவுபடுத்திச் சொல்லுங்கள்.
பதில் : ஆம், எனக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. சிறுவயதில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது சிறுநீர் கழிக்க வேண்டும் போல் தோன்றும். அப்போது எனக்கு தனி யாகச் செல்லயமாயிருக்கும். அப்போது என் தாயையோ அல்லது தனயனையோ துணைக்கு அழைப்பேன். அவர்கள் தூக்கக் கலக்கத்தில் வரமாட்டார்கள்.

கேள்வி : அம்மாதிரி நேரங்களில் என்ன செய்வீர்கள்.
பதில் : அற்புதமான கேள்வி

கேள்வி : சொல்லுங்கள்
பதில் : டிராயரிலேயே போய்விடுவேன். ஈரத்தில் சில மணிநேரங்கள் தூக்கம் வராது, அப்போது பலமாக சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பேன்.

கேள்வி : எதைப்பற்றி?
பதில் : எதைப்பற்றி என்று தெரியாது. ஆனால் பிற்காலத்தில் ஒரு பெரிய இலக்கிய வாதியாக ஆவதற்கு அதுவே உதவி புரிந்தது.

கேள்வி : 'ஷீவுக்குள் பேண்ட்டும் டையும' என்ற நீங்கள் எழுதிய நாவலைப் பற்றித் தானே சொல்கிறீர்கள்.
பதில் : ஆம், எப்படி இவ்வளவு சரியாக நாவலின் பெயரைச் சொல்லி விட்டீர்கள். உங்களுக்கும் நிறைய இருக்கிறது போலிருக்கிறதே.

(இருவரும் சப்தமாகச் சிரிக்கின்றனர். யாரைப் பார்த்து என்று தான் தெரியவில்லை)

கேள்வி : 'ஷீவுக்குள் பேண்ட்டும் டையும' என்ற அந்த நாவலுக்கு, பரிசு எதுவும் கிடைத்ததா?
பதில் : அதை ஏன் கேட்கிறீர்கள்.?

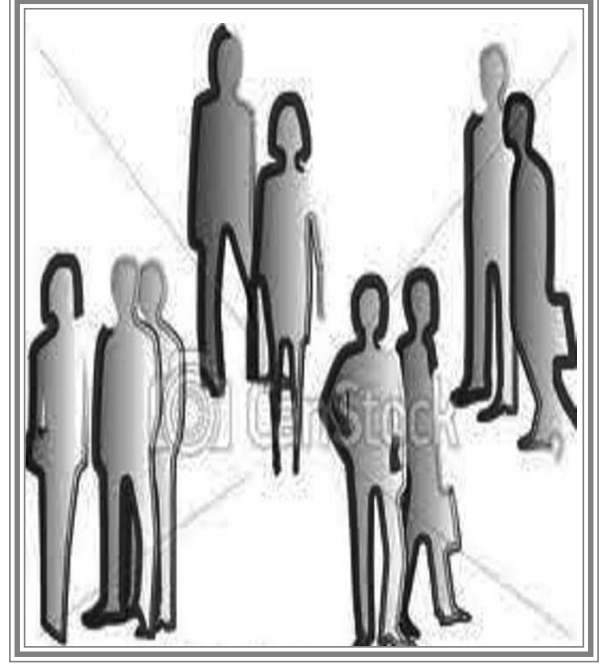
கேள்வி : கேட்க வேண்டாம் என்றால் விட்டு விடுகிறேன்.
பதில் : நான் அதைச் சொல்லவில்லை. அந்த நாவலுக்குத் தாறு மாறாகக் கிடைத்த பரிசுகளைப் பற்றித் தான் சொல்ல வந்தேன்.

கேள்வி : சொல்லுங்கள், சொல்லுங்கள்
பதில் : நீங்கள் கேள்வி கேட்கும் விதம் என்னை உற்சாகப்படுத்துவதாக இருக்கிறது. ஊக்கம் அளிப்பதாக உள்ளது.

கேள்வி : எனது கேள்விகளில் எப்போதுமே நான் ஊக்க மருந்தைத் தடவி விடுவேன். அதனால் தான் அப்படி.
பதில் : சரி, பரிசுகள் பற்றிய விஷயத்திற்கு வருகிறேன். தமிழ்ப்பண்பாட்டின் வளர்ச்சிக்கு ஷீவுக்குள் பேண்ட்டும் டையும' என்ற நாவல் உச்சகட்டமாக உதவியது என்று தமிழ்ப்பண்பாட்டுப் பேணல் என்ற என்னால் நிறுவப் பட்ட நிறுவனம் முதல் பரிசு வழங்கி என்னை கௌரவித்தது என்றால் அதன் சிறப்பினை நீங்களே தெரிந்து கொள்ளலாம்.

கேள்வி : அந்தத் தமிழ்ப்பண்பாட்டுப் பேணல் நிறுவனத்தின் தலைவர் தங்கள் மனைவியுடைய அப்பா அதாவது மாமனார் என்பதை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.
பதில் : மேலும் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் எனக்கு விழா எடுத்து அந்தந்த மாவட்ட இலக்கிய வட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் கௌரவித்தார்கள்.

கேள்வி : அந்தந்த ஊரில் உள்ள பெரும்புள்ளிகளை வைத்து விழாவிற்கு வந்திருந்த அனைவருக்கும் தட்புலமாக விருந்து அளிக்கப்பட்டது என்ற விஷயமும் எனக்குத் தெரியும். விருந்து மிக நன்றாக இருந்தது

என்று எல்லோரும் பேசிக் கொண்டார்கள் மதுவின் வீரியமும் ஆட்டுக்கறியும் அற்புதம் என்றார்கள்.

இலக்கிய பிரமுகரின் நேர்காணல் இப்படி நீண்டு கொண்டே முடிவின்றி சென்று கொண்டே இருப்பதால் நாமாக அந்த நேர்காணல் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டே இருக்கும் என்று அடுத்த பகுதிக்குத் தாவுவது என்பது நமக்கு அவசியமான ஒன்றாகிறது.

III

ஓர் அரசியல்வாதியைச் சந்தித்த விஷயத்திற்கு அடுத்து வருவோம். அந்த அரசியல்வாதியிடம் சம்பிரதாயமான கேள்விகள் மற்றும் பதில்களைத் தேவையின்மை காரணமாகத் தெரிவிக்காமல் அவரிடமிருந்து தெரிந்து கொண்ட, புரிந்து கொண்ட மிக இன்றியமையாத விஷயங்களைப் பற்றி மட்டும் இங்கே குறிப்பிட விழைகிறேன்.

நான் அந்த அரசியல்வாதியிடம் முதலில் கேட்ட கேள்வி உங்கள் கட்சியின் தலைவர் உங்களை விடவும் மிகவும் அறிவாளியா? என்பது தான். அதற்கு அவர் அளித்த பதில் அதில் என்ன சந்தேகம், எங்கள் கட்சியின் தலைவர் என்னைவிடவும், ஏன் எங்கள் கட்சியில் உள்ள

அனைவரை விடவும் மிகவும் அறிவாளி தான் என்றார். “இல்லையே உங்கள் கட்சியின் தலைவரை அடிமுட்டாள் என்று பிற கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள் பேசிக்கொள்கிறார்களே, அப்படி அவர்கள் பேசிக் கொள்வது உண்மை என்றும் பேசிக் கொள்கிறார்கள், அப்படி என்றால் தங்களை என்னவென்று சொல்வது” என்று நான் கேட்ட போது அவர் சொன்ன பதில் “என்னை வேண்டுமென்றால் நடுத்தரம் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்” என்றார். எனக்கு அழுவதா, சிரிப்பதா, என்று தெரியவில்லை. அடுத்து நான், சரி விடுங்கள் உங்கள் கட்சித் தலைவர் ஒழுக்க சீலர் என்று சொல்கிறார்களே, அது உண்மையா? என்று கேட்ட போது அவர் “ஆம் அப்பட்டமான உண்மை, அமெரிக்காவில் கூட அவருக்குக் குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள்” என்றார். “சரி அதையும் விடுங்கள், உங்கள் தலைவரின் சொத்து விபரம் பற்றி ஏதாவது சொல்ல முடியுமா?” என்று கேட்டபோது “என்ன கேள்வி கேட்கிறீர்கள்” என்று மிகவும் சலித்துக் கொண்டார். “சரி, ஸாரி சொல்லுங்கள்” என்றவுடன் “இந்த நாட்டு மக்கள் அனைவரும் அவருடைய சொத்து தானே” என்றார் கடகடவென சிரித்தவாறு. அவர் சொல்வதன் உள் அர்த்தம் புரிந்து கொண்டு அவரிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டு வெளியே வரும்போது பாவம் இந்த நாட்டில் உள்ளவர்கள் என்று நினைப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லாமல் போயிற்று. சரி போகட்டும்.

IV

கல்லூரிப் பேராசிரியர் ஒருவரைச் சந்தித்து விடலாம் என்று எண்ணி, சந்திக்கச் சென்றபோது உதட்டை நெளித்துச் சுழித்து மீசையின் முடிகளை முடிகள் போல் வைத்துக் கடித்துக் கொண்டு ஒரு புதுவிதமான மேனரிசத்தில் இருந்தார். அவருடைய முகத்தைப் பார்த்த போது அப்பாவி போலத் தோன்றினாலும் உண்மையில் அவர் அப்பாவி அல்ல என்பதை அவருடைய கண்கள் உணர்த்தின. அந்தக் கண்கள் மிகவும் சுருங்கிப் போயிருந்ததால் மிகவும் உற்று, உன்னிப்பாகக் கவனித்துத் தான் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

“ அய்யா வணக்கம்” என்று நான் வந்த விபரத்தைச் சொன்னேன்.

“சரி உட்காருங்கள்” என்றார்.

“அய்யா நீங்கள் தமிழ்ப் பேராசிரியராக ஆக வேண்டும் என்று உங்களுக்குத் தோன்றிய தமிழ் ஆர்வம் என்னை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது. அதற்கு ஏதேனும் சிறப்பான காரணங்கள் இருந்தால் தங்களால் சொல்ல முடியுமா?” என்று கேட்டபோது அவர் தனது நெற்றியின் மீது பெருவிரலை வைத்து இரு பக்கங்களிலும் நன்கு அழுத்தி விட்டுக் கொண்டார். பின்பு பேசத் தொடங்கினார். அமிர்தாஞ்சன் விளம்பரத்திற்கு அருமையான போஸ்.

“முதலில் நான் ஒரு விலங்கியல் மாணவன். விலங்கியல் எனக்கு விளங்கவில்லை. வேறு என்ன படிக்கலாம். விலங்கியல் படிக்கும்போது எனக்குத் தமிழாசிரியராக இருந்த சுருளராஜப் புலவர் குரூபகத்திற்கு வந்தார். அவர் தமிழ் வகுப்பு நடத்துவது எனக்கு மிகவும் காமெடியாக இருக்கும். எனவே எனக்கு, தமிழ் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் ஏற்பட்டது. அது மட்டுமல்லாமல் முதுகலை பட்டப்படிப்பு, எம்.பி.பட்டப்படிப்பு பி.எச்.டி. ஆகிய பட்டங்களை வாங்குவது பிற பாடங்களைப் படித்து வாங்குவதைக் காட்டிலும் எளிதாக வாங்கி விடலாம் என்று அவற்றை வாங்கியவர்கள் சொன்னார்கள். ஏதோ பேப்பர் திருத்தியவரின் புண்ணியமோ என்னமோ எம். ஏ. படிப்பில் பாஸ் பண்ணுவதற்குரிய சரியான மார்க்கை வாங்கி பாஸ் பண்ணிவிட்டேன்” என்று பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு சொன்னார்.

மிகக் மகிழ்ச்சி அய்யா, வேறு தமிழில் என்ன சாதனைகள் புரியலாம் என்று திட்டம் வைத்திருக்கிறீர்கள்

“தமில் என்றென்றும் வாள் என்னால் ஆன எல்லா முயற்சிகளையும் தவறாமல் எடுப்பேன். நெறைய டியூசன் எடுப்பேன். ஓய்வு நேரத்தில் கத்திரிக்காய் செடிகளுக்கு எல்லாம் தண்ணீர் ஊற்றுவேன். எண்ணெய் கத்திரிக்காய் மிகவும் டேஸ்டாக இருக்கும். துண்டுகளாகப் போட்டுவிட்டால் டேஸ்ட் என்றால் டேஸ்ட் அப்படியொரு டேஸ்ட். இது நான் சொல்லவில்லை, தொல் காப்பியத்தில் தொல்காப்பியரே சொல்லி இருக்கிறார். அது மட்டுமில்லே கலித்தொகையில் நெய்தல் பகுதியில் இந்த விஷயம் வருகிறது. உங்களுக்கு இதெல்லாம் தெரிய வாய்ப்பில்லை.” என்று மூக்கை இழுத்து விட்டுக் கொண்டு தினத்தந்தி பேப்பரில் வந்த கவர்ச்சிக்கன்னி படத்தை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு, ‘இந்த பேப்பரை நாளைக்கு கிளாசுக்குக் கொண்டு போயி பையன்க கிட்டே

காட்டணும்' என்று சிரித்தார். அப்போது, சிக்கன் சிக்ஸ் டிபை பற்றி சிலப்பதிகாரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பது எவருக்குமே தெரியாது' என்று சொல்லி, கட கடவென, சிரித்தார்.

'சரி அய்யா, மிக்க நன்றாகச் சொன்னீர்கள், இனி தங்கள் இலக்கியப் பணியைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள் ' என்றேன் மெதுவாக.

'இதுவரை தமிழில், இல்லை இந்தியாவில் அதுவுமில்லை, உலகிலேயே எவரும் எழுதாத அளவுக்கு ஒரு நாவல் எழுதப் போகிறேன்' என்றார்.

“ அவ்வளவு பக்கங்களா? அவ்வளவு பெரிய நாவலா?” என்றேன் வியப்புடன்.

“ பக்கங்கள் அளவில் இல்லை. அவ்வளவு சிறந்த நாவல் ஒன்றை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். அந்த நாவலை பப்ளிஷ் பண்ணை பப்ளிஷர்ஸ் இப்போதே போட்டி போட்டுக் கொண்டு கேட்கிறார்கள். அட பொறுங்களய்யா இன்னும் எழுதி முடிக்கவில்லை என்று சொல்லி வைத்திருக்கிறேன். நச்சரிப்பு தாங்க முடியவில்லை.” என்றார் பேராசிரியர் எரிச்சலான குரலில்.

“ அய்யா இதுவரை நீங்கள் எழுதிய நூல்களை வரிசைப்படுத்தி சொல்ல முடியுமா?” என்றேன். உடனே அவர் பட்டை நறுக்குத் தெரித்தாற்போல் “ என்னிடம் பல நூல்கள் உள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு நிறம். என் மனைவி வாரத்திற்கு எப்படியும் புதிதாக இரண்டு புடவைகளாவது கடையில் வாங்கி விடுவாள். ஆரேம்கேவி கடைக்கும் போத்தீஸ் கடைக்கும் கொண்டு டாட்டம் தான் போங்கள்” என்று சொல்லி பேச்சை நிறுத்தி கடகடவென, சிரித்தபடியே மீண்டும் தொடர்ந்து, “அந்தப் புடவைகளுக்கு எல்லாம் கரையை எம்மிங் செய்ய வேண்டும். அதோடு மட்டுமல்லாமல் அந்தப் புடவைகளுக்கு ஸாரி ஃபால்ஸ் என்று ஒன்று உண்டு, அதையும் தைக்க வேண்டும். அதை ஊசி நூல் கொண்டு தான் தைக்க வேண்டும். அப்போது தான் சுருக்கம் தெரியாமல் இருக்கும். அதனால் என்னிடம் பல கலர்களில் நூல்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் ஊசியின் நிறம் ஒன்று தான். அந்த நூல்கள் எல்லாம் நாங்கள் அந்யோந்ய தம்பதியர் என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டு' என்றார் மீண்டும் மீசையைக் கடித்தபடி.

“அய்யா, நீங்கள் ஜெயகாந்தனின்” யாருக்காக அழுதான், என்ற கதையைப் படித்திருக்கிறீர்களா?’ என்றேன்.

“ காசிற்காக அலுதிருப்பான், வேறு எதற்காக அலுதிருக்கப் போகிறான்” என்றார்.

“ சரி அய்யா, மிக்க நன்றி, நான் புறப்படுகிறேன்” என்றேன்.

“என்ன ஒரு காப்பி கீப்பி கூட சாப்பிடாமல் போகிறீர்கள்” என்றார்.

“அய்யா எனக்கு வயது, மனம், மூளை எல்லாம் கும்மென்று நிரம்பி வழிகிறது” என்று சொல்லிவிட்டு அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தேன். மனதை ஏதோ ஒரு பாரம் போட்டு அமுக்கிக் கொண்டிருந்ததை என்னால் உணர முடிந்தது. உணர்ந்ததால் எதுவும் ஆகிவிடப் போவதில்லை என்றும் மனது சொல்லிக் கொண்டது.

V

சரி ஓர் உயர் அதிகாரியைச் சந்தித்துப் பேசி நேர்கண்டால் மக்களுக்கு அந்த அதிகாரி செய்யும் நற்பணிகள் தெரியவரும் என்று ஓர் உயர் அதிகாரியைத் தேடிப் போனபோது அவரை அவருடைய அலுவலகத்தில் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. இரண்டு மூன்று நாட்கள் விட்டு விட்டு அவரைச் சந்திக்கச் சென்ற போது ஒரு நாள் அலுவலகத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டார். மாதம் சராசரி யாக இருபது வேலை நாட்கள் வருகிறது என்றால் ஓர் ஏழுமூன்று நாட்கள் மட்டுமே அவர் அலுவலகம் வருவதாகத் தெரிகிறது. மற்ற நாட்களில் அவர் பணி செய்யவில்லை என்று அர்த்தமில்லை. அவர் எங்கோ இருந்து கொண்டு அவருடைய பணியைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்று தான் நாம் கருதிக் கொள்ள வேண்டும். நான் அவருடைய அறைக்குள் அவரைப் பேட்டி காணச் சென்ற போது அவர் மும்முரமாக மாலைமுரசு படித்துக் கொண்டிருந்தார். பலரிடம் அவர் அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வது தனக்கு, தமிழில் எழுதவோ படிக்கவோ தெரியாது என்பது தான். ஒரு வேளை தமிழ் படித்து கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் மாலைமுரசு படித்துக் கொண்டிருந்தாரோ என்னவோ என்று எண்ண வேண்டியிருந்தது.

“வணக்கம் ஸார்” என்றபோது அவர் “குட அப்டர்நான்” என்றார்.

“தமிழ்நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றம் ஏற்படுத்தும் துறையில் நீங்கள் முதன்மை அதிகாரியாக இருக்கிறீர்கள். தங்களால் ஏற்பட்ட முன்னேற்றம் பற்றி விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள்” என்று கேட்டபோது அவர் ‘என்ன முன்னேற்றம். நாங்கள் ஐம்பத்து மூன்று வயதில் எட்டிப்பிடித்த சம்பளத்தை இன்றைக்கு ஐட்டி ஃபீல்டில் உள்ளவன் இருவத்துமூன்று வயசுலயே வாங்கறான். வயிறு எளிகிறது” என்றார்.

“ஸார் அவர்கள் தினசரி பன்னிரண்டு மணி முதல் பதினைந்து மணி நேரம் வரை உழைக்கிறார்கள். சனிக்கிழமை கூட அவர்களுக்கு வேலை நாள் தான். அம்மாவாசை பெளர்ணமிக்கெல்லாம் அவர்களுக்கு லீவு கிடையாது. அவர்களுக்கு சம்பளம் மட்டும் தான்.”

“எங்களுக்கு மட்டும் என்னய்யா இருக்கிறது” என்றார் எரிச்சலுடன்.

“ஸார் உங்களுக்கு பன்னிரண்டு லட்ச ரூபாயில் கார் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த காருக்கு டிரைவர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறார். அந்த டிரைவருக்கு மாதம் 20தோ அல்லது 30 ஆயிரம் சம்பளம் இன்னும் பல பயன்பாடுகள். ஐட்டிகாரர்களுக்கு அதெல்லாம் இல்லையே. அவர்கள் அலுவலக பஸ்ஸில் தான் வருகிறார்கள். நீங்கள் வெளியூர்களுக்குச் சென்றால் அங்குள்ள அதிகாரிகள் தங்கள் வருகைக்காக ரயில்வே ஸ்டேசனிலோ அல்லது ஏர்போர்ட்டுகளிலோ மணிக்கணக்காய் காத்துக் கிடக்கிறார்கள். கார் கதவைத் திறந்து விடவும் நீங்கள் காரில் உட்கார்ந்தவுடன் மூடிவிடவும் நான்கு பேர்கள் காத்திருக்கிறார்கள். இருபது ரூபாய்க்கு வெங்காய தோசை வாங்குவதற்கு இருபத்து ஐந்து கிலோ மீட்டர் தூரம் காரில் போய் நீங்கள் சொல்கிற ஓட்டலில் வாங்கி வர ஆள், அம்பு, எடுபிடி, ஏவல். இதெல்லாம் ஐட்டிக்கு இல்லையே. அவர்கள் நாற்பது வயதிலே நரம்புத் தளர்ச்சி வந்து படுத்து விடுகிறார்கள். ஒரு நிமிடம் கூட இருக்கையை விட்டு எழுந்திருக்காமல் அவர்கள் வேலை பார்க்கிறார்கள். நீங்கள் இருக்கையில் இருப்பதைப் பார்க்க பத்து நாட்கள் காத்திருக்க வேண்டியதிருக்கிறது”

என்றவுடன் அவர், “நீங்கள் முதலில் எழுந்திருங்கள் , எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கிறது. பத்திரிக்கைக்காரர் என்று பரிதாபப்பட்டது தப்பாப்போச்சு. சரி சரி இடத்தைக் காலி பண்ணுங்கள் நீங்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் எழுதிக் கொள்ளுங்கள். எனக்கு கவலை இல்லை” என்றார்.

அறைக்கதவு பூட்டிக் கொள்வதற்கு மென்மையான சாதனம் பொருத்தப்பட்டிருப்பதால் கதவு மிகவும் மென்மையாகப் பூட்டிக் கொண்டது. நாகரிகம் தெரிந்த கதவு.

சிற்றேடு இதழில் எழுத

1. எழுத்தோவியங்களை இதழ் வருவதற்கு ஒரு மாதம் முன்பு அனுப்ப வேண்டும்.
2. கணினி மூலம் தட்டச்சு செய்து அனுப்பும்படி, கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

- ஆசிரியர் குழு

கவிதை

௨. அம்பிகாபதி

ஊமைகளில் உண்மை

கவிதை எழுத அமர்ந்தேன்
எதை எழுதுவது கவிதையாக
குழம்பித்தான் உள்ளேன்
என் கவிதைக்குப் பொருள்
கிடைக்கவில்லை
விடுமுறை விடாத சூரியன்
இரவல் ஒளியிலாவது
பிரகாசிக்க வேண்டும் சந்திரன்
எவ்வளவு சுற்றினாலும்
மயங்காத பூமி
முடிவற்ற வானம்
வயிறு நிறைக்கும் நிலம்
உயிர்க்கொடுக்கும் காற்று
அவ்வப்போது பெய்யும் மழை
எப்போதுமே இருக்கும் வறுமை
பெருகிக் கொண்டிருக்கும் பள்ளிகள்
அதில் அனுமதிக்கப்படாத
குழந்தைத் தொழிலாளர்கள்
காலப்போக்கில் முடிந்த பட்டம்
பட்டத்திற்கேற்ற வேலையையே தேடும்
இளைஞர்கள்
உலகிற்கே தன்னை அறிமுகப்படுத்தியதாய்
உணர்ந்த காதல்
விதிப்படி முடிந்த திருமணம்
ஊடகங்களின் உதவியால்
வளரும் குழந்தைகள்
அப்பா, எனக்குத் திருமணம்
பிள்ளைகள் அறிவிக்கும்
தலைமுறை இடைவெளி
சிலருக்கு இல்லம்
பலருக்கு முதியோர் இல்லம்
என நகரும் முதுமை
சாய்வு நாற்காலியில்

நிற்கும் மூச்சு.
மாற்றம் ஒன்றே மாறாத போது
இப்படி பலரின் மாறாத வாழ்க்கை
இதற்கிடையில்,
பிறக்கும்போதே உடன்பிறக்கும்
சில நோய்கள் போன்ற சாதி
முப்பதிலாவது முடியுமா?
வாசலைப் பார்க்கும் முதிர்க்கன்னிகள்,
இயற்கையை மிஞ்சிய ஆறாம் விரல்
பலருக்கு வெண்புகை சுருட்டு
அரசுக்கு எங்களால் தான் வருமானம்
மார்தட்டும் மதுபானங்கள்
அரைநாள் வேலைக்கு கால் சம்பளம்
முதலாளித்துவம்,
ராக்கெட் வேகத்தை ஈடுசெய்யும்
விலைவாசி உயர்வு
எதை எழுதுவது கவிதையாக
குழம்பித்தான் உள்ளேன்
என் கவிதைக்குப் பொருள்
கிடைக்கவில்லை
குழம்பித்தான் உள்ளேன்.

வீவர்தும்

பழைய இலக்கியங்களை வாசிப்பது இன்றைய இலக்கியம் படைப்பவர்களுக்கு உதவுமா?

1. க். நாக்-சுமுத்து

இந்தக் கேள்வியிலேயே கோளாறு இருக்கிறது? என் தாய் மலடியா? என்பது போன்ற தர்க்க வழுவுடையது இது. எந்தக் காலத்திலும் இலக்கியம் படைக்கிறவன் தனக்கு முன்புள்ள இலக்கியத்தைப் படிக்காமல் எப்படி இலக்கியம் படைக்க முடியும் என்று தெரியவில்லை. நான் பேசும் மொழி என் தாய், தந்தை குடும்பம், ஊர், சுற்றம் இவர்களிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டது. என் தாய் பேசியதை நான் தெரிந்து கொள்ளவில்லை எனில் நான் எப்படி இன்று பேசமுடியும்? இலக்கியம் படைக்க முடியும்? ஒவ்வொரு தலைமுறை தோறும் மொழி அமைப்பும் சொற்களஞ்சியமும் மாறிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அந்தத் தலைமுறை மாற்றத்தில் ஒரு தொடர்ச்சி இருப்பதற்குக் காரணம் நாம் நமக்குள் காப்பாற்றித், தக்கவைத்துக் கொள்ளும் பழைய மொழியும் இலக்கியமும் பிற மரபுகளுமே, அவையே நம்மை முன் தலைமுறையோடு வரலாற்றோடு இணைய வைக்கின்றன.

நான் கேரளப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் கற்பித்தபோது ஒரு நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வருகிறது. ஒருநாள் வகுப்பில் நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே என்ற கதையில் இடம்பெறும் புலவர் யார் என்று கேட்டபோது வகுப்பில் அமைதி நிலவியது. என்ன யாருக்கும் தெரியாதா? கீழ் வகுப்புகளில் பாடத்தில் இருந்திருக்குமே என்று கேட்டபோது மீண்டும் அமைதி. சிறிது அமைதிக்குப் பின் நான் கதையைச் சொன்னேன். சிலர் நினைவில் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அப்போது ஒரு மாணவி நாங்கள் எல்லாம் கிறித்தவர்கள். இதையெல்லாம் நாங்கள் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்று எதிர் பார்க்காதீர்கள் என்று பொருள்படும்படி, தயங்கித், தயங்கிச் சொன்னார். இக்கதை சமய நிலையில், அமைந்தாலும் சங்க இலக்கியக் கல்வி வரலாறோடு தொடர்புடையது என்ற நிலையில் சமயங்கடந்த நிலையில் ஒவ்வொரு

தமிழிலும் தெரிந்திருக்க வேண்டாமா? என்று என் ஆதங்கத்தைத் தெரிவித்தேன்.

இதோடு தொடர்புடைய இன்னொரு நிகழ்ச்சியும் நினைவுக்கு வருகிறது. போலந்தில் என்னிடம் தமிழ் படித்த மாணவர்கள் சிலர் தமிழகத்தில் தங்கித் தமிழ்ப் படிக்க தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்து ஓர் ஆசிரியரிடம் பாடம் கேட்டு வந்தனர். அவர் கிறித்தவர். அப்போது தமிழ்ப்பண்பாடு இலக்கியம் இவைகளில் சமய மரபை ஒட்டிய பகுதிகளை அவர் நடத்தத் தெரியாது, முடியாது என்று சொல்லிவிட்டாராம். போலந்து மாணவர்களுக்கு அது அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அந்த வெளிநாட்டு மாணவர்களும் கிறித்தவர்களே. அவர்கள் என்னிடம் வரலாறு, இலக்கியம், பண்பாடு இவற்றில் சமயம் இல்லாமல் எப்படி விளங்கிக் கொள்வது. ஒட்டு மொத்தத் தமிழ் இலக்கியம், மொழி இவைகளைக் கற்பிப்பவர்கள் கல்வி நிலையிலாவது இவற்றைத் தெரிந்திருக்க வேண்

டாமா? இதிலே சமயக் காழ்ப்புக்கு எங்கே இடம்? அப்படியானால் கிறித்தவர்களான நாங்கள் ஏன் இதை எல்லாம் படிக்க வருவோம் என்று போலந்துத் தமிழ் மாணவர்கள் கேட்டார்கள்.

தனி மனித வரலாற்றைப் போலவே ஒரு நாட்டின் வரலாற்றில் இப்படி முன் வரலாற்றை நிராகரிக்கும் வேளைகள் வருவதுண்டு. சமய மாற்றம், மொழி மாற்றம், பண்பாட்டு மாற்றம் போன்றன இதற்குக் காரணங்கள். தமிழில் சமண, பௌத்த மதங்கள் குன்றி சைவ வைணவம் ஆதிக்கம் பெற்ற போது இது நிகழ்ந்தது. தமிழர்கள் கிறித்தவம், இசுலாம் போன்றவற்றிற்கு மாறிய போது இது நிகழ்ந்தது. ஆப்கானிஸ்தானில் பாமியானில் இருந்த பௌத்தச் சின்னங்களைத் தங்கள் மூதாதையர் படைத்தவைகள் தாம் என்ற போதும் போட்டு உடைத்தார்கள். இதற்கும் இதுதான் காரணம். தன் பழைய அடையாளம் தாழ்ந்ததாக இருந்தால் அதை மறைப்பதும் புதிய அடையாளங்களைப் படைத்து அல்லது ஏற்று அணிந்து கொள்வதும் தனிமனிதர்களுக்கும் சமூகங்களுக்கும் உள்ள பண்புதான். தன் முன் தலைமுறை வரலாற்றை மறுதலிக்கும் பண்பு தனிமனிதனுக்கும் மட்டுமல்ல சமூகாயங்களுக்கும் உண்டு என்பதை முதலில் ஏற்றுக் கொள்வோம். இது மொழி இலக்கியக் களங்களிலும் நடைபெறுவது தான் என்பதை தமிழ் மலையாளப் பிரிவினை வரலாறு உணர்த்தும்.

தமிழ் மலையாளம் பிரிந்த வரலாற்றில் மொழி அகற்சி மட்டுமின்றி இலக்கிய மரபுகளிலும் இந்த அகற்சி நடந்து வந்ததை லீலாதிலகம் என்ற மலையாள இலக்கண நூல்(கி.பி.14)காட்டுகிறது. லீலாதிலகம் மொழியில் கேரளத்தமிழ் பாண்டி சோழத் தமிழிலிருந்து வேறுபடுகிறது என்பதை ஆராயும் போது மொழிகளுக்கிடையே நிகழ்ந்து வந்த அக மாற்றங்களைச் சுட்டுவதோடு புற மாற்றங்களான வடமொழி மயமாகி வந்த(மணிப்பிரவாளமாகிய)புறமாற்றங்களையும் சுட்டும். அத்துடன் கேரளத் தமிழ் அதாவது மலையாளம் இலக்கிய நிலையிலும் பழந்தமிழ் நெறியான பாட்டு நெறியிலிருந்து விடுபட்டு மணிப்பிரவாள நெறியைப் பெரிதும் தழுவிக்கொள்வதை அது சிறப்பித்துப் பேசும். இங்கே அன்று வளர்ந்து வந்த மலையாள இலக்கியத்தில் பழந்தமிழ்ப் பாட்டு நெறி சிறுபான்மை இடத்தையே தக்க வைப்பதை அது பேசும். இன்றைய மலையாள மணிப்பிரவாள இலக்கியம் வடமொழி இலக்கியப் பண்புகளை ஆர்வத்

தோடு போற்றிக் கொண்டாலும் அதிலும் பழைய அகம், புற மரபு விடாது ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதையும் பார்க்கலாம். இந்தப் பின்னணியில் சிலப்பதிகாரத்தைப் பார்த்தால் சில நுட்பமான கருத்துக்கள் வெளிப்படும். தமிழ்நாடு, கேரளம் என்ற இன்றைய அரசியல் பிரிவினையின் தொடக்கம் சேரன் ஒருபுறமும் சோழ பாண்டியர் ஒருபுறமும் நின்று நீங்களா? நானா? என்ற அரசியல் கேள்வியாக எழுந்த வேளை, மூவரும் மொழிவழித் தமிழரே, எனவே அரசியல் நிலையிலும் தமிழரே என்று நிலைநாட்ட முயன்ற இளங்கோ, தான் படைத்த காவியத்தில், சங்க இலக்கியமாகிய பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு போன்ற வற்றில் இடம்பெற்ற சங்க காலச் சேர சோழர் பாண்டியர் அரசியல் வரலாறுகளை, கதை அமைப்பில் நுழைத்து மறுபடைப்புச் செய்கிறார். இங்கே பழைய இலக்கியப் பயிற்சி அவருக்குக் கை கொடுப்பதைப் பார்க்கலாம். இத்தகைய வாய்ப்பு பழைய இலக்கியத்தை வாசிக்கிற இன்றைய படைப்பாளனுக்கும் கிடைக்கத்தானே செய்யும். இதனால் பழைய இலக்கியத்தைத் தெரிந்திருக்க வேண்டிய அடிப்படைத் தகுதி இன்றைய இலக்கியப் படைப்பாளிக்குத் தேவை என்பதை வற்புறுத்தத் தேவை இல்லை.

இங்கே பாரதி போன்றவர்கள் சொல் புதிது என்று தம் படைப்புகளைப் புகழ்ந்து கொண்டபோதும் அவர் தன் மயமாக்கிக் கொண்ட பழைய மொழி இலக்கிய அமைப்புகள் அவர் இலக்கியப் படைப்பில் செறிந்து காணப் படுவதையும் அவை அவர் புத்தாக்கத்தோடு அருமையாகக் கலந்து செம்பாகமாக அமைவதையும் நாம் எல்லாம் அறிவோம். ஆனால் சிலர் படைப்புகளில் பழமையைப் போற்றுவதல் என்ற பெயரில் பழஞ்சொல்லும் இலக்கிய மரபுகளும் தேய்ந்து சக்கையாகிப் போய்விடுவதால் வெறுப்புற்ற சிலர் புதுமையை விரும்பிப் படைப்பார்கள். இதை நாம் குறை சொல்ல முடியாது.

இன்னொன்று; இன்றைய தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் ஆங்கிலம் வழிப்பட்ட, மேற்கத்திய மயமாகி யிருக்கிறது. இன்றைய தமிழ் மொழி அமைப்பு ஆங்கிலக் கடனாட்சியால் நிரம்பி வழிகிறது. இன்றைய படைப்புகள் பலவும் இத்தகைய மொழியிலேயே எழுதப்படுகின்றன. இன்றைய இலக்கியத்திலும் அசலாகத் தமிழில் தோன்றியவை என்று சொல்லக்கூடியது உண்டா? என்று தெரியவில்லை. வெட கிரேண்டர் என்ற இயந்திர மாவரைக்கும் ஆட்டுக்கல் போல என்ற உதாரணம் சொல்லலாம். வெட

கிரைண்டர் நம் படைப்பு. ஆனால் அதிலுள்ள தொழில் நுட்பம் இயக்கி என்கிற மோட்டார் கியர் என்கிற பல்சக்கரம் எல்லாம் இரவல் வாங்கியவை. நம் மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு இவையெல்லாம் இந்த வெட்கிரைண்டர் பாணியில் தான் அமைந்திருக்கின்றன என்று சொன்னால் பலருக்கும் கோபம் வரும். ஆனால் அதுதானே உண்மை.

இன்று ஆங்கில மொழி அமைப்பு இன்றைய படைப்பாளிக்கு முன்மாதிரியாக அமைவது போலவே ஆங்கிலப் படைப்புகளும் அமைகின்றன. இதே போல சில தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தமக்கு முன் உள்ள தமிழ் மொழியையோ இலக்கியத்தையோ முன்மாதிரியாகக் கொள்வதை நாம் பிற்போக்கு என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் அவை தேய்ந்துபோன மொழி பொருள் போன்ற வற்றை எடுத்துப் படைப்புகளை செயற்கையானதாக ஆக்காமல் இருந்தால் போதும். ஆனால் அதற்காக அதைப்படிக்க மாட்டேன் என்று அடம்பிடிக்க வேண்டியதில்லை. ஒரு வேளை அதைப் படித்தால் பத்தாம் பழசு; நம்மைப் பிடித்துக் கொள்ளுமோ என்ற அச்சமும் காரணமாகலாம். இதையும் குறை சொல்ல முடியாது. அதற்காக எதையும் படிக்காமல் படைப்பில் மெருகேற்ற முடியாது; சோதனை செய்ய முடியாது.

கலிங்கத்துப் பரணியில் இராசபாரம்பரியம் என்ற பகுதியில் திருட்டுப்பேய் ஒன்று வடநாட்டிற்கு ஓடிப்போய்த் திரும்பி வந்து இமய மலையில் சோழர் மெய்க்கீர்த்தி எழுதியிருந்ததைப் படித்து வந்ததாகச் சோழர் வரலாற்றை மற்ற பேய்களுக்குக் கதையாகச் சொல்லும். இதைப் படிக்கிறபோது இது இன்றைய புதுமை உத்தியைப் போல் மிகவும் புதுமையாக இருக்கிற தல்லவா? இந்த உத்தியை ஜெயங்கொண்டார் எங்கு கற்றார்; எப்படி அமைத்தார் என்பது பெரிய வியப்பான செய்தி. தமிழவன் வார்சாவில் ஒரு கடவுள் என்ற நாவலில் இது போன்ற உத்திகளை அமைப்பார். இவற்றிற்கெல்லாம் அவருடைய பரந்த பழைய இலக்கியப் பயிற்சி உறுதியாக உதவியிருக்கும் இல்லையா?

எந்த இலக்கியமுமே காலத்திற்கேற்ற புதுமைகள் படைக்காவிட்டால் அது செத்து விடும். இன்றைய தமிழின் வாழும் இலக்கியந்தான் அதை உயிர்த்துடிப்புள்ளதாக மாற்றுகிறது. இன்றைய இலக்கிய படைப்பாளிகள் தான் இந்த அரிய பணியைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவர்கள் தான் புதுத்தமிழ் வளமையினைத் தீருவயிறு வாய்க்கும் தாயர்கள்; அவர்கள்தான் இன்றைய தமிழ்ப் பயிருக்கு நீர் ஊற்றுகிறவர்கள்; இலக்கியத்தை அது பழசோ புதுசோ கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள்; வெறும் மருத்துவச் செவிலிகள். இன்றைய இலக்கியத்தை வாசிக்காத, இலக்கியம் கற்பிக்கும் ஆசிரியன் (ஏன் இன்றைய படைப்பாளியுந்தான்) எப்படித் தகுதி குறைந்தவனோ அதுபோல் தான் தனக்கு முன் தோன்றிய இலக்கியத்தைப் பற்றி அறியாத இலக்கியப் படைப்பாளியும் தகுதி குறைந்தவனே. அவர்கள் பழைய இலக்கியத்தை வாசிப்பது, பழைய இலக்கியத்தையோ வரலாற்றையோ பழைய கள்ளைப் புதிய மொந்தையில் ஊற்றிக் கொடுப்பது போலத் திரும்பச் செய்வதற்காக அன்று இது. அதிலிருந்து விலகி அல்லது மாறுபட்டு அல்லது மறுதலித்துப் புதுமை படைக்கவும் இது வேண்டும். இது பிற மொழிப் படைப்புகளைப் படிப்பதற்கும் பொருந்தும்.

இங்கே உமாபதி சிவாச்சாரியார் சிவப்பிரகாசத்தில் பாடிய அவையடக்கச் செய்யுள் ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

தொன்மையவாம் எனும் எவையும் நன்றாக இன்று
தோன்றிய நூல் எனும் எவையும் தீதாகா
துணிந்த
நன்மையினார் நலங்கொள்மணி பொதியும் அதன்
களங்கம்

நவையாகாதென உண்மை நயந்திடுவர்
நடுவாந்
தன்மையினார் பழமை அழகாராய்ந்து தரிப்பர்
தவறுநலம் பொருளின்கண் சார்வாராய்ந்து
அறிதல்
இன்மையினார் பலர் புகழில் ஏத்துவர் ஏதிலர் உற்று
இகழ்ந்தனரேல் இகழ்ந்திடுவர் தமக்கென
ஒன்றிலரே

இப்பாடல் கருத்து, சொப்பன வாசவத்தம் என்ற நாடக நூலில் என்று நினைக்கிறேன்; கட்டியங்காரன் வாயால் வெளிப்படுவது. வடமொழி கற்று அதில் நூல்களும் இயற்றியுள்ள உமாபதியார் அதை அப்படியே தமிழாக்கியிருக்கிறார் என ஊகிக்கலாம்.

இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் பேசும்போது இன்றைய இலக்கியக் கல்வி பற்றிய தொடர்புடைய இன்னொரு கருத்தையும் கூறி விடுவது பொருத்த

முடையது என்று தோன்றுகிறது. இன்றைய தமிழ் இலக்கியக் கல்வியில் பழந்தமிழ் இலக்கியக் கோட்பாடு, திறனாய்வு போன்றவற்றை உணரத் தொல்காப்பியம் முதலிய நூல்களின் பொருளிலக்கணம், காரிகை, தண்டி முதலியன பாடமாக உள்ளன. தற்கால மேலை இலக்கியத் திறனாய்வு முறைகளைக் கற்கத் தனி இலக்கியத் திறனாய்வுப் பாடம் உள்ளது. ஆனால் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு முறைகளுக்கு இணையாகவும் விஞ்சியும் வளர்ந்திருந்த வடமொழித் திறனாய்வு முறைகள் பற்றிய பாடம் தமிழ் மாணவர்களுக்கு இல்லை. ஏனைய இந்திய மொழி மாணவர்கள், தமிழ் மாணவர்கள் கற்கும் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வுக்கு இணையாக வடமொழி இலக்கியத் திறனாய்வு முறைகளையும், பின் மேலை இலக்கியத் திறனாய்வு முறைகளுடன், வடமொழி இலக்கியத் திறனாய்வு முறைகள் பற்றிய பாடத்தையும் தனித் தாளாகவோ, இலக்கியத் திறனாய்வின் பகுதியாகவோ கற்க வேண்டும். இதை இளங்கலை, முதுகலை, முதுமுனைவர் என்ற நிலையில் தக்கபடி பிரித்து வைக்கலாம். இப்படிக் கற்றாலேயே தமிழ் மாணவர்கள் பிற இந்திய இலக்கியத் திறனாய்வாளர்களுடன் தொனி, ரசம், அலங்காரம், ரீதி, ஒளசித்தியம் (பொருத்தம்) போன்றவற்றைத் தமிழ் உள்ளுறை, இறைச்சி போன்றவற்றுடன் ஒப்பிட்டு ஆராயவும் உரையாடல்கள் நிகழ்த்தவும் இயலும். இதுபோன்றே பிற இந்திய இலக்கிய மாணவர்களும் இந்திய இலக்கியத் திறனாய்வு முறை பற்றிய பாடத்திலோ, மேலை இலக்கியத் திறனாய்வு பற்றிய பாடத்திலோ வடமொழிக்கு இணையாக வேறுபட விளங்கிய தமிழ்த் திறனாய்வு முறைகளையும் கற்கும்படி பாடத்திட்டம் அமைக்க வேண்டும்.

நாற்குறிப்புகள்

நாச்சிமுத்து கி. தமிழ் மலையாள இலக்கிய ஒப்பாய்வுக்களங்கள், 35- ஆம் இந்தியப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றக் கருத்தரங்கு ஆய்வுக்கோவை, சென்னை, 2004 இக்கால இலக்கியம் தொகுதி பக் 462-466.

..... ' லீலாதிலகம் கூறும் இலக்கியக் கொள்கைகள்', தமிழ் இலக்கியக் கொள்கைகள், பதிப்பாசிரியர் இரா. சந்திரசேகரனும் பிறரும் பாரதியார் பல்கலைக் கழகம், கோயம்புத்தூர், 2004 பக். 1-25

..... ' சிலப்பதிகாரத்தில் மலைநாட்டு வழக்குகள்', இளங்கோ அடிகள் இலக்கிய மன்றம் மலர்

2005, பக் 26-41, வளரும் தமிழ் உலகம், தொகுதி 21 பகுதி 2 செப்டம்பர் 2005 பக் 6-16, தொகுதி 2 அக்டோபர் பக் 15-22.

..... 'A Pandya King in Leelatilakam, a Malayalam Grammar', Ayvukkalanchiyam, vol.7, No 5 May, Nagercoil, 2004 pp 37-38

..... ' மலையாள இலக்கியத்தில் சங்க இலக்கிய மரபுகள்', சங்க இலக்கியத் திருவிழாக் கருத் தரங்கம், மகேந்திரா கலைக் கல்லூரி, காளிப்பாடி 25.06.2006- இல் அளித்த கட்டுரை கேரளமும் தமிழும், காலச்சுவடு பதிப்பாக வெளிவர இருப்பது.

..... ' பாரதி பாஞ்சாலி சபதம் நடை பற்றிய சில விளக்கங்கள்', 37-ஆம் இந்தியப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றக் கருத்தரங்கு ஆய்வுக்கோவை, குமாரகோயில் 2010 தொகுதி 3 பக். 1498 - 1503

வசந்தி ஜெ.கே. லீலாதிலகமும் தமிழ் இலக்கணங்களும் ஒப்பாய்வு, கேரளப்பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை, 1984. (அச்சிடப்படாத ஆய்வேடு)

**‘புத்தம் வீடு’
புகழ்எழுத்தாளர்
ஹெப்ஸிபா ஏசுதாசன்
மறைவுக்கு வருந்து
கிறோம்.**

2. தற்காலத் தமிழ் இலக்கியமும் தற்காலக் கல்வியும்

— குமாரசெல்வா

கல்விப்புலம் சார்ந்தும், அதற்கு வெளியிலும் செயல்படக் கூடிய இலக்கிய இதழ்கள் குறைவாகவே உள்ளன. இந்த ஒருங்கிணைப்பின் அனுபவத்தைப் பல்லாண்டுகளாக உணர்ந்து படிக்க, இங்கே இன்று, மேலும் போன்றவற்றின் தொடர்ச்சியாக வந்துள்ள 'சிற்போது' மொழி ஆசிரியர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டாலே போதும், தடையின்றி, கொண்டுவர முடியும். நிலைமை அவ்வாறு இருக்கிறதா? என்பது கேள்வி.

ஈழத்தில் தமிழர்கள் அனுபவித்த, அனுபவிக்கும்; தமிழகத்தில் மீனவர்கள், கூடங்குளம், முல்லைப் பெரியாறு, (குமரியில் நெய்யாறு இடதுகரை சானல்) என மக்கள் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் பிரச்சினைகளுக்குக் காரணமான இந்தியப் பெருந்தேசியத்திற்கு, எதிர்ப்பான குரலை ஒவ்வொரு இதழிலும் காணமுடிகிறது. சிற்போதுடன் விழிப்பரசியல் அடையாளமாக, இதனைப் பார்க்கிறேன்.

திராவிட மொழி இலக்கியங்களின் ஒருமைப் பாடாக சிற்போது விளங்குவது அடுத்த சிறப்பு. அரசியலில் அடிபட்டுத் தேய்ந்துபோன 'திராவிடம்' இலக்கியத்தில் நல்ல பரிமாணத்தைச் சேர்க்கிறது. மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு என்று ஒரு கூட்டு மொழிப்படைப்புச் சூழலை 'சிற்போது' மேலும் விரிவாக வளர்த்து எடுக்க வேண்டும் என்ற அவாவை வெளிப்படுத்துகிறேன்.

இலக்கியக் கேள்விக்கான பதில் ஒரு உரையாடலாக நிகழ்கிறது. கல்விப் புலத்தில் படைப்பாளிகள் இன்று மிகவும் குறைவு. தமிழவனோடு அல்லது பிரேமோடு மாணவர்கள் உரையாடுவது போல ஒரு நிகழ்வை அமைத்துக் கொள்வது ஆரோக்கியமானது. இதனைக் கேள்வி-பதில் பகுதி நிறைவேற்றும் நிச்சயமாக. (கோணங்கி குறித்து தமிழவனோடு உரையாடியது போல.) கல்விப் புலத்தில் ஆசிரியர்களை விட மாணவர்கள் சமகால தமிழ் இலக்கியத்தை அதிகம் வாசிக்கவும், யோசிக்கவும் செய்வதைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் கவனித்திருக்கிறேன். முதுகலைத் தமிழ் மற்றும் ஆய்வு மாணவர்களைக் குறிப்பிட்டு இதனைச் சொல்கிறேன். இளங்கலை பயிலும் தமிழ் மாணவர்களைப் பீடித்திருப்பது, சினிமா அரசியலின் வாயிலாக வெடித்த, இலக்கியப் பருக்களான சில பாடலாசிரியர்களின் வாசகங்

கள் மட்டுமே. இதை அவர்களின் பாடப் புத்தகங்களும் வளர்த்து எடுக்கின்றன. நான் சார்ந்த மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக் கழகத்தில் செய்யுள் பாடப்பகுதியில் ஒன்றிரண்டு சினிமா பாடல் இடம்பெறாத தற்காலக் கவிதைகள் பகுதியைப் பார்க்க முடியாது. அந்தந்தக் கால, திரைப்படலாசிரியர் களின் மார்க்கெட்டுக்குத் தகுந்தபடி பா. விஜய், ந. முத்துக்குமார் என, பாடல்கள் இடம்பெறும். இது பாடலாகத் தேர்வு செய்யும் பேராசிரியர்களின் குறையே தவிர மாணவர்களின் குறை அல்ல. இதனைக் கல்லூரிகளில் தமிழ்த்துறை தோறும் ஒரு பேராசிரியரைத் தேர்வு செய்து மாணவர்களோடு உரையாட வைத்தால் போதும், சரி செய்து விடலாம். கேள்வி - பதில் பகுதி இது போன்ற விரிவான தளங்களிலும் உரையாடலைத் தொடர வேண்டும்.

நான்காவது இதழ் சிங்கப்பூர் - மலேசிய இலக்கியச் சிறப்பிதழாக முகிழ்த்திருப்பது சிறப்பு. இன்னும் புகலிடம் சார்ந்து வாழும் நாடுகளிலுள்ள தமிழ் மக்களின் படைப்புகளையும், நேர்காணல்களையும் அதிகமாக வெளிப்படுத்துங்கள்.

எதையுமே விமர்சனத்தின் மூலமாக, வாசக தளத்தில் முன்வைக்கும் சிற்போதுடன் போக்கு மிகவும் பிடித்துள்ளது. அது ஒரு சாதாரண தமிழ்த் திரைப்படமாக இருக்கலாம். அல்லது மிலோராட் பாவிச்சாக இருக்கலாம். எல்லாவற்றிலுமுள்ள பார்வைகளும், பார்க்கும் கோணங்களும் வாசக திருப்தியை மீறி சிந்தனை உருவாக்கத்திற்கு வழி கோலுகின்றன. புதிய இளைஞர்களைக் கொண்ட ஆசிரியர் குழு மிகுந்த நம்பிக்கையுடனாகிறது.

வழக்கம்போல பேராசிரியர் சிலருக்கு இதனைப் பரிந்துரை செய்தபோது 'புரியவில்லை' என்ற காலங் காலமாகக் கேட்டுவந்த குரலையே கேட்டேன். ஆனால் எம்.ஏ. பயிலும் மாணவர்கள் படித்துவிட்டு, 'இப்படி யெல்லாம் இலக்கியத்தில் இருக்கிறதா?' என்று அப்பாவித் தனமாகக் கேட்டனர். அவர்கள் தான் நாம் பண்படுத்துும் நிலமாக இருக்க வேண்டும். நாளைய தமிழ் கற்பிப்பவர்கள் அவர்களாக உருவாகும் போது மட்டுமே தமிழில், நல்லது நடக்க வாய்ப்புக்கள் கல்விப்புலத்தில் உள்ளன.

3. க. பஞ்சு

வாசிப்பு (Reading) என்பது இன்றைக்குப்

பரந்து விரிந்த பொருளில் கையாளப்படுகிறது; ஒரு பிரதியை வாசிப்பது (Text) என்பதையும் தாண்டி , தன்னைச் சுற்றியுள்ள அனைத்துப் பருப்பொருட்களையும் அனரூபப் பொருட்களையும் வாசித்தல் என்று அது விரிந்திருக்கிறது; வாசித்தல் வளம் சேர்க்கும் என்பதில் ஐயமில்லை; ஆனால் எப்படி வாசிக்கிறோம்? வாசிப்பதற்கான கருவியாக எதைப் பயன்படுத்துகிறோம்? வாசிப்பதற்கான பொருளாக எதைத் தேர்வு செய்கிறோம்? எந்த நோக்கில் வாசிப்பை நிகழ்த்த முனைகிறோம்? வாசிப்பு நிகழ்வில் வந்தேறும் சுயத்தின் பங்கென்ன? பண்பாட்டுக் கோலங்களின் ஆதிக்கம் என்ன? சமகால அரசியலின் செல்வாக்கு என்ன? இவைகளை எல்லாம் கடந்து ஒரு புறரீதியாக வாசிப்பை நிகழ்த்த முடியுமா? இதுவரை வாசிக்கப்பட்ட வரலாற்றைத் துல்லியமாகத் தொகுத்துக் கொள்ள நம்மிடம் வழிமுறை இருக்கிறதா? இத்தகைய கேள்விகள் வாசித்தல் குறித்து எண்ணும் போது பெருகி வருகின்றன. பழைய இலக்கியம் குறித்த வாசிப்புப் பயன்படுமா? என்ற கேள்விக்கான விடையும் மேற்கண்ட வினாக்களுக்கான விடையில் தான் அமைந்து கிடைக்கின்றது.

*

உண்மையில் ஓர் அழகியல் உருவாக்கம் என்பது மிகவும் சிக்கலான பல படிமுறைகள் கொண்டதாக இருக்கிறது; மொழியை அறிவதாகவும் இருக்கிறது; கூடவே அறிந்த மொழியிலிருந்து விடுதலை அடைவதாகவும் இருக்கிறது. கற்க வேண்டியதாகவும் இருக்கிறது; கற்றதை அறவே மறக்க வேண்டியதாகவும் இருக்கிறது. ஒழுங்கைச் சிதைத்துக் கொண்டே மற்றொரு ஒழுங்கிற்குள் சிக்கிக் கொள்வதாக இருக்கிறது.

*

சிறறேடு எழுப்பி உள்ள இந்தக் கேள்வி, ஓர் அழகியல் படைப்பு என்பது 'படைப்பாளி' என்ற ஒரு தனி மனிதனைச் சார்ந்ததாக மட்டும் பார்க்கின்ற கற்பனா வாதத் திறனாய்விலிருந்து (Romantic Criticism) உருவான ஒன்றாக எனக்குப் படுகிறது. உண்மையில் ஓர் அழகியல் படைப்பு என்று அதன் வாசகனின் தீவிரமான

பங்கெடுப்பில் இருந்து அரும்புகிறது; மேலும் 'அழகியல்' என்பதும் மாறாத உண்மை (Reality) அல்ல; அதுவும் ஒரு புனைவு தான்; மனத்தைப் பழுக்கப்படுத்திக் கொள்ளுகிற ஒரு நடவடிக்கை தான்; திறமையாகத் தனது சரக்கை "ஒசத்தியாக" எடுத்துச் செல்லுகிற சக்தி யாரிடம் கைகூடி வருகிறதோ அவர்கள் 'படைப்பில்' வெற்றி பெற்றவர்களாக வரலாற்றில் நிலைநிறுத்தப்படுகிறார்கள். இவ்வாறு எடுத்துச் செல்ல அந்த எழுத்தாளன் வாழுகின்ற காலம் மற்றும் அரசியல், பதவி, பணம், அந்த எழுத்தாளன் கையாளுகின்ற தந்திரம், ஊடக ஆதரவைக் கைப்பற்றுதல், தனக்கான விசிறிகளை விடாமல் கட்டமைத்தல், தொடர்ந்து அறாமல் இயங்குதல் - இப்படி பல்வேறு முனைகளில் இருந்து பல்வேறு சக்திகள் கைகூடி வந்தால் ஒரு படைப்பு தன்னை வரலாற்றில் நிலைநிறுத்திக் கொள்கிறது. இதனால்தான் ஒரு படைப்பில் அழகியல் கூடிவருவதும், வரலாற்றில் அது நிலைநிறுத்தப்படுவதும் "ஒரு விபத்து போல" நிகழ்கிறது எனச் சொல்ல வேண்டியது நேர்கிறது. எனவே பழைய இலக்கிய வாசிப்பு இன்றைய இலக்கியப்படைப்புக்கு உதவுமா? என்று 'சிறறேடு' இதழ் எழுப்பி உள்ள விவாதம் தமிழவனின் அறிந்து கொண்ட மனத்தின் ஒரு விளையாட்டாக எனக்குப்படுகிறது.

மதிப்புரை

சீறைய்பரப்பு - சிறுகதைத் தொகுப்பு

அ. லட்சுமி

இனகப்ரியாவின் “சீறைய்பரப்பு” என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பில் 15 சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்தச் சிறுகதைகளை மூன்று பிரிவுகளில் பார்க்கலாம். ஒன்று, எல்லாச் சிறுகதைகளைப் போல சாதாரணமாக அமைந்தவை. இரண்டு, தலித் பிரச்சனைகளைப் பற்றிப் பேசுவவை. மூன்று, அரசியல் சூழ்நிலைகளைச் சுட்டிக்காட்டுவவை என வகைப்படுத்தலாம். இந்தச் சிறுகதைகளில் கதை மாந்தர்களின் வட்டார மொழிகளும், தொழில்களும், அவர்களின் வாழ்க்கைச் சூழ்நிலையும், காலப் பின்னணியும் பற்றிக் கூறும் விதமாக அமைந்துள்ளன.

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றிருக்கும் “விளைமுரண்”, “மாயம் கவர்ந்த பறவை”, “ஒப்பனை” என்ற மூன்று சிறுகதைகளும் வழக்கமான சிறுகதைத் தோரணையில் அமைந்துள்ளன.

“விளைமுரணில்” குழந்தைகளை வீட்டில் விட்டு விட்டு கனகம் தன் கணவன் ராமச்சந்திரனிடம் கோபித்துக் கொண்டு வெளியே சென்று விடுகிறாள். ராமச்சந்திரன் அவளைத் தேடிச் செல்கிறான். அவளைத் தேடிச் செல்லும் போது, வழியில் கிணற்றில் விழுந்து இறந்திருப்பாளோ, இரயிலில் விழுந்து இறந்திருப்பாளோ என்று பல வகைகளில் யோசனை செய்து கொண்டு அவளைத் தேடுகிறான். அவன் மனைவியைத் தேடும் போது அவனிடமிருந்து வெளிப்படும் உணர்ச்சிகளை ஆசிரியர் சித்திரித்துள்ளார். எங்குத் தேடியும் கனகம் கிடைக்காமல் வீடு திரும்புகிறான். பூட்டிய வீட்டின் அருகில் கனகம் உட்கார்ந்திருப்பதாக, கதை முடிகிறது.

இந்தச் சிறுகதையைப் போலவே “மாயம் கவர்ந்த பறவையிலும்” காதலுணர்வால் வீட்டை விட்டு வெளியேறும் நீலா சில நாட்களுக்குப் பிறகு, தன் காதலனால் ஏமாற்றப்பட்டு, வேறு துணையின்றி, கையில் குழந்தையுடன் தன் அப்பா சேதுராமனிடமே மீண்டும் வந்து அடைக்கலமாகிறாள். இரண்டு கதைகளிலுமே பெண் வீட்டை விட்டு வெளியேறி மீண்டும் வீட்டிற்கே வந்து சேர்வதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

“ஒப்பனை” என்னும் சிறுகதையில் விவேகானந்தன் தன் மனைவி செல்வியைச் சந்தேகப்படுகிறான். கல்யாணத்திற்கு முன்பு தன் மனைவியிடம் காதல் கடிதம் கொடுத்தவன் தங்களின் திருமணத்திற்கு வந்து வாழ்த்தினான் என்ற குறிப்பை மனைவியின் நாட்குறிப்பேட்டில் படிக்கிறான். அவளிடம் சந்தேகம் கொண்டு வேறு தவறான வழியில் சென்று சிக்கலில் மாட்டிக் கொள்கிறான். விவேகானந்தனின் நண்பனான பூபதிராஜன் அவனை மீட்டு வீட்டுக்கு அழைத்து வருகிறான். தான் இன்னொரு பெண்ணுடன் பழகியது வீட்டிற்குத் தெரிந்துவிடுமோ என்று எண்ணி அவமானம் தாங்க முடியாமல் விவேகானந்தன் குளியலறையிலேயே தற்கொலை செய்து கொள்கிறான். விவேகானந்தன் இறப்பதற்கு முன் தன் மனைவியின் மீது சந்தேகப்பட்டான்; விவேகானந்தன் இறந்த பின் விவேகானந்தன் ஏன் இறந்தான்? என்று மனைவி சந்தேகப்படுவதாக கதை முடிகிறது.

இந்த மூன்று சிறுகதைகளுமே பொழுது போக்குச் சிறுகதைகளைப் போல அமைந்துள்ளன. வாசகனின் மனதில் எவ்விதப் பதிலையும் ஏற்படுத்த வில்லை. ஒன்பது கதைகள் தலித் பிரச்சனைகளைப் பற்றி கூறியுள்ளன. அவர்களின் வாழ்க்கைச் சூழ்நிலை, சமுதாயத்தில் அவர்களுக்குள்ள மரியாதை, மேல் வர்க்கத்தினரை எதிர்த்தால் கீழ் வர்க்கத்தினருக்குக் கிடைக்கும் அவமானங்கள் என்று அவர்களின் வாழ்க்கை என்னும் திரையில் வாசகனைப் படம் பார்க்க வைத்திருப்பது எழுத்தாளரின் தனித்தன்மையைக் காட்டுகிறது.

“சுடும்காடு” என்ற சிறுகதையில் கீழ்ச் சாதிக் காரனான மண்டையன் மேல்சாதிக்காரரான சீனி நாயக்கர் பிணத்தை எரித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அவர் இவனை இழிவு வார்த்தைகளால் திட்டியது அவன் நினைவிற்கு வருகிறது. இதைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டு நின்றுருக்கையில் ஒரு பெண் பிணத்தைத் தேடி, அழுதுகொண்டே அலைகிறாள். வைப்பாட்டிகளாக வாழ்ந்து வரும் சாதியெனத் தனியே உண்டா? என்று மண்டையன் அவனுக்குள்ளேயே கேள்வி கேட்டுக் கொள்

கிறான். இக்கேள்வியிலிருந்து மேல் சாதிக்காரர்கள் கீழ்ச் சாதிப் பெண்களுடன் வைத்திருக்கும் உறவு முறை அந்தப் பெண்ணின் அழகையின் மூலம் வெளிப்படுகிறது.

கீழ்ச் சாதிக்காரர்களுக்குச் சமுதாயத்தில் கிடைக்கும் வசவு வார்த்தைகளைப் பற்றியும் பெண்களின் இழிவு வாழ்க்கையைப் பற்றியும் இந்தச் சிறுகதை கூறியுள்ளது.

“கழிவு” சிறுகதையில் வரும் ராஜாமணி மரம் வெட்டுதல், வரப்பு வெட்டுதல், மருந்தடித்தல், பிணக்குழி வெட்டுதல், சாவுச் செய்தி சொல்லுதல் என, பல வேலைகள் தெரிந்தவர். தன் வயதான காலத்திலும் உழைப்பவர். அவருக்கு உடல்நிலை சரியில்லாமல் போய்விடுகிறது. அரசு மருத்துவமனையில் சிகிச்சை பெறும்போது கல்குவாரியில் வேலை செய்யும் அவருடைய மகன் ராசு 100 ரூபாயைக் கையில் கொடுத்துவிட்டுச் செல்கிறான். மருத்துவமனையிலிருந்து ராஜாமணி வீட்டிற்கு வருகிறார். தன் வயதான காலத்தில் எங்கும் செல்ல முடியாத தால் எதிர் வீட்டுச் சிறுமியான சக்கம்மாவை அழைத்து ரொட்டியும் டீயும் வாங்கிக் கொண்டு வரச் சொல்லி விட்டு, கட்டிலில் சாய்கிறார் என்று கதை முடிகிறது.

ராஜாமணியின் உழைப்பு சுரண்டப்பட்டுள்ளது. அவன் சந்ததியான ராசுவுக்கும் கல்வியில்லாமல் கல் குவாரியில் உழைப்பு சுரண்டப்படுகிறது. எவ்வளவு தான் உழைத்தாலும் வறுமை மட்டும் அவர்களை விட்டு நீங்குவதேயில்லை.

“அய்யாவின் வேட்டி” என்ற சிறுகதையில் வரும் “வெங்கிட்டம்மாவை, பார்வதி டீச்சர் கூப்பிட்டுத் திங்கட்கிழமையாவது தாவணிப் போட்டு வா புள்ளனு, சொல்லாங்க. வெங்கிட்டம்மாவின் அப்பா இறந்து விட்ட தால், அவள் அம்மாவிடம் பள்ளிக்கூடத்துல பெரிய பையங்க தாவணிப் போடாததால கிண்டல் பண்ணாங்க மானு சொல்லியும் பலனின்றிப் போய்விடுகிறது. திங்கட்கிழமை தாவணிப் போடலனா டீச்சர் திட்டுவாங்களேனு யோசனை செய்து கொண்டிருந்தாள். அம்மா விறகு எடுக்க வெளியே சென்றாள், வெங்கிட்டம்மாவுக்கு ஒரு யோசனை வந்தது. பெட்டியில் அய்யாவின் வேட்டி இருக்குமே அதை எடுத்து தாவணியாய் போட்டுக் கிடலாமே என்று நினைத்து பெட்டியைத் திறந்தால் பெட்டியில் வேட்டியைக் காணவில்லை. பெட்டியின் ஓரத்தி லேயிருந்து எதிரே இருந்த சுவரைப் பார்த்தாள். அரக்குக் கலர் படடை போட்ட வேட்டி கல் தூண் மேலே கிழிந்து நாராய்ப் போன நிலையில் ஆத்தாளின் சேலையாகக் கிடந்தது. பெட்டிக்குள்ளிருந்து அய்யாவின் அழகைச்

சத்தம் கேட்டது என்று கதை முடிகிறது.

“கழிவு” கதையைப் போலவே இந்தசிறு கதையிலும் உழைப்பு சுரண்டப்பட்டுள்ளது. வெங்கிட்டம் மாவின் அய்யா உளியைத் தீண்டியதைப் போல் தன் உடலையும் தேய்த்தார். பலன் தன் குடும்பத்தைக் காப் பாற்றும் அளவிற்குக் கூட வருமானமில்லாமல் இறந்து விட்டார். கீழ்த்தட்டு மக்களின் உழைப்பிற்கேற்ற ஊதியம் கிடைப்பதில்லை.

“தகிப்புகளிலும்” இந்த வறுமை நிலையே கூட்டிக் காட்டப் பட்டுள்ளது. வள்ளித்தாயி நெசவுத் தொழில் செய்து அன்றாடம் வாழ்க்கையை நடத்துபவள். அவள் பெற்றோர் வெள்ளைச்சாமி, மீனாச்சி இருவரும் உடல்நிலை சரியில்லாமல் வீட்டிலேயே இருக்கின்றனர். இவள் தான் அவர்களைக் காப்பாற்றுகிறாள். இந்நிலை யில் இவளைப் பெண் கேட்டு ஒருவர் வருகிறார். அவளின் பெற்றோர்கள் மகிழ்ச்சியடைகின்றனர். ஆனால், வள்ளித் தாயி, தான் தன் வீட்டை விட்டுச் சென்றுவிட்டால் பெற்றோரை யார் காப்பாற்றுவது என்று எண்ணி, தனக்குக் கல்யாணம் வேண்டாம் என்று கூறிவிடுகிறாள். வள்ளித்தாயின் கல்யாணம் வறுமையின் காரணமாக நின்றுவிடுகிறது.

“ஒரு அழகிய சுவர் சரிகிறபோது” என்ற சிறுகதையில் ஊரில் விசாரணைக்காகக் கூட்டம் கூடுகிறது. குற்றம் சாட்டப்பட்ட சாமியார் நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டு பதிலளிக்கிறார். குற்றத்தைக் கண்டு பிடித்தவர்கள் நின்று கொண்டிருக்கின்றனர். சாமியார் தப்பு செய்வதை சேவியர், வர்கீஸ், அல்போன்ஸ் மூவரும் கூட்டத்தில் கூறுகின்றனர். அதற்கு நாட டாண்மை, கமிட்டி மெம்பர் போன்றவர்கள் அவர்களைத் திட்டுகின்றனர்.

நாட்டாண்மை செருப்பைத் தூக்கி அவர்களின் மீது எறிகிறார். இதற்கெல்லாம் மூவரும் பயப்படாமல், மக்கள் கோயிலுக்காகக் கொடுக்கும் பணத்தையும், அரிசியையும் சாமியாரின் உறவினர்களுக்கு மூட்டை மூட்டையாய் அனுப்புகிறார், மக்களை ஏமாற்றி இவர்கள் சுகபோக வாழ்க்கை வாழ்கிறார்கள் என்று கூறினர். இதற்கு நாட்டாண்மை மற்றும் கமிட்டி மெம்பர்கள் சாமியாரின் மீது குற்றம் சாட்டியதற்கும், கூட்டத்தை மதிக்காததற்கும் மூன்று பேர் குடும்பத்திற்கும் 500 ரூபாய் அபராதம் போட்டனர். மூவரின் தகப்பனார்களும் ஊர்க்காலில் விழுந்து மன்னிப்பு கேட்டதால் அபராதம் இல்லாமல் கூட்டம் கலைந்தது. மறுநாள் சாமியார் பூசை வைக்க, கோயிலுக்கு வந்தார். பூசை செய்யாதே என்று மூவரும் சாமியாரை எதிர்த்து நின்றனர். இவர்களுடன்

வேறு சிலரும் சேர்ந்து எதிர்த்தனர்.

மூவரில் அல்போன்ஸ், டீச்சர் டிரெய்னிங் முடித்தவன். மற்றவர்கள் படிப்பு வாசனையே இல்லாதவர்கள். படிக்காத தங்களின் உழைப்பைச் சுரண்டுவதை எதிர்த்து நின்று கேள்வி கேட்கின்றனர். இந்தக் கேள்வியே அவர்களின் உயர்வு, தாழ்வு என்ற பேதத்தைக் களைய வந்த கலப்பையாகும்.

“தொற்றுநோய்” சிறுகதையில் 3 நாட்களாக குழந்தையின் உடல்நிலையைக் கவனிக்காமலிருந்த பெருமானை மனைவி திட்டிக்கிறாள். மூன்று மாதமாக ஒரு கிரைப் வாட்டர் கூட வாங்கித் தர முடியாத புருஷனை வெறுக்கிறாள். இதற்கிடையில் ஈரானில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவரைத் தூக்கில் போட்ட செய்தி இடம் பெறுகிறது. ஒரு உயிரின் மதிப்பை நினைத்து பெருமான் வருத்தப்படுகிறான். குழந்தையைப் பார்க்க வந்த பாட்டியின் “ப்ளாஷ்பேக்கில்” அவளின் கணவன் திருவிழாவில் சிலம்பாட்டம் ஆடியதைப் பற்றி கூறுகிறாள். “எந்தத் திருவிழா என்று இனம் காட்ட பறையங்களுக்கும் நாய்க்கமாருக்கும் சண்டை வந்து போலீசு வந்து, சுத்திச் சுத்தி எல்லாத்தையும் அடிச்சான்ல.... “அந்த வருஷம் என்கிறாள்”. சாதி வெறி அடங்காத காலக்கட்டம் என்று நினைவூட்டுகிறாள். பெருமானின் மனைவி வீட்டிற்கு வெளியே சென்றிருந்த நேரம், வீட்டுக்கு எதிர்த்த கோவிலில் பாரதம் படித்துக் கொண்டிருந்தனர். அதைக் கேட்டபடி குழந்தையும், பெருமானும் வீட்டில் இருந்தனர். சிறிது நேரத்தில் குழந்தையின் நாசித் துவாரங்களை ஒன்று சேர பெருமான் இறுக்கத் தொடங்கினான்.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் தூக்கில் போட்ட செய்தியைக் கேட்டு வருத்தப்பட்ட பெருமான், தன் குழந்தையின் நாசித் துவாரங்களை இறுக்கினான். சாதியைக் களைந்தெடுக்கக் கட்சிகள் தோன்றினாலும் இந்த சதி என்ற தொற்றுவிவாத் எங்கும் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது.

“குருவனைப் பிடிக்க பெண்தெய்வம் கூறிய யோசனை” என்ற சிறுகதையில் குருவனின் அப்பா வயலுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்ச சென்றபோது பாம்பு கடித்து இறந்து விடுகிறார். நாயக்கருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய 4 மூட்டை தானியத்தை 15 வருடங்களுக்குப் பிறகு 6 மூட்டை தானியமாக நாயக்கர் பொய்க்கணக்குப் போட்டு குருவனிடம் கேட்கிறார். குருவனால் தர இயலாததால் செருப்பால் 6 அடி அடிக்கத் தொடங்குகிறார். தன் மீது விழுந்த 5-வது அடியில் நாயக்கர் கையிலிருந்த செருப்பைப் பிடுங்கி 2 அடிகள் நாயக்கரைச் செருப்பால்

அடித்து விட்டு குருவன் அங்கிருந்து சென்றுவிடுகிறான். குருவனைத் தேடி வெள்ளைக்காரர்கள் அலைகின்றனர். அப்போது ஒரு பெண் தெய்வம் தேடியவர்களிடம் ‘சக்கிலியப் பெண்களின் உயிர்த் தலங்களை குத்திப்பார். ஓடி வரும் கண்ணீரில் குருவன் வெளிவருவான்’ என்று கூறுகிறது. அதுவரை குருவனைத் தேடியவர்கள் பெண்களைத் தேடி அலைகின்றனர்.

மேல் வாக்கத்தினரை எதிர்க்கும் தன்மை இதில் வெளிப்படுகிறது. தன் தந்தையின் கடனை அதிகமாகக் கூறி வசூல் செய்ய நினைத்த நாயக்கரைத் திருப்பி அடிக் கிறான். இனி குருவனைப் போல ஒருவன் பிறக்கக் கூடாது என்பதற்காகச் சக்கிலியப் பெண்களைத் தேடி வெள்ளைக்காரர்கள் அலைகின்றனர் என்ற செய்தியைக் கதையின் மூலம் உணரலாம்.

“ஆதியைத் தேடி” என்ற சிறுகதையில் 10 வருடங்களாக மழையே இல்லாத செழுமுறைப் பற்றி திருணைச் சாமியார் கூறுகிறார். மரங்கள் எல்லாம் மழைநீர் இன்ற அழுகின்றன. காடுகள் அழிந்து ரோடா கின்றன. ரொம்பக் காலத்துக்கு முன்னாடி இங்க நிறைய கப்பலு வந்துருக்குனு பாட்டி சொல்லியிருக்கா. வண்ணாத்தி கப்பல்ல ஏழு அண்டா பணம் வாங்க வாறாணு சொல்லுவா. காசுக்கேற்றவாறு கடவுளை வாங்கிக்கலாமனு சொல்லுவாங்களாம். ஒருநாள் எட்டாவது படிக்கும் எலிஸபத் தன் பெருவிரலானும் பாம்பு விரலானும் பாபத்தை அழிச்சிட்டா என்றனர். தேவலோகதீல ஒரு பழத்தோட்டம் இருந்ததாம். அதில் காமத்தைத் தூவியவர்கள் யார் என்று கேட்டனர். யார் இதுவரை அதிக பாபம் செய்தார்களோ அவர்களின் மூச்சுக் காற்றில் எவ்வளவு நம்பிக்கையிருக்கிறதோ அந்த நம்பிக்கையிலிருந்து வரும் எண் எந்த நாட்டில் பிறந்தது என்று அறிந்து, அந்த நாட்டின் மதுவை அருந்தினால் காமத்தைத் தூவியவர்கள் யார் என்று தெரியும் என்றனர்.

“உறைப்புற்று” என்ற சிறுகதையில் ராமச்சந்திரன் என்ற கவிஞன் பட்டினியாய் உறக்க மில்லாமல் தன் பழம் நினைவுகளை அசை போடுகிறான். அப்போது ராமநாயக்கர் அவனைக் கேலி செய்தது நினைவிற்கு வந்தது. அவர் கேலிக்கு, பதில் சொன்ன ராமச்சந்திரனுக்கு அவர் பதிலளிக்காமல் சென்று விடுகிறார். ஒரு கவிஞர் இறந்த இரங்கல் கூட்டத்திற்கு ராமச்சந்திரனும், பெரியசாமியும் செல்கின்றனர். அப்போது அவர் நண்பர் பெரியசாமி இவ்வாறு கூறுகிறார். சாப்பிடுவதற்காகவே இரங்கல் கூட்டத்திற்குப் போவதா? இது நமக்கு வேதனை

யாக இருக்கிறது என்றார். கவிஞர்கள் என்றாலே அரை வயிறு கால், வயிறு தானே என்று மேடையில் பேசியது நினைவிற்கு வந்தது. “இப்படியாப் பட்ட நாட்டில் தானே பாரதியாரும் பட்டினியாக் கிடந்து இறந்தாரு” என்று ராமச்சந்திரன் நினைக்கிறான்.

“அறிந்தவற்றிலிருந்து”, “விருட்சத்தின் நிழலில்”, “சிறைப்பரப்பு” என்னும் மூன்று சிறுகதைகளும் அரசியல் சூழ்நிலையையும், போர் பற்றியும் கூறுவதாக அமைந்துள்ளன.

“அறிந்தவற்றிலிருந்து” என்னும் சிறுகதையில் ஒரு மனிதனின் தலை வேறு உடல் வேறு, என்று மைதானத்தில் கிடக்கிறது. இவன் சிற்றரசர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பணிக்கு வந்தவன். அறுபது திங்களுக்கு ஒருமுறை நடைபெறும் இந்த அரசியல் விழாவில் யானைகளின் மத்தால் சிக்குண்டு இறந்தவன். இவன் பெயர் “காளை” என்று அரசாங்கம் கண்டுபிடித்தது. இவனுக்குச் சிறப்பும் செய்தது. முன்னர் அறிவித்ததைப் போல் ‘அரசாங்க ஊழியர் இறந்தால் தலைக்கு 50,000 ரூபாயும், அரண்மனை முத்திரை வைத்த நாணயங்களும் கறுப்பு நிறத்தினாலான மாலை ஒன்றும் அரண்மனை கௌரவமும்’ அவன் குடும்பத்தார்க்கு வழங்கப் பட்டது. இவருக்கு 2 பெண்கள் கல்யாண வயதில் இருந்தனர். தங்க ஆபரணங்கள் போட்டு கல்யாணம் செய்து வைக்க முடியாமல் இருந்தார் என்று ஊருக்குள் பேசிக் கொண்டனர்.

“விருட்சத்தின் நிழலில்” என்ற கதையில் மனிதர்களின் கண்கள் உலகத்தைப் பார்ப்பதற்காக யில்லை உழைப்பதற்காக மட்டுமே என்று அரண்மனைப் பணியாளர்கள் கூறுகின்றனர். அப்படி உலகத்தைப் பார்க்க நினைப்பவர்களுக்கு நாங்கள் புதிதாகக் கண்களும், மனதும் செய்து தருவோம் என்று கூறுகின்றனர். சிலர் விருட்சத்தின் நிழலில் இளைப்பாறு கின்றனர். அவற்றின் விதைகளைச் சேகரிக்கின்றனர். விருட்சத்தின் கிளைகளை வீட்டின் முன் நட்பு வைத்து வளர்க்கின்றனர். இதை அறிந்த பணியாளர்கள் விருட்சத் தின் நிழலில் இருப்பவர்களையும், விருட்சத்தையும் அழிக்க ஆயுதங்கள் தாங்கிய வாகனங்களுடன் வருகின்றனர். விருட்சத்தைக் காப்பாற்ற சிலர் கையில் ஆயுதங்களுடன் செல்கின்றனர்.

“சிறைப்பரப்பு” என்னும் சிறுகதையில் போர் நடக்கும் காட்சி கூறப்படுகிறது. பள்ளத்தில் சிதறிய கை 13 வயது சிறுவனின் கை என்றும், அவன் ஆடு மேய்க்க வந்தவன் என்றும், சிதறிய அவன் கையில் வெடிகுண்டு

இருந்தது என்றும் கூறுகின்றனர். 7 அண்ணன்மார்களின் தங்கை, காட்டில் விறகு எடுக்கச் சென்ற போது கீழ்ப்புலி ஒன்றுடன் சேர்ந்து அதனுடன் செல்கிறாள். செல்லும் வழியில் தன் ஆடையின் நூல் இழைகளை வழியில் போட்டுக் கொண்டே செல்கிறாள். அண்ணன்கள் அவளைத் தேடி நூல் இழைகளின் வழியே செல்கின்றனர். நூல் இழை முடிந்த ஒரு குகையை அடைகின்றனர். புலியிடம் தங்கை எங்கே என்று கேட்கின்றனர். “ஒருமுறை புறந்து பலமுறை மடிபவன் ஒளிந்து கொண்ட ஊரெது?” என்று புலி கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் தெரியாமல் அங்கேயே இறந்துவிடுகின்றனர். என்று கதை முடிகிறது.

பதினைந்து சிறுகதைகளில் “சிறைப்பரப்பு” என்ற கதையே ஆசிரியரின் எழுத்துக்களில் வலுவான முத்திரையாக வாசகனின் மனதில் பதிவாகிறது. மற்ற கதைகளில் தற்கால அரசியல் சூழல், தலித் பிரச்சினைப் போன்றவற்றைப் பற்றி கூறினாலும், சிறைப்பரப்பைப் பற்றி அவர் எழுதும் எழுத்துக்களின் பொருள் வாசகனின் மனதைச் சென்றடைகிறது. அரசியல், தலித் பிரச்சினையைப் பற்றி அக்களத்திலிருந்தே அவர்களுடைய குறைகளைத் தெரிவிக்க முடியும். ஆனால், சிறைப்பரப்பில் கூறும் பிரச்சினைகளைப் பற்றி அக்களத்திலிருந்து பேசுவதற்குள்ளேயே பேசுவவன் அக்களத்திலேயே உரமாக்கப்படுகிறான்.

“சிறைப்பரப்பு” என்னும் இந்த சிறுகதைத் தொகுப்பு ஆசிரியரின் மனப்பதிவை அழகாய் வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

பார்வைகள்

மோகன்தாஸ் கரம் சந்த் காந்தியை சரியாக உச்சரிக்கத் தெரியாத ஒரு ஆங்கிலேயச் சிந்தனையாளரை நாம் முட்டாளாகக் கருதுவதில்லை.

- ஜமாலன், (மந்திரச்சிமிழ் ஏப். 2011)

பன்மை நவீனத்துவம் நோக்கி: தமிழின் கோட்பாடுகளும் எழுத்துக்களும்

(முன்னிதழ் தொடர்ச்சி) - பிரேம்

வாய்மொழி வடிவங்கள், நிகழ்த்துக் கலைகள், எழுத்து உருவாக்கங்கள் அனைத்திலும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கோட்பாடு சார்ந்த உரையாடல்கள் உள்ளடக்கப்பட்டன. கோபாலகிருஷ்ண பாரதியின் நந்தனார் சரித்திர கீர்த்தனை, கிருத்தவம் ஏற்படுத்திய தீண்டாமை குறித்த கேள்வியைக் கையாள்வதன் மூலம் இந்து மதத்திற்குள் ஒரு கோட்பாட்டு இடையீட்டைச் செய்ய முயல்கிறது. இராமலிங்க அடிகள் உலகமயமான பின்னணியில் 'சமரச சன்மார்க்கம்' என்பதை கோட்பாட்டாக்கம் செய்வதுடன் நிறுவனம் சார்ந்த முறையியல்களையும் உருவாக்குகிறார். அவருக்குப் பாடல், உரைநடை, பேச்சு அனைத்தும் தனது கருத்துருவாக்கச் செயல்பாட்டின் பகுதிகளாக அமைகின்றன. பாரதிக்கு நவீனத்துவம் என்பது சீர்திருத்தம் பெற்ற இந்து மதம், விடுதலை பெற்ற தாய்நாடு என்பவற்றுடன் இணைகிறது. அவரது பாடல்களும் எழுத்துக்களும் நவீனத்துவத்தைத் தன்வயப்படுத்தும் முயற்சிகளாகின்றன. அயோத்திதாசப் பண்டிதர், பெரியார் ஈ.வெ.ரா. இருவரும் தமிழ் அரசியல், தமிழ் அறிவு, தமிழ் அடையாளம் என்பவற்றின் அடிப்படைகளையே கேள்விக்குட்படுத்தியதன் மூலம் புதிய கோட்பாட்டு, கருத்துருவ அமைப்பை உருவாக்குகின்றனர்.

“தேசியம், தேச உருவாக்கம் என்பவை மறுசீரமைக்கப்பட்ட இந்து அடையாளத்துடன் தமிழின் ஒரு முக்கியச் சொல்லாடலாகிறது”

சொல்லாடலின் புலப்படாத உள்ளடக்கமாக செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. தமிழின் வெகுமக்கள் அரசியல் பேச்சுச் செயலின் பிரிக்க முடியாத பகுதியாக ஒரு தொன்மத்தின் தன்மையுடன் இடதுசாரி கருத்தியலின் தொடர்கள் பதிந்து போய் உள்ளன. இவற்றைக் கடந்து புரட்சித் தலைவர்களின் தொன்மங்களும், துயரத்தீர்க்கும் அன்னை படிமங்

களும், தமிழினத் தலைவர்களின் பொற்காலக் கனவுகளும், எனத் தொடரும் நீண்ட அரசியல் மொழிப் பெருக்கத்தில் நவீன தமிழ் எழுத்து குறித்தான கேள்வி மட்டுமல்ல; இன்று நிகழ்ந்துள்ள இரண்டாம் கட்ட உலகமயமா தலுக்குப்பின், சர்வதேச மூலதன ஏகாதிபத்திய உருவாக்கத்தின் பின், உயர்வொழிநூட்ப சர்வாதிகாரத்திற்குப் பின் இந்தக் கேள்விகள் இனி நாம் வாழ் வதற்கான நம்பிக்கைகள் தொடர்பானவை.

4

தமிழில் கோட்பாடுசார்ந்த எழுத்துக்கள், எழுத்து சார்ந்த கோட்பாடுகள் என்ற இரண்டு தளங்களிலும் நாம் கடுமையான சிக்கலை அடைந்திருக்கிறோம். ஏனெனில் இதுவரை நாம் வைத்திருந்த நம்பிக்கைகள், நமக்குக் கிடைத்து வந்த தரவுகள் அனைத்தும் அடிப்படையில் நம்மைக் கைவிட்டிருக்கின்றன. தமிழ்ச் சமூகத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கு நாம் இதுவரை கையாண்டு வந்த அறிதல் கருவிகள் போதுமானதாக இல்லாததுடன் அவை நமக்கு மிகக்கேடான புரிதல்களையும் அளித்து வந்திருக்கின்றன. தமிழ் என்னும் ஒற்றை அடையாளத் திற்குள், ஒரு பண்பாட்டு மையம் இருப்பதாக நாம் நம்பி வந்ததை, சாதியின் இன்றைய இறுக்கம் குறித்த புரிதல் உடைத்துப் போடுகிறது. தமிழில் ஒரு நவீனத்துவ - பகுத்தறிவு மரபு உருவாகி வந்ததாக நாம் நம்பிவந்ததை இந்து சமய, சடங்குப் பெருக்கம் பொய்யாக்கிவிடுகிறது. தமிழ்ச் சமூகத்திற்கு இயற்கை சார்ந்த வாழ்வியல் பழகிய ஒன்று என்ற நம்பிக்கையை, இயற்கை நாசத்தைச் சிறிதும் பொறுப்பற்று பெருமையுடன் செய்து கொண்டிருப்பதுடன் அணுவுலைகளை மனிதகுலத்தைக் காக்க வந்த மாமருந்து என்று நாம் கொண்டாடிக் கொண்டிருப்பது மொத்தமாக அழித்துவிடுகிறது. தமிழில் தொடர்ச் சியான ஒரு அரசியல் சொல்லாடல் இருந்து வருவதாகச் சொல்லப்பட்டு வந்தது, வெறும் ஆளும் கட்சி, எதிர்க்கட்சி மற்றும் துணைக்கட்சிகளின் படைபல அணி வகுப்பு என்பதன் மூலம் பொய்யாக்கப்பட்டுவிட்டது. தமிழின் இன-மொழி-பண்பாட்டு-அடையாள அரசியல் பற்றிய

கட்டுக் கதைகளை இலங்கை மண்ணில் தமிழி னப் படுகொலை நீகழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது தமிழ் கூறும் நல்லுலகமெங்கும் தடையின்றி நடந்துகொண்டிருந்த தேர்தல் கள நாடகப் பேச்சுகள் எரித்து, இல்லாமலாக்கி விட்டன. இன-மொழி-அடையாளம் சார்ந்த விடுதலை மற்றும் தன்னுரிமைப் போராட்டங்கள் என்பது பின் நவீனத் தத்துவத் தளத்தில் பொருளற்றவை என்பது போன்ற பேச்சுகள் ஒருபுறம் பரப்பப்படுகின்றன.

அப்படியெனில் தமிழில் அரசியலாக்கம் எங்கு தொடங்கி எங்கு முடிகிறது என்பதைப் பற்றிய கேள்விகள் மீண்டும் வேறொரு தளத்திலிருந்து தொடங்கப்பட வேண்டிய தேவை இருக்கிறது. தமிழின் அறிவுத்துறையும், எழுத்தும் பெருங்கதையாடல்களின் வழிபாட்டு மன்றங்களாகிவிட்டதால் இவை அரசியல் நீக்கத்தை, உறுத்தலின்றிச் செய்து வருகின்றன. இந்தியா போன்ற பன்மை மரபும் பழமை மரபும் இறுக்கம் பெற்ற நாட்டில் அரசியல் நீக்கப்பட்ட தனி மனிதர்களும், சமூகக்குழுமங்களும் மக்கள் மைய அரசியலின் அடிப்படை அறங்களை அழிக்கும் புராதன வன்முறையின் கருவிகளாகிவிடுவதைத் தவிர வேறுவழி இல்லை. இந்திய அரசியல் அமைப்பும் நவீன மனித உரிமைக் கோட்பாடுகளும் இந்தியாவின் பண்பாட்டில் படியாமல் விலகி இருப்பதற்கான காரணம் இங்கு, குவிந்திருக்கும் அரசியல் நீக்கம் செய்யப்பட்ட சமூக உளவியல். இந்த உளவியல் விடுதலைக் கோட்பாடுகளால் வழிநடத்தப்படும் நவீன ஜனநாயக அரசியல் உருவாக்கத்தை அழித்து அடிப்படைவாத வன்முறை ஆட்சி அதிகாரத்தையே உருவாக்கும். அப்படியெனில் அரசியலாக்கத்தைத் தொடர்ந்து செய்யும் கலை-இலக்கியங்கள் நமது இன்றைய தேவை.

இதுவரை இருந்த அரசியலாக்கம் மற்றும் கோட்பாட்டாக்க முறையில் என்ன கெடுதி நேர்ந்தது என்ற கேள்வி எழும். அவற்றின் பன்மை மறுக்கும் அறிதல் முறைகளே அவற்றின் அடிப்படைக்கெடுதிகள். உலக அளவிலான விடுதலைக் கருத்தியல்களில் ஒன்றை அறிவியல் பூர்வமாக முன்வைத்த பேரறிஞர் அம்பேத்கரின் சிந்தனைகள் தமிழன் பொதுச் சிந்தனைக் களத்தில் இன்றுவரை விளிம்புநிலையிலேயே வைக்கப்பட்டிருப்பதை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். தலித் அரசியல், தலித் கருத்தியல் குறித்த தமிழ் எழுத்தாளர்கள், அறிவுத்துறையினரின் இழிவான புறம்தள்ளும் பார்வை இவர்கள் எந்த நாளும் விடுதலை அரசியலுக்கு ஆதர

வானவர்கள் இல்லை என்பதற்கான அடையாளம். தலித் இலக்கியம் ஏதோ தலித்துகள் எழுதி, தலித்துகள் படித்துக் கொள்ள வேண்டியது என்பது போலவும், அவை தமிழ் இலக்கியத்திலோ, சிந்தனைத் தளத்திலோ சேரமுடியாதவை என்பது போலவுமான ஒரு போக்கை, தமிழ்ப் பொதுக்களம் பழகி வைத்திருப்பது இதன் அறிவு மறுப்புக்கு மற்றொரு உதாரணம்.

தமிழில் பெண்ணியச் சொல்லாடலும், பெண்ணிய கோட்பாடுகளும் எதிர்கொள்ளப்படும் முறையை வைத்தே தமிழ்ச்சிந்தனை, நவீன தன்மையை அடைய வில்லை, அது மனித உரிமைகளை மறுக்கும், அறிவியல் பார்வையற்ற நிலையில்தான் இன்னும் இருக்கிறது. அதிலேயே அது பெருமை கொள்கிறது என்பது புலப்பட்டு விடும். பெரியார் தமிழில் இடஒதுக்கீட்டு அரசியல் தவிர மற்றவற்றில் வெளியேற்றப்பட்ட ஒரு சிந்தனையாளர் என்பது புரியவரும். ஒரு மரபுச் சமூகம் பொதுப்புத்தியில் பெண்ணிய மறுப்பு, பெண் சமத்துவ எதிர்ப்பைக் கொண்டிருந்தால் அதற்கான போராட்ட முறை வேறு. இங்கு நவீன சிந்தனை, நவீன இலக்கியம் என்ற தளத்தில் அவை நியாயப்படுத்தப்படுவதன் ஒரே பின்னணி இதுவரை இந்தத் தளங்கள் நவீனப்படவில்லை, விடுதலைக் கருத்தியல்களை ஏற்கவில்லை; இவற்றின் அறிவார்த்தம் என்பது வெறும் நடப்பு என்பதுதான். பெண்ணியம் மற்றும் பெண் சமத்துவம் என்பதை ஒவ்வொரு இழையிலும் அவமானப்படுத்தும் தமிழின் காட்சி ஊடகங்கள் மற்றும் திரைத்துறை என்னும் அறிவுமறுப்பு, விடுதலை மறுப்பு நிறுவனங்களுக்கு இவர்கள் அளித்து வரும் திறன் சார்ந்த பங்களிப்புகள் குறித்து இவர்களுக்கு எந்த அவமான உணர்வும் ஏற்படுவதில்லை. மாறாக அதுவே இவர்களின் வீடுபேறாக இருக்கிறது. ஆனால் இவர்களே சமூக அறம், நுண்ணுணர்வுகள் என்று பேசித் தீரியும் போது தமிழின் மாற்றுச் சிந்தனைகளுக்கான இடத்தை யும் அழித்துவிடுகிறார்கள்.

தமிழில் விளிம்பு நிலைச் சமூகங்கள், விளிம்புநிலை அரசியல் குறித்த கனத்த அமைதி பாதுகாக்கப்படுகிறது. தற்போது தமிழில் பதிவாகும் சிறுமரபுகள் குறித்த கதையாடல்கள் புதிய ஒரு தளத்தை அடைந்துள்ளன. இவை இதுவரையிலான கோட்பாட்டாக்கங்களின் போதாமையை உணர்த்துகின்றன. இனக்குழு வாழ்க்கைக் கதைகள், இனவரைவியல் கதைகள் அடிப்படையில் மாற்று அரசியலின் கோட்பாடு மற்றும் செயல்பாடுகளின்

தொடக்கமாக அமைகின்றவை. தமிழில் இவ்வகை எழுத்துக்கள் ஒரே தளத்தில் படைப்பிலக்கியங்களாகவும், கோட்பாட்டு உருவாக்கமாகவும் பதிவாகத் தொடங்கியுள்ளன. சூழலியல், கோட்பாட்டுச் சொல்லாடலிலும் மறதிக்குட்பட்டதாகத் தொடர்கிறது. அழகை நேசித்தல் என்னும் ஒரு உணர்வுத் தளத்தில் தமிழில் அதிகம் பேசப்படும் இயற்கை அடிப்படை உலக அரசியலில் ஒன்றாகும்போது மறதிக்குட்பட்டதாக மாறிவிடுகிறது.

தமிழில் எழுபதுகளில் தொடங்கப்பட்ட மார்க்சியத்திற்கான நெருக்கடிகள் குறித்த விவாதங்கள் தொடங்கி, பெரியாரியச் சிந்தனைகளைத் தற்காலப்படுத்திவது, அம்பேத்காரியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்தியச் சமூகத்தைப் புரிந்து கொள்வது, பெண்ணியக் கேள்விகளின் வழி அனைத்து அறிவுத்தளங்களையும் மறுஆக்கம் செய்வது, தலித் அரசியலை ஜனநாயக அரசியலின் முன்நிபந்தனையாக ஏற்பது, இவற்றுடன் நுண்ணரசியல், உடலரசியல், அடையாள அரசியல் என்பவற்றையும் உள்ளடக்கிய பொதுக்களம் உருவாக்கப்படும் போதுதான் விடுதலைக் கருத்தியல்கள் சார்ந்த, ஆதிக்கத்தை மறுக்கும் பன்மை அரசியல் சொல்லாடல்கள் தமிழில் உருவாக முடியும். இவை அனைத்தையும் ஒன்றாகத் தரும் எந்த ஒரு தனித்த கோட்பாட்டுத் தொகுதியும் தற்போது இல்லை என்பதால் இவை கலப்புத்தன்மை-இணைப்புத்தன்மை கொண்டதாகவே இருக்கும். இந்தக் கலப்புநிலையை, இணைப்புநிலையை, ஒற்றைத் தன்மை அற்ற நிலையைத் தொடர்ந்து நிலைவில் பதிவு செய்யவும் பெருங்கதையாடல்களால் மறைக்கப்படுகிறவைகளைத் தொடர்ந்து புலப்படுத்தவமான தமிழின் எழுத்துக்கள் கோட்பாட்டு அடிப்படைகளுடன்தான் அமையும். இந்த எழுத்துக்களைப் புரிந்து கொள்ளவும் கோட்பாடுகள் வேண்டும்.

5

கோட்பாட்டாக்கம் என்பது ஒரு அரசியல் செயல் என்பதால் கோட்பாட்டு நீக்கம் என்பது அரசியல் மறுப்புச் செயலாகிறது. ஒரு கோட்பாடு தன்னைக் காலத்திற்கும், நிகழும் சூழலுக்கும் ஏற்ப புதுப்பித்துக் கொள்ளாதபோது அது நம்பிக்கை என்ற நிலையை அடைந்து, பின் தொன்ம வடிவம் பெற்று இறுகி அடிமைகொள்ளும் கட்டளைகளில் ஒன்றாக மாறிவிடும். இந்தச் சடங்கு நிலைக்கு மாற்றாக, கோட்பாடுகளைப் புதுப்பித்தலையும் அவற்றை இயங்கும் நிலையில் வைப்பதையும் நாம் தொடர்ந்து செய்யு

கொண்டிருக்க வேண்டும்.

கோட்பாட்டுச் செயல் என்றவுடன் ஏதாவது ஒரு கருத்தாக்கத்தை மையப்படுத்தி அதுவே அனைத்தையும் உள்ளடக்கிவிட்டதாக நிறுவுவதே கோட்பாட்டுக் கொடுங் கோன்மையின் அடிப்படை. இந்த வகை மையப்பட்ட கோட்பாடுகள், தமது கோட்பாட்டு நிலையை இழந்து ஆதிக்கக் கருத்தியல்களாகவும் அதிகாரப் பெருங்கதையாடல்களாகவும் மாறிவிடும். தமிழ்-திராவிட அடையாள அரசியல் என்றால் அதுவே அனைத்தையும் உள்ளடக்கி விட்டதாகவும் அதற்குள் தலித் அடையாளம், பெண்ணிய அடையாளம், விளிம்புநிலை மக்கள் மற்றும் இனக்குழு அடையாளங்கள், பாலரசியல் அடையாளங்கள் என எதுவும் தனித்தனியே இருக்கமுடியாது என்பது உண்மையில் தன்னடையாளங்களின் அரசியல் இருப்பை அழிப்பதாகவே இருக்கும். இதுசாரி சிந்தனைத் தளத்திலும் இதேபோல் பாலரசியல், சூழலியல் அரசியல், பண்பாட்டு-அடையாள அரசியல், மண்ணூரிமை அரசியல், தன்னாட்சி அரசியல், இனவிடுதலை அரசியல் என எல்லாம் அடங்கிவிட்டதாக உரிமை கோருவது, அவற்றை மெளனத்தில் புதைத்து உருவழிக்கும் அழித்தொழிப்பு உத்தியாகவே இருக்கும். அப்படியெனில் வேறுபட்ட அடையாளங்களை மொழிப்படுத்துவதும் அந்த அடையாளங்கள் தம்மைக் கோட்பாட்டாக்கம் செய்யும் பொழுது அவற்றைப் பதிவு செய்வதும் இன்றைய எழுத்துக்களின் முதல் கட்டச் செயல்பாடாக அமைகிறது.

உலக மேலாதிக்க அரசியலின் வெளிப்படையான நடவடிக்கைகள் ஒருபுறம், சர்வதேச மூலதன ஆதிக்கத்தின் சதிவலைப்பின்னல்கள் ஒருபுறம் என மக்கள் அழிப்புச் செயல்கள் விரிவடைந்து கொண்டிருக்கும் நம் காலகட்டத்தின் எழுத்துக்கள் அவற்றின் கோட்பாட்டு உருவாக்கப் பங்களிப்பைக் கொண்டே தம்மை நியாயப்படுத்திக் கொள்கின்றன. தமிழின் இதுவரையான தனித் தனியான கோட்பாடு சார்ந்த எழுத்துக்கள் தமது இட-செயல் எல்லைகளைப் புரிந்து ஏற்று, தனித்து மாறுபடும் கோட்பாட்டுச் சொல்லாடல்களுடன் தம்மை இணை-இருப்பாக்கிக் கொள்ளும்பொழுதே நம்காலத்திற்கான உலகமயச்சூழலில் பொருந்திய தமிழ் வாழ்வுக்கான கோட்பாட்டுத் தளங்கள் உருவாக முடியும்.

குறிப்பு:

1. இக்கட்டுரையில் கோட்பாடு என்ற சொல் Concept, ide-

ology, doctrine, theory Conceptualizing என்னும் சொற்களுக்கு நெருக்கமாக ஒரு வசதி கருதி பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. அதற்கான அரசியல் பொருளில், Deconceptualizing, Politicization-Depoliticization என்ற கருதுகோள்கள் கோட்பாட்டாக்கம்-கோட்பாட்டு நீக்கம், அரசியலாக்கம், எனக் கையாளப்பட்டுள்ளன.

2. அரசியலாக்கம், அரசியல் நீக்கம் என்னும் கருத்தாக கங்களை விளக்க பின்வரும் மேற்கொள் பயன்படலாம்:

Politics proper thus always involves a kind of short circuit between the universal and the particular; it involves the paradox of a singular that appears as a stand-in for the universal, destabilizing the "natural" functional order of relations in the social body.

The political struggle proper is therefore never simply a rational debate between multiple interests but, simultaneously, the struggle for one's voice to be heard and recognized as that of legitimate partner.

In this precise sense, politics and democracy are synonymous: the basic aim of antidemocratic politics always and by definition is and was de-politicization, that is, the unconditional demand that things should return to normal, with each individual doing his or her particular job. (Slavoj Zizek in A Leftist Plea for "Eurocentrism". Critical Inquiry, Vol. 24, No. 4 (Summer, 1998) The University of Chicago Press)

சந்தா

முடிவடைந்தவர்கள்

சந்தாவை

புதுப்பிக்க

வேண்டுகிறோம்.

62 சிவ்லெட் 95 - ஜீன்

பார்வைகள்

அப்துல் கலாம் பிரதமருக்கு அண்மையில் மடல் எழுதியிருக்கிறாராம். கூடங்குளம் அணுமின் நிலையத்தை மூடவேண்டும் என்று போராடும் மக்களை ஒடுக்க வேண்டும் என்கிறார். அறிவியல் மேதை அப்துல் கலாம். இவருக்குள் இந்த அரக்கத்தனம் எப்படி நுழைந்தது? நமக்கு அதிர்ச்சியாகத்தான் இருக்கிறது.

-ஞானி (பன்முகம், பிப். 2012)

குற்றாலம் வட்டத் தொடடிக்குழுவினர் “கம்பன் புகழ் பாடிக் கன்னித்தமிழ் வளர்ப்போம்; சங்க இலக்கியத்தை தூக்கி வங்கக் கடலில் எறிவோம்” என்று கூறிய முழக்கத்தை மறுத்து ‘சங்கத் தமிழ் பாடி தமிழர் புகழ் வளர்ப்போம்’ என்னும் முழக்கத்தை இலக்குவனார் முன் வைத்தார்.

-க. இந்திரசித்து (கீராந்தி, டிச. 2011)

மொழிபெயர்ப்பாளர்

தி.சு.சதாசிவம்

மறைவுக்கு

வருந்துகிறோம்.

ஜெர்மன் கவிதைகள்

கோய்தே

தமிழில்: த. விஷ்ணுசுமாரன்.

கோய்தே, ஜெர்மன் இலக்கிய உலகில் முக்கியமானவர். அறிவியலாளராகவும், தத்துவவாதியாகவும் இருந்தவர். 18-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர். அவரது படைப்புகள் ரொமாண்டிசிசத்தைப் பிரதிபலிக்கும். அவரது படைப்பை வாசித்து முடித்ததும் நம் மனது ஏதோ ஒரு உணர்விற்குள் ஆட்படும். உங்கள் மனது ஆட்படுமா, அவரது இந்தக் கவிதையை வாசித்துப் பாருங்கள்.

1. காலபைரவன் (ஏர்ல் அரசன்)

இந் நள்ளிரவு காலத்தில் அங்கே அடர்ந்த இருட்டினூடே குதிரையில் விரைந்து கொண்டிருப்போர் யார்?

அது ஒரு தந்தை - அன்புக்குரிய செல்லமகனுடன்.

கெட்டியாய் - தனது கரங்களுக்குள் மகனை அணைத்திருக்கும் தந்தை.

தந்தையின் அரவணைப்பில் வெதுவெதுப்புடன் பாதுகாப்பாய் இருக்கும் மகன்.

‘குழந்தாய்! எனக்குள் உன் முகத்தை மறைக்கும் காரணம் என்ன?’

‘அப்பா! அதோ பாருங்கள்! காலபைரவன் நம்மை நெருங்கி கொண்டிருக்கிறான்.

இன்னுமா நீங்கள் பார்க்க முடியவில்லை. தரித்த கிரீடமும் நீண்டிருக்கும் தேகமும் கொண்ட அவனை?

‘மகனே இயற்கையாகவே எழும் கரும்புகை அது!’

ஓ அன்பு செல்வமே பேசாது வா என்னுடன்!

வீட்டிலே முழு நேரமும் உன்னுடன் விளையாடுவேன்.

அப்பா அப்பா என் காதிற்குள் காலபைரவன் மூச்சுவிடும் பேச்சு. கேட்டீர்களா?

‘பேசாதீரு என் செல்லக்கண்ணே! அநெல்லாம் உன் வினோத கற்பனை.

உதீர்ந்த சருகுகளின் ஊடே உரசிசெல்லும் காற்றின் சலசலப்பு அது.’

‘நடுங்காதே அன்பு மகனே! நானிருக்க ஏன் நடுக்கம்?

வீட்டில் உன்னைச் சீராட்ட என் மகங்கள் உண்டு.

இந்த முழு இரவும் உன்னால் அவர்களுக்குக் கொண்டாட்டம்.

ஆடிப்பாடி உன்னை உறங்கச் செய்வார்’

‘அப்பா அப்பா அதோ பார்!’

காலபைரவன் தன் மகள்களை எனக்காகக் கூட்டி வந்திருக்கிறான் பார்’

‘அன்புமகனே அன்பு மகனே சரியாகப் பார்த்துவிட்டேன்! அது உன் கண்ணை ஏமாற்றும் உதீர்ந்து கொண்டிருக்கும் மஞ்சள் பூக்கள்!

அந்தப் பூக்களை நேசிப்பவன் நான். அதன் அழகில் மயங்குவவன் நான்.

உனக்குப் பிடிக்காவிட்டால் அவற்றைத் தூர எறிவேன்!’ அப்பா அப்பா வேகமாய் என்னைப் பிடித்து இழுக்கிறான்.

ஆழமாய் எனக்குள் காயப்படுத்திவிட்டான் காலபைரவன், முழு வேகத்துடன் குதிரையைப் பாய்ந்தோட்டினான் தந்தை!

நடுநடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் சிறுவனைக் கெட்டியாய் பிடித்தவாறு.

கடும் முயற்சியுடன் களைப்புடன் பண்ணையை வந்தடைந்தான்.

தன் கையிலிருந்த மகனைப் பார்த்தான். அசைவற்று, சவமாகிப் போன மகனை!!

(ஏர்ல் அரசன் என்பதனை நமது ஊரிலுள்ள இரத்தக் காட்டேரிக்கு இணையாகச் சொல்லலாம், அல்லது காலபைரவன் எனும் சாமியுடன் ஒப்பிடலாம். குழந்தைகளின் உயிரினைப் பலியெடுப்பதில் சாமர்த்தியமானவன் ஏர்ல் அரசன் என்னும் ஜெர்மானிய சாமி)

2. நான் யார்?

-டிஸ் உல்கிள்ஸ்

நான் நினைக்கிறேன் - எனவே நான் இருக்கிறேன்.

நான் இருக்கிறேன் - எனவே நான் நினைக்கிறேன்

நான் இருப்பதால், நினைக்கிறேன் நான்

எனவே தான் நான் நினைக்கிறேன்

நான் யார்?

வெளி ரொங்கராஜனுடன் ஒரு நேர்காணல்

நேர்காணல்: வட்டார ஆசிரியர் க. முத்துக்கிருஷ்ணன்

கேள்வி : உங்களுடைய இளமைக்கால வாழ்க்கைச் சூழல் பற்றிக் கூறுங்கள்.

பதில்: என்னுடைய சொந்த ஊர் ஸ்ரீரங்கம். ஒரு எளிய இசை வேளாளர் குடும்பத்திலிருந்து வந்தவன் நான். அம்மா தான் கடும் துயரங்களைத் தாங்கி எங்களைப் படிக்க வைத்தார்கள். சிறு வயதிலிருந்தே எனக்கு இசையில் நாட்டம் உண்டு. கோவிலில் விடியற்காலையில் ஒலிக்கும் திருப்பாவைப் பாடல்களில் பெரும் ஈர்ப்பு உருவானது. வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் அப்பாடல்கள் என்னைத் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பது போல் தோன்றும். நான் 6 வயதிலிருந்து இந்தி திறமையாகப் படிக்க ஆரம்பித்து 8வது படிக்கும் போதே விஷாரத் என்று சொல்லப்படும் B.A -க்கு இணையான நிலையை முடித்து விட்டேன். அந்தப் படிப்பு இலக்கியம் குறித்த பல ஆழ்ந்த உணர்வுகளையும், கருத்தோட்டங்களையும் அறிமுகப்படுத்தி ஒரு படைப்பு உணர்வுக்கான மன நிலையை உருவாக்கியது. அது பள்ளிகளில் கற்பிக்கப்பட்ட தமிழ் இலக்கியத்தின் மீதும், தொடர்ந்து இலக்கிய வரலாற்றின் மீதும் பெரும் ஈடுபாடுகள் கொள்ளக் காரணமாக அமைந்தது. 60களின் கால கட்டம் தமிழ்ச் சூழலில் திராவிட இயக்கத்தின் எழுச்சிக்கான காலகட்டம். நானும் அந்த உணர்வுகளால் ஈர்க்கப்பட்டேன். எங்கும் பட்டிமன்றங்களும், கவிதாப்பாடுகளும், அரசியல் உரைகளும் மிகுந்து கலாச்சார உரையாடல்களுக்கான தளங்கள் உருவாகிக் கொண்டே இருந்தன. இப்போது பின்னோக்கிப் பார்க்கும்போது திராவிட இயக்கத்தின் பார்வை மற்றும் சொல்லாடல்கள் குறித்துக் கடும் விமர்சனங்கள் இருந்தாலும் அந்தக் காலகட்டம் சநாதனத்தில் மட்டுமே ஊறியிருந்த தமிழ்க் கலாச்சாரத்தின் போக்கை, திசைமாற்ற உதவியது என்பதில் எனக்கு வேறுபாடு இல்லை. அவை சரியாக உள்வாங்கப்பட்டு ஆதிக்கங்களுக்கு எதிரான குரல்களாகப் பிரிவு பெறவில்லை என்பதே குறைபாடு. அதற்கு அதிகாரத்தை நோக்கிய திராவிட இயக்கத்தின் செயல்பாடுகளும் அதற்கென

உருவாக்கப்பட்ட அவர்களது சொல்லாடல்களும் தான் காரணம்.

கேள்வி : திராவிட இயக்கத்தின் மீதான இந்த விமர்சனப் பார்வை உங்களிடம் எப்படி உருப்பெற்றது?

பதில்: 60களைத் தொடர்ந்த 70களில் ஊக்கம் பெற்ற, நக்சல்பாரி இயக்கத் தோற்றம் மற்றும் இடது சாரி எழுச்சி ஆகியவை கலாச்சார செயல்பாடுகள் குறித்த பல பரிசீலனைகளை முன்வைத்துத் திராவிட இயக்கத்தின் பல போதாமைகளை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வந்தன. இலக்கியப் பரப்பிலும் கசடதபற போன்ற சிறு பத்திரிகைகளின் அறிமுகம், மற்றும் புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா., மெளனி ஆகியோரது படைப்புகள் உருவாக்கிய புத்திலக்கிய எழுச்சி ஆகியவை ஒரு நவீன இலக்கிய உணர்வுடன் வாழ்வியலையும், சமூகத்தையும் பார்ப்பதற்கான அணுகுமுறைகளை உருவாக்கின. புதுக்கவிதை விழிப்புணர்வில் ஏற்படுத்திய கட்டற்ற சுதந்திர உணர்வுமூலியம், சினிமா, நிகழ்கலைகள் போன்ற கலை சார்ந்த அனைத்து மதிப்பீடுகளையும் ஆழ்ந்து பார்க்கக் கூடிய மன நிலைகளை ஏற்படுத்தித் தந்தன.

கேள்வி : இவற்றைத் தொடர்ந்து இலக்கியம், நாடகம் ஆகியவை சார்ந்து நீங்கள் கடந்து வந்த பாதை மற்றும் நிலைப்பாடுகள் பற்றி கூறுங்கள்.

பதில்: புதுக்கவிதை மற்றும் நவீன கதைகூறல் முறைகளைத் தொடர்ந்து, ஒரு புதிய நாடகப் பிரதிக்கான தேடலும் உருவானது. நாடகம் சமகால வாழ்வியல் சிக்கல்களை, பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்புகள் தோன்றின. இலக்கிய சிறு பத்திரிகைகளில் காணக்கிடைத்த நாடக மொழிபெயர்ப்புகளும், இந்திய மற்றும் உலக நாடக இயக்கம் பற்றிய செய்திகளும் இந்த எதிர்பார்ப்புகளை வளர்த்துச் சென்றன. முத்துசாமியின் புதிய நாடக சொல்லாடல்கள், பேராசிரியர் ராமானுஜம் மற்றும் பாதல் சர்க்கார் ஆகியோரது நாடகப்படைவைகள் மூலம் கிடைத்த,

உடலை நாடகத்துக்கு எப்படிச் சிறப்பாக பயன்படுத்துவது என்ற அணுகுமுறை ஆகியவை வெறும் பிரதி சார்ந்து நாடகத்தை அணுகுவதின் போதாமைகளை வெளிப்படுத்தின. நடிகனின் வளமை என்பது குறித்தே முத்து சாமியின் கூத்துப்பட்டறை தனது சிந்தனையையும் சக்தியையும் செலவிட்டது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் காணக்கிடைத்த கூத்துகளில் தென்பட்ட படைப்பு வீரியமும் இட, வெளி உபயோகமும் நம்முடைய நிகழ்கலைகளில் ஆதாரமான உடல் இயக்கம் மற்றும் லயம் ஆகியவற்றிலிருந்து பெறக் கூடிய உத்வேகங்களை நவீன நாடகங்களுக்குச் சிறப்பாகப் பயன்படுத்த முடியும் என்ற நம்பிக்கைகளை உருவாக்கின. அண்மைக் காலங்களில் முருகபூபதி தன்னுடைய நாடகங்களில் இந்த அம்சங்களை, சிறப்பாகப் பயன்படுத்தி, தொன்மை சார்ந்த மனநிலைகளைக் கட்டமைப்பதில் சாதனைகள் செய்து வருகிறார்.

கேள்வி : இந்த மனநிலை சார்ந்து நீங்கள் உருவாக்கிய படைப்பு முயற்சிகள் என்ன?

பதில்: நான் அடிப்படையில் ஒரு சிறுபத்திரிகைக்காரன் என்பதால் நாடகம் சார்ந்த சிந்தனை ஓட்டங்களை பத்திரிகை மூலம் ஆவணப்படுத்துவதே என்னுடைய முக்கியமான வேலை என்று நினைத்தேன். அதற்காகவே 1990-இல் வெளி என்ற பத்திரிகையைத் தொடங்கினேன். 10 வருடங்களில் 40 இதழ்கள் வெளிவந்தன. நாடகச் சிந்தனைகளை முன்னெடுக்கவும், புதிய நாடகப் பிரதிகளை உற்சாகப்படுத்தவும், நாடக இயக்கங்களை உருவாக்கவும் இந்த வெளி இதழ்கள் பயன்பட்டன.

60-க்கும் மேற்பட்ட புதிய தமிழ் நாடகங்களும், மொழி பெயர்ப்பு நாடகங்களும் நாடகக் கருத்தாக்கங்கள் மற்றும் நாடகவியலாளர்களின் பேட்டிகளும் அவற்றில் இடம் பெற்று ஒரு தொடர்ந்த நாடக இயக்கத்தின் தோற்றத்தை அவை உருவாக்கின. இவற்றைத் தொடர்ந்து என்னுடைய தமிழ் நாடகச்சூழல் ஒரு பார்வை, இடிபாடுகளிக் கிடையில், நாடகம் நிகழ்வு அழகியல் ஆகிய படைப்புகளும் தற்காலத் தமிழ் நாடகங்கள், புரிசை கண்ணப்ப தம்பிரான் ஆகிய தொகுப்புகளும் வெளியாயின. தற்போது என்னுடைய நாடகப் பிரதிகள் மற்றும் கட்டுரைகள் அடங்கிய 'ஊழிக்கூத்து' தொகுப்பு வெளியாகி உள்ளது.

கேள்வி : கலாச்சார செயல்பாடுகளுக்காக வங்கிப் பணியிலிருந்து விருப்ப ஓய்வு பெற்ற நீங்கள், தற்போது எத்தகைய செயல்பாடுகளில் ஈடுபட்டு வருகிறீர்கள்?

பதில்: நிகழ்கலை குறித்த ஆவணப்படுத்தல்கள் ஒரு கலாச்சாரத்தில் அவசியமானவை. வங்கிப் பணியில் இருந்து கொண்டே ஓரளவுக்கு என்னால் அதைச் செய்ய முடிந்தது. ஆனால் தொடர்ந்து அதையே செய்து கொண்டிருக்க முடியாது. ஒரு கட்டத்தில் ஒரு நிகழ்கலைப் படைப்பாளியாக என்னுடைய நம்பிக்கைகளுக்கு ஒரு நிகழ்வு வடிவம் கொடுக்க வேண்டும் என்று தோன்றியபோது வங்கிப் பணியை விட்டுவிட்டு வந்தேன். அப்படி உருவானவை தான் கு.ப.ராவின் அகலிகை, கு. அழகிரி சாமியின் வஞ்ச மகள், H.S சிவபிரகாஷின் மாதவி போன்றவை. இன்னும் சிலப்பதிகாரம் தழுவிய மாதிரி, கதையும், மணிமேகலை தழுவிய ஊழிக்கூத்தும் சில சிறுகதைகளின் நாடகமாக்கல்களும் என்னுடைய இயக்கத்தில் அரங்கேறியவை. என்னுடைய காப்பிய ஈடுபாடுகளுக்கு வடிவம் கொடுக்கவும் சமகால நுண்ணுணர்வுக்கான தளங்கள் அவற்றில் மறுவாசிப்பு கொள்ளும் நிகழ்ச்சாத்தியங்களை உருவாக்கவும் இந்தச் சந்தர்ப்பங்கள் எனக்குப் பயன்பட்டன. இவற்றை மேலும் முன்னெடுத்துச் செல்லவே நான் விரும்புகிறேன். மேலும் இவை தொடர்பாக இலக்கியம் மற்றும் நுண்கலை மாணவர்களுடன் உரையாடக் கூடிய பல சந்தர்ப்பங்கள் எனக்குக் கிடைத்தன. நம்முடைய இலக்கியம் மற்றும் நுண்கலைத் தொடர்புகள் ஒரு கல்விச்சூழலில் படைப்புணர்வுடன் முறையாக எடுத்துச் செல்லப்படும்போது ஆதரவற்ற இந்த வடிவங்களைப் பெரும் பின்பற்றுதல்கள் கொண்ட ஒரு கல்விச்சமூகம் முன்னெடுக்கும் என்ற நம்பிக்கைகள் உருவாகின. இன்றைய உலக மயமாக்கல் சூழலில் மதிப்பீடுகளின் நெருக்கடி மற்றும் தனிமை ஆகிய இறுக்கமான

கால கட்டத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நாம் மனித ஸ்பரிசம் மற்றும் கூட்டுணர்வுக்காக, தொடர்ந்து நாடகம் போன்ற நிகழ்கலைகளை நாட வேண்டிய அவசியம் உள்ளது. நம்முடைய பல இலக்கியப் படைப்புகளும், இசை, நடனக் கூறுகள் நிறைந்த நாடக வடிவங்களும் இதற்கான எண்ணற்ற சாத்தியங்களை வழங்குவதை என்னுடைய உரையாடல்களில் நான் தொடர்ந்து வலியுறுத்துகிறேன்.

கேள்வி : இவை சார்ந்து உங்களுடைய எதிர்கால நம்பிக்கைகள் என்ன?

பதில் : எழுதப்பட்ட நாடகங்களைக் கொண்டே நம் முடைய நாடக வரலாற்றை மதிப்பிடும் மனநிலை நம்முடைய கல்விச்சூழலில் உள்ளது. உண்மையில் பிரதி என்பது நாடக இயலின் ஒரு பகுதி மட்டுமே. நம் முடைய காலம் காலமாக உருவான எண்ணற்ற நிகழ்கலை வடிவங்களில் நாடகத்தைப் பார்க்கும் மனநிலை வேண்டும், அப்போது தான் எழுதப்படாத எண்ணற்ற பிரதிகளுக்கான சாத்தியங்கள் புலப்படும். நாடகத்தின் பயன்பாட்டை அதிகரிப்பதின் மூலம் உடல் வலியம் மற்றும் உள்ளார்ந்த ஆற்றல்கள் வலுப்பெறும் ஒரு சூழல் சமூகத்தில் உருவாகும் சாத்தியங்கள் உண்டு. மனித வள மேம்பாட்டுக்கான கோரிக்கைகள் வலுப்பெற்று வரும் இன்றைய கால கட்டத்தில் இலக்கியம், வரலாறு, தத்துவம் மற்றும் நுண்கலைகள் குறித்த அறிவு முறைகள் கூர்மைப்பட வேண்டிய தொடர்ந்த தேவை உள்ளது. வேலைப்பளுவின் அழுத்தங்களும், சீர்கெடும் மனித உறவுகளும் அரங்கத்தின் ஆற்றுதல் தன்மைகளை நாடும் நிலைமைகள் பெருகியவாறே உள்ளன. தொழில்நுட்பப் பெருக்கத்தை அதிகமாக, சார்ந்திருக்கும் இன்றைய நிலையில் தனிமனித ஆற்றல்கள் குறித்த நம்பிக்கைகளை வலுப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் அதிகமாக உள்ளது.

கேள்வி : ஈழப்பிரச்சினை மற்றும் அரசியல் கட்சிகளின் அணுகுமுறைகள் சார்ந்து உங்களுடைய நிலைப்பாடுகள் என்ன?

பதில் : ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தின் முதுகில் குத்தி தமிழ் இனப் படுகொலைகளுக்கு துணை நின்றது இந்த திராவிடக் கட்சிகள் செய்த மாபெரும் வரலாற்று துரோகம். இவை தொடர்ந்து பின்பற்றிவந்த சந்தர்ப்பவாத அரசியல் இன்று உச்சகட்ட இழிவை நோக்கி, சென்றுள்ளது. முறைகேடுகள், வன்முறை, ஒற்றை அதிகாரம், ஜன

நாயக மறுப்பு, கலகக் குரல்களை நசுக்குதல், போலிப் பண்பாட்டுவாதம் ஆகியவையே இவர்களது ஆட்சியில் இதுவரை காணக் கிடைத்தவை. இந்த நோய்க் கூறுகளிலிருந்து தமிழ்ச்சூழல் விடுபட வேண்டும். இடதுசாரி, தலித் மற்றும் சிறுகட்சிகளின் கூட்டணிக்கான, சூழல் ஏற்பட வேண்டும். மத்திய அரசிலும் காங்கிரஸ், பி.ஜே.பி தவிர்ந்த மூன்றாவது அணி பலப்பட வேண்டும்.

கேள்வி : இதுபோன்ற சூழலில் கலாச்சாரம் சார்ந்து நாம் முன்னெடுக்க வேண்டிய விஷயங்கள் என்று எவற்றைக் கருதுகிறீர்கள்?

பதில் : இந்தத் திராவிடக் கட்சிகளைக் கடந்து திராவிடக் கருத்துருவத்தின் மீதான விவாதங்கள் செழுமைப்பட வேண்டும். அதுவே ஒரு பன்மைக் கலாச்சாரத்தை நோக்கி அழைத்துச் செல்ல முடியும். இந்த, திராவிடக் கட்சிகள் வலியுறுத்தும் ஒற்றைக் கலாச்சாரம், தமிழ்ச்சூழலில் எந்தக் காலகட்டத்திலும் நிலவியதில்லை. தமிழ்ச்சமூகம் ஒரு திறந்த பன்மைச் சமூகமாகவே தொடர்ந்து இருந்து வந்திருக்கிறது. அந்தக் கூறுகளே அவற்றுக்கான அங்கீகாரத்துடன் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டும். ஒற்றைக் குரல்களின் ஆதிக்கத்துக்கு எதிர்ப்பு, சிறுகதையாடல் தன்மைகளின் பரவல், விளிம்புநிலை வாழ்க்கை சித்திரிப்பு, நுண் விவரணை ஆகிய கூறுகள் கலை இலக்கியங்களில் முன்னிலைப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

அறிவிப்பு

மாணவர்களே! தற்காலத் தமிழிலக் கியத்தில் ஆர்வமுள்ளதா?

தமிழ் மற்றும் ஆங்கில இலக்கியத் துறை மாணவர்களின் எழுத்துக்கள் வரவேற்கப் படுகின்றன.

திறனாய்வு

தேவகுச்சனின் கடைசீடினோசார்

- வ. இவட்சமணன்

கோவில்பட்டியைச் சேர்ந்த தேவகுச்சன் (எஸ். ஆறுமுகம்) அவர்களுடைய 137 கவிதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு “இந்த கடைசீடினோசார்”.

இதற்கு முன்னர் இவர் வெளியிட்ட படைப்பு களான “அவரவர் கைமணல்” மற்றும் “அத்துவான வேளை” ஆகியவற்றைத் தொகுத்து இந்நூல் வெளியிடப் பட்டுள்ளது.

இந்நூலில் கவிஞர் தம் கற்பனையைக் காட்டிலும், தம் அன்றாட வாழ்வில் கண்ட, கேட்ட நிகழ்வுகளை அதிகம் பதிவு செய்துள்ளார். இதனை ஆஸ்பத்திரி 1 & 2, அதிகாலையில், இன்னொரு பகல் ஆகிய கவிதைகளின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

மேலும் இக்கவிதைகளில் அவர் நாம் அன்றாட வாழ்வில் பயன்படுத்தும் சாதாரண வார்த்தைகளையே பயன்படுத்தியிருப்பது, கவிதைக்கு கூடுதல் சிறப்பு. இதனால் கவிதை ஆர்வமில்லாச் சாமான்யர்கள் கூட கவிதையின் அர்த்தத்தை, ஆழத்தைப் புரிய ஏதுவாகிறது.

“குழாய் கீறி தெருவெல்லாம் தண்ணீர் குதித்துக் குதித்து கும்மாளமிடுகின்றனர் குழந்தைகள்,

கால் சுத்தமாச்சு, சட்டை அழுக்காச்சு....”
என்னும் வரிகளில் யதார்த்தம் மின்னுகிறது. பின்னொரு அதிகாலை என்னும் கவிதையில்

“.... ஆமைகள் தான் முட்டையை பிரசவிக்க முடியும்

முட்டைகள் தான் ஆமையை பிரசவிக்க முடியும்”

என்னும் வரிகளில், ஒன்றிலிருந்து ஒன்றைப் பிரிக்க முடியாது. இரண்டும் ஒன்றே என்னும் “அத்துவை” தத்துக் கோட்பாட்டை விளக்குகிறார்.

மற்றொரு கவிதையான “காத்திருத்தல்” என்பதில் ஒரு வீட்டில் இறந்து போன பெண்ணுக்கு ஏற்றிவைத்த பத்தியின் வாசனை, ஜன்னல் வழி சென்று பக்கத்து வீட்டில் கணவனோடு புணரும் மற்றொரு பெண்ணின் நாசியில் புகுகிறது என்கிறார்.

மேலும் கவிஞர் தமக்குப் பிடித்தமான சில வார்த்தைகளை புத்தகம் முழுவதும் ஆங்காங்கே பயன்படுத்தியுள்ளார்.

உதாரணமாக “பழுப்பு நிற நாய்”, “விஷக் கற்றாழை” போன்றவை காணக் கிடைக்கின்றன.

இவ்வாறு அன்றாட நிகழ்வுகளை மட்டுமல்லாது, சில அரசியல் நிகழ்வுகளையும் கவிஞர் பதிவு செய்துள்ளார்.

‘ கண்ணகி சிலையை’ என்னும் கவிதையில்,

“.... சிலையை ஏந்தி ஓசையில்லாமல் வண்டி நகர்ந்தது.

கேடகத் தொடங்கியது சிலம்பின் சப்தம்”
என்று பதிவு செய்துள்ளார். மேலும் “மரணத்தின் புதிய செடி” என்னும் கவிதையில் விலை மகளரின் வாழ்வை எண்ணி வருந்துகிறார்.

சில இடங்களில் கவிஞரின் வார்த்தை ஜாலங்கள், உவமைகளாக விழுகின்றன. உதாரணமாக “ஆண்டாள் என் பள்ளித் தோழி” -யில்

“ ஓரிரு நடைமுடிவில்

மிதந்து வருகின்றன

நாலைந்து அன்னப் பறவைகள்”

என்னும் வரிகளை ரசிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

இன்னும் சில கவிதைகளான அவள் முகத்தில், உயிரோடு இருப்பது, பிறப்புறுப்பு போன்றவற்றில் பாலியல் தொடர்பான சில வரிகள் வந்த போதிலும் அதை விரசமின்றி, முகம் சுழிக்க வைக்காத அளவிற்கு, தம் வார்த்தை ஜாலங்களால் எழுதிய கவிஞரின் திறமை பாராட்டுக்குரியது.

மொத்தத்தில், தேவகுச்சனின் இப்படைப்பானது, அனைவராலும் படித்து உணரக் கூடிய கவிதைகளைக் கொண்டுள்ளது.

இருப்பினும், இப்படைப்பில் உள்ள ஒவ்வொரு கவிதையிலும், குறைந்தது ஒரு ஆங்கில வார்த்தை யாவது பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பது, தமிழின் பால் தீவிர பற்றும், காதலும் கொண்ட எம்மைப் போன்றோருக்குச் சிறு நெருடலை ஏற்படுத்துகிறது. உதாரணமாக கேரியர், சைக்கிள், டம்ளர், டியூசன், பல்ப், சவிட்ச், டாக்டர் லும்..... போன்றவை.

இவற்றைத் தவிர்த்திருந்தால் நற்கருப்பஞ் சாற்றோடு தேன் கலந்து பருகுவது போலிருந்திருக்கும். உதாரணமாக,

‘ என் பள்ளிப்பருவ போட்டோவை.....

என்பதற்குப் பதில்

என் பள்ளிப் பருவப் புகைப்படத்தை / நிழற் படத்தை’ என்பது போன்று பயன்படுத்தியிருக்கலாம் என்பது என் தாழ்ந்த அபிப்பிராயம்.

■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■

இது என் பதில்

- கே : நீங்கள் பேயை நம்புகிறீர்களா?
ப : இல்லவே இல்லை; ஆமா, நீங்கள் பேயா?
- கே : பொய் சொல்வது உண்டா?
ப : உண்டு. மலஜலம் கழிக்கப் போகும்போது.
- கே : கண்டிப்பாக நீங்கள் உண்மை பேசுவது யாரிடம்?
ப : பசிக்கும்போது அம்மாவிடம்.
- கே : சுத்தமான ஏமாற்று வேலை என்பது எது?
ப : 22 மொழிகளில் ஒரு சிறந்த இலக்கியத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பரிசு கொடுக்கிறோம் என்பதை (ஞானபீடம் மன்னிக்க).
- கே : சோர்வில்லா மனிதர் என்று யாரைக் குறிப்பிடுவீர்கள்?
ப : தி.க.சியை (தினமணி ஆசிரியரிடம் போட்டிக்கு வருகிறார்)
- கே : நீங்கள் பதிலளிக்க விரும்பாத கேள்வி?
ப : பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர் சிறந்த எழுத்தாளரா?
- கே : உங்கள் குரு யார்?
ப : நேற்றுப் பிறந்த குழந்தை.
- கே : வடிவேலு ஞாபகம் எப்போது வரும்?
ப : ப்ளாக் மூலம் தன்னை பிரச்சாரம் செய்யும் தமிழ் எழுத்தாளரை வாசிக்கும்போது.
- கே : தமிழிலக்கிய உலகைச் சுத்தம் செய்பவர் யார்?
ப : மாமல்லன் (maamallaan.blog.com) ப்ளாக் பார்க்கிறீர்களா?
- கே : சமீபத்திய தமிழ்க்கவிதையில் உங்கள் Find யார்?
ப : சந்தேகமில்லாமல் எம்.டி.எம். ப்ளாகில் வரும் கவிதைகள்.
- கே : எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் சுருக்கமாகப் பதில் கொடுப்பது தான் உங்கள் ஸ்பெஷலிட்டியா?
ப : எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் சுருக்கமாகப் பதில் கொடுப்பது தான் என் ஸ்பெஷலிட்டியே. (திருப்தியா?)
- கே : இலக்கியத்துக்கான நோபல் பரிசு கொடுக்கும் அதிகாரம் உங்களுக்கு இருந்தால்?
ப : கனாக்காணும் காலங்கள் வசனகர்த்தாவுக்குக் கொடுப்பேன் (தொடருக்கல்ல)
- கே : சமீபத்தில் அகராதியில் நீங்கள் தேடிய ஆங்கிலச் சொல் எது?
ப : வால்டர் பெஞ்சமின் பயன்படுத்தும் Aura.

மலேசியாவிலிருந்து கடிதம்

சிறநேடு ஆசிரியர் குழுவினருக்கு, முதலில் சிங்கப்பூர் - மலேசிய இலக்கியம் குறித்த அறிமுகத்தைத் தங்கள் இதழில் வெளியிட்டமைக்கு மிக்க நன்றி. எங்களுக்கு இது உற்சாகம் தருவதாய் இருந்தது. மேலும் எனது நேர்காணலையும் எழுத்தாளர் மா. சண்முகசிவா நேர்காணலையும் விரிவாக வெளியிட்டமைக்கும் எனது நன்றி.

குரல் பதிவின் வழி இந்த நேர்காணல் எடுக்கப் பட்டதால் அதில் சில தவறுகள் நிகழ்ந்திருக்கக் கண்டேன். மலேசிய இலக்கியம் அறிமுகம் இல்லாததால் ஊர் மற்றும் எழுத்தாளர்களின் பெயர்களில் சில தவறுகள் நிகழ்ந்துள்ளன. அதோடு தகவல் பிழைகளும் உண்டு. ஒரு வேளை எனது உச்சரிப்பிலும் உரையாடலிலும் ஏற்பட்ட இடர்கள் இத்தவறுகளுக்குக் காரணமாக இருக்கும் எனப் புரிந்து கொள்கிறேன்.

நேர்காணலில் இடம்பெற்ற தவறுகள் பின்வருமாறு:

முதல் கேள்விக்கான பதிலில் “கடலோரக் கவிதைகள் என்ற நிகழ்ச்சி நடத்தினோம்” என உள்ளது. இந்நிகழ்வினை, தொடக்கக் காலத்தில் புதுக்கவிதையை வளர்க்கும் முயற்சியில் எழுத்தாளர் சங்கத்தோடு இணைந்து எம்.ஏ. இளஞ்செல்வன் 90-களில் செய்தது. அப்போதெல்லாம் நான் எழுதத் தொடங்கிய புதிது. எனவே “நடத்தினோம்” என்பதை “நடத்தினார்கள்” என, திருத்திக் கொள்ளலாம். மேலும் இந்தப் பேட்டியில் நான் கெடா மாநிலம் குறித்து சில இடங்களில் கூறியுள்ளேன். அது “கீடா” எனப் பதிவாகியுள்ளது. கெடா மாநிலத்தில் தான் முதல் புதுக்கவிதை கருத் தரங்கு நடந்தது. இளஞ்செல்வனே அதற்கு முதல் காரணம். ஆனால் நேர்காணலில் குறிப்பிட்டது போல அவர் வானம்பாடி இதழைத் தொடங்கவில்லை. வானம்பாடி இதழில் அவரும் ஒரு சக்தியாக, பங்கு வகித்தார். வானம்பாடி, ஆதி. குமணனால் தொடங்கப் பட்ட இதழ்.

இரண்டாவது கேள்விக்கான பதிலில் இளஞ்செல்வன் இறந்துவிட்டதால் வானம்பாடிக் குழுவினர் பிரிந்து போன்ற ஒரு தோற்றம் கிடைக்கிறது. அப்படி இல்லை. வானம்பாடியில் இருந்து ஒவ்வொரு ஆளுமைகளும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில்

தனித்தனி யாக இதழியலில் ஈடுபட்டனர். ஆதி. குமணன் மலேசிய நண்பன் எனும் தினசரியிலும், அக்கினி, மக்கள் ஓசை வார ஏட்டிலும் இராஜகுமாரன நயனம் வார இதழிலும் தங்கள் பயணத்தைத் தொடங்கினர். இவர்களில் பிரிவுகள் இல்லை. வெவ்வேறு இதழ்கள் மூலம் ஒரே நோக்கத்தில் பயணித்தனர் எனலாம். சிங்கை இளங்கோவன் ஒரு காலக்கட்டத்தில் மேடை நாடகத் துறையில் தீவிரமாக ஈடுபட்டு வேறு பரிணாமம் எடுத்திருந்தார். எம்.ஏ. இளஞ்செல்வன் இவர்கள் அனைவரிடமும் அணுகக் மான உறவு வைத்திருந்தார். அவரது மரணம் வரை இந்த இலக்கிய உறவு தொடர்ந்தது.

அதே போல மூன்றாவது கேள்விக்கான பதிலில் ஆதி. குமணன் என்பதற்கு ஆதி. குமரன் என உள்ளது. படங்கள் பகுதியில் கோ. முனியாண்டியின் பெயருக்குப் பதில் மாயாண்டி என உள்ளது.

முக்கியமான தவறுகள் இவைதான். சில வாக்கியங்களும் தொக்கி நிற்கின்றன. குறிப்பாக கோ. முனியாண்டி குறித்து சொல்லிய தகவல்களில் தொடர்ந்து மலேசிய இலக்கியம் குறித்து, எழுதுகையில் அவை குறித்து எழுதுகிறேன்.

—ம. நவீன் (எழுத்தாளர், மலேசியா)

(நமக்குத் தமிழகத்தையும் ஓரளவு ஈழத்தையும் பற்றித் தெரிகிறது. சிங்கை - மலேசியா பற்றி ஆரம்ப அறிவு கூட இல்லை. அறியாமையை வெளிப்படுத்தி யதற்கு வருந்துகிறோம். ஆ. குழு.)

**எழுத்தாளர் ஐசக் அருமைராசன்
மறைவுக்கு வருந்துகிறோம்.**

சின்கப்பூர் உலகத்தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டுக் கட்டுரைகள் (முன்னிதழ் தொடர்ச்சி)

சின்கப்பூர் - மலேசியா சிறப்புப் பகுதி

இலக்கியச் சந்திப்பு

- சுசீந்திரன்

1988ம் ஆண்டு ஜெர்மனியில் இருந்து வெளியாகிய சிறு சஞ்சிகைகள் 20க்கும் மேற்பட்டவை யாகும். இவற்றில் அனேகமானவை கையெழுத்துப் பிரதிகளாகவும், ஒரு சில தட்டச்சில் எழுதப்பட்டவை யாகவும் காணப்பட்டன. கலை விளக்கு, சிந்தனை, தூண்டில், வெகுஜனம், புதுமை, பெண்கள் வட்டம், ஏலையா, அறுவை, வண்ணத்துப் பூச்சி, யாத்திரை, நம்நாடு, தாயகம், யதார்த்தம் போன்றவை அவற்றுள் சில. இந்தச் சிறு பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள், வாசகர்கள் என்போரைத் சந்திக்க ஏற்பாடுகள், 'ஹேர்னெ' என்ற இடத்தில் அமைந்துள்ள புரட்டஸ்தாந்து, மூன்றாமுலக தகவல்நிலையத்திச் சேர்ந்த பீட்டர் ஜெயரத்தினம் மற்றும் தென்னாசிய நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த பார்த்திபன் என்போரால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. பார்த்திபன் அவர்கள் தூண்டில் என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவான கடலோடிகளில் முக்கியமானவர். தூண்டில் என்ற சஞ்சிகை 50 இதழ்கள் வரை வெளியாகியிருக்கின்றது. இவற்றைவிட நிறைவுகள் (நான்கு சிறுகதைகள், 1986), ஜனனம் (மூன்று சிறுகதைகள், 1986), வித்தியாசப் படும் வித்தியாசங்கள் (குறுநாவல் 1987), பாதி உறவு (குறுநாவல் 1987) ஆண்கள் விற்பனைக்கு (நாவல் 1988) என்ற தான் எழுதிய குறு நாவல்கள், நாவல் நூல்களை ஜெர்மனியில் இருந்து தட்டச்சின் மூலம் வெகு நேர்த்தியாக வெளியிட்ட முன்னோடியாவார். இவரது சிறுகதைகள் ஆழ்ந்த மனித நேயங்கொண்டவை. கதைகளின் மொழி, உரையாடல், நகைச் சுவை போன்றவை புகலிடத்தின் பொது முகாம்களில் இளைஞர்களுக்கு இடையில் நடைபெறும் அன்றாட சம்பாஷணையில் இருந்து பெறப்பட்டவை போன்றிருக்கும். பார்த்திபன் இப்பொழுது அதிகம் எழுதுவ தில்லை. இவரது தீவு மனிதன் என்ற சிறுகதை

ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது.

'ஹேர்னெ' என்ற இடத்தில் முதன் முதலில் சந்தித்தவர்கள் தொடர்ந்தும் சந்திப்பதற்கான சந்தர்ப்பங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். இவ்வாறு உருவாகியதே, இலக்கியச் சந்திப்பு என்ற தொடர்ந்து நடைபெறுகின்ற நிகழ்வாகும்.

தொடக்கத்தில் மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறை ஜெர்மனியின் பல பாகங்களில் இந்நிகழ்வு நடைபெற்றது. நிகழ்ச்சி நிரல்களில் அந்த மூன்று மாதங்களில் தமிழில் வெளியான படைப்புகள் பற்றிய விமர்சனம் முக்கியமான அம்சமாக இடம் பெறும். காலப்போக்கில் பெண்கள், பெண்ணியம் தொடர் பானவை, இலங்கை அரசியல் நிலவரங்கள் பற்றிய கலந்துரையாடல் என்று ஒரு பரந்த அளவிலான விடயங்கள் பேசுபொருள்களாகின. இச்சந்திப்பு ஆரம்பித்துச் சில காலங்களிலேயே ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்தும் அதிகம் தமிழர்கள் புகலிடம் தேடிய கனடாவிலிருந்தும் ஆர்வலர்களும் சிறுசஞ்சிகை ஆசிரியர்களும் பங்குகொண்டனர். இதனால் அகதி நிலைப்பட்ட தமிழர் வாழ்வின் பல்வேறு நாட்டு அனுபவங்களையும் இலக்கிய வெளிப்பாடுகளையும் ஓரிடத்தில் தொகுத்து அறியவும் மதிப்பிடவும் வழி பிறந்தது. இன்றுவரை 38 சந்திப்புகள், ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், ஒல்லாந்து, சுவீட்சலாந்து, நார்வே, டென்மார்க், கனடா இங்கிலாந்து, ஆகிய நாடுகளில் நடந்திருக்கின்றன. ஆக்கங்களும் அவை மீதான அபிப்பிராயங்களும் மற்றும் விமர்சனங்களும்

மேலும் மனித நேயக் குரல்களும், பல்வேறு முரண் பட்ட கருத்துக்களும் ஓர் இடத்தில் ஒலிக்கும் இடமாக இலக்கியச் சந்திப்பு இருந்து வருகின்றது.

இலக்கியச் சந்திப்பு, தலைமை, நிர்வாகக் குழு அற்ற ஓர் ஒன்று கூடல் நிகழ்வு. பேச்சாளர்களும் கேட்போரும் ஒன்றாக வட்டமாகவோ அல்லது சதுரமாகவோ அமர்ந்து கொள்ளுமாறே மண்டபம் ஒழுங்கமைக்கப்படுகின்றது. ஓர் தலைப்பில் தொடக்க வுரை நிகழ்த்துவருக்கான விசேட மேடையமைப்பு எதுவும் காணப்படுவதில்லை. இதனால் கருத்துச் சொல் பவருக்கும், கேட்போருக்கும் சமநிலை நிலவுவதுடன் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்வதும் இலகுவாக இருக்கின்றது. அதிகமாக மேடைப்பேச்சு மொழி, எழுத்து மொழியைத் தவிர்த்து சாதாரண பேச்சு நடையே நட்போடு பரிமாறிக் கொள்ளப்படுகின்றது. பல்வேறு கருத்துக்கள் எல்லாம் காரசாரமாக விவாதிக் கப்படும்போது முட்டிக் கொள்வார்களோ என்று தோன்றினாலும், நிகழ்வின் முடிவில் சாந்தமான அற்புத மனிதர்களாக மகிழ்ந்து கொள்கின்றனர். மனிதனை, கருத்தை, பெண்ணை, இழிவுப்படுத்தும் வகையில் அமைபவை மூர்க்கமாக எதிர்க்கப்படு கின்றன. இலக்கியச் சந்திப்பினை நடத்தவும் முன்னெ டுக்கவும் நிரந்தரமான ஓர் குழு இல்லையென்பதால் இப்படியொரு சந்திப்பினைத் தன் நாட்டில் அல்லது தான் வாழும் பிரதேசத்தில் நடத்த விரும்புவோர் தாமாகவே முன்வந்து ஒழுங்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்கின்றனர். சிரமங்களையும், பணக்கஷ்டங்களையும் தாங்கும் பக்குவம் பெற்றவர்களாகவே இவர்கள் இருக்கின்றனர்.

தமது ஆர்வ மேலீட்டினால் தமது சொந்தச் செலவிலேயே இவர்கள் இலக்கியச் சந்திப்புகளில் கலந்து கொள்கின்றனர். ஆரம்பங்களில் பல நூறு கிலோமீட்டர் தூர இடங்களில் இருந்து ஒரு நாள் வரை பயணப்படும், பலர் தம் பிரதேசத்தைவிட்டு வெளியேறத் தடையிருந்த போதும் இச்சந்திப்புகளில் கலந்து கொண்டனர். சுதந்திரமான வெளிப்படையான கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கும், ஜனநாயக முறையிலான கருத்தாடலுக்கும் இலக்கியச் சந்திப்பு களமாக

அமைந்தது.

தாயக இழப்பின் சோகம், குழந்தை, இளமை, பகைமை, ஆண்மை, பெண்மை போன்றவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாத தனிமை உணர்வு, தொலைத்து, விழுந்து வேற்று நிலமொன்றில் வேர்கொள்ளும் விதையாகிப் போகின்றோம் என்ற தொலைவும், பிரிவும் சேர்ந்த உணர்வு, எதிர்கால வாழ்வின் இருண்மைப் பயம் போன்றவை அழுத்தும் ஆரம்ப நிலையில் ஒரு புகலியின் படைப்பு மனமும் செயற்பாட்டு மனமும் தொழிற்படுவதற்கு ஒரு சிறிது நம்பிக்கை மட்டுமே உந்து சக்தியை வழங்குகின்றது. இதுவரை பெற்ற கல்வியும் சமூக ஈடுபாடும் இவற்றுக்குக் கைகொடுத்திருக்கின்றன. சில காலங்களின் பின்னரே மேலே சொல்லப்பட்ட புகலிடத்தின் பொது வான எதிர்மறை அனுபவங்கள், உணர்வினைத் தாக்குகின்றன. புகலிட எழுத்தாளர்கள் என்போர் புகல் நாட்டில் தொடக்கத்தில் உற்சாகமாக எழுதிப், பின்னர் எழுதாமலேயே விட்டுவிட்டமை இவற்றை உணர்த்தி நிற்கின்றன. பிரான்சில் புகலிடம் தேடிய க. கலா மோகன் அகதி நிலம் என்னை எளிக்கின்றது, நான் யாரோ ஒருவன் வீட்டுக்குள் என்று யதார்த்தங்களை உணர்வுபூர்வமாகப் பதிவு செய்து பின்னர் மிக அரிதாகவே எழுதுகின்றார். ஜெர்மனியில் வசிக்கும் பார்த்திபன், ந.ராகவன், இரா.றஜீன்குமார், பிரான்சில் வசிக்கும் மணிவண்ணன் போன்றவர்கள் இப்போது எழுதாமலேயே விட்டுவிட்டனர்.

நவீன எழுத்துக்கள் சார்ந்த நகர்வுகள் (1970கள்) - யுவுராஜ்ஷ்

1970-களின் இறுதியில்தான் நவீன இலக்கியம் சார்ந்த முயற்சிகள் மலேசியாவில் தொடங்கின. முக்கியமாகக் கெடாவில் நவீன இலக்கியச் சிந்தனை என்ற அமைப்பு திரு. இளஞ்செல்வன், திரு. சீ.முத்து சாமி திரு. நிலாவண்ணன் போன்றவர்களால் முன்னெடுக்கப்பட்டது. நவீன இலக்கியச் சிந்தனையின் சார்பில் புள்ளிகளைப் புறக்கணிக்கும் புதுகோலங்கள் (1979) இமைக்காத சூரியன்கள் (1985) போன்ற புதுக்கவிதை நூல்களும் வெளியிடப்பட்டன. நவீன சிந்தனை என்ற பெயரில் இயங்கினாலும் கவிதைகள்

சிறப்பியல்பு - மலேசியா சிறப்புப் பகுதி

என்னவோ புதுக்கவிதை வடிவில் மட்டுமே எழுதப் பட்டன. அகம் சார்ந்த நவீன கவிதைகள் பரீட்சார்த்த முறையில் சிலரால் மட்டுமே எழுதப்பட்டன. அவர்களில் முக்கியமானவர்களாகச் சீ.முத்துசாமி, அக்கினி, கோ.முனியாண்டி, ஆதி.இராசகுமாரன், அ.உ.இளஞ்சேரன் போன்றவர்களைச் சொல்லாம்.

இக்காலக்கட்டத்தில் நவீன படைப்புகள் எனச் சொல்லத்தக்க, ஆழமான, அகம் சார்ந்த படைப்புகள் பெரும்பாலும் சிறுகதைகளில் தான் முறையாகச் சாத்தியமாகின என்றால் மிகையில்லை. முக்கியமாக இக்காலக்கட்டத்தில் நவீன சிறுகதை எழுதியவர்களாகப் பின்வருபவர்களைச் சொல்லலாம்.

- அ. சீ. முத்துசாமி (இரைகள்)
- ஆ. அரு.சு.ஜீவானந்தம் (அட இருளின் பிள்ளைகளே)
- இ. சாமி. மூர்த்தி (நேர்கோடுகள்)
- ஈ. கோ.முனியாண்டி (யக்ஞ)

இவர்களில் சீ.முத்துசாமி தனித்துச் சிந்திக் கப்பட வேண்டியவராவார். அவரின் இரைகள் தொகுப் பிலுள்ள மற்றக் கதைகள் அனைத்துமே நவீன சிந்தனையைச் சிறப்பாக உள்வாங்கியிருப்பதை வாசித்தவர் தெளிவர். இருபது ஆண்டுகள் இலக்கியத் திலிருந்து ஒதுங்கி இருந்த அவர் 90களின் இறுதியில் முக்கியமான நவீன கதைகளை எழுதத் தொடங்கியதன் பின்னணி அவரின் முதல் தொகுப்பிலேயே காணலாம். இவர்களைத் தவிர மற்றொரு முக்கிய எழுத்தாளராக வே.ராஜேஸ்வரி அவர்களைச் சொல்ல வேண்டும். கலையுணர்வு கொண்ட சிறுகதைகளை எழுதக்கூடியவர். அவருடைய ஆறாவது காப்பியம் முக்கியமான சிறுகதையாகும்.

அகம் இலக்கிய வட்டம் (1980 களின் இறுதி)

அகம் இலக்கிய வட்டத்தில் முக்கியமாகப் பாங்களித்தவர்கள் என்று மா. சண்முகசிவா, சாமி. மூர்த்தி, அரு.சு.ஜீவானந்தம், கந்தா, ரெ.சண்முகம், ரெ.கார்த்திகேசு, சை.பீர் முகம்மது போன்றவர்களைச் சொல்ல வேண்டும். ஆனால் படைப்பு ரீதியில் இச்சந்திப்பால் அதிகம் பலனைடைந்தவரும் நல்ல நவீன

படைப்புகளைத் தந்தவரும் மா. சண்முகசிவாதான். 90களுக்குப் பிறகு அவர் எழுதிய சிறுகதைகளுக்கும் அவரின் முதல் சிறுகதை தொகுப்பான வீடும் விழுது களும் பல நல்ல கதைகளை மலேசிய நவீன இலக்கியத்திற்குத் தந்திருக்கின்றன. அதில் முக்கியமாக அவரின் கூத்தனின் வருகை சிறுகதை முக்கியமான ஒரு சிறுகதையாகும்.

இதுவரை 2000 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பாக மலேசிய இலக்கியத்தில் ஓரளவு கலைசார்ந்த தேர்ச்சி கொண்ட முயற்சிகளை மட்டும் தொகுத்துக் கொண்டுள்ளேன். இக்காலக்கட்டத்தில் புத்திலக்கியப் போக்குகள் 70கள் வரை எதார்த்தப் போக்கிலும் 70களுக்குப் பிறகு நவீன சிந்தனையைத் தாங்கிய எழுத்துகள் வரத் துவங்கின. நவீன இலக்கியச் சிந்தனை, அகம் போன்ற சிறுகுழுக்கள் இயங்கினாலும் இவை அனைத்தும் நாளேடுகளையும் மாத வார இதழ்களையுமே இலக்கியப் போக்குகள் பயணிக்கும் பாதைகளாகப் பயன்படுத்தின. மேலும், சீரிய வகையில் புத்திலக்கியத்தில் பயணித்திட இலக்கியச் சிற்றிதழ்கள் தோன்றவே இல்லை. 2000 ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகான புதிய போக்குகளையும் புதிய பாதைகளையும் ஒப்பிட்டுக் கொள்ள மேலுள்ள விடயங்களை மீள் பார்வை இட்டுக் கொண்டேன்.

2000 ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகான புத்திலக்கியம் 1.செம்பருத்தியின் கவிராத்திரி

2000ம் ஆண்டிற்குப் பிறகான ஆண்டுகளில் முக்கியமான இலக்கிய நிகழ்வு செம்பருத்தி இதழின் மூலம் அதன் ஆசிரியரான திரு.கணபதி கணேசனால் முன்னெடுக்கப்பட்ட கவிராத்திரி நிகழ்வாகும். மாதத்தின் மூன்றாவது சனிக்கிழமையில் புதுக் கவிதை குறித்த உரையாடல்களுக்கான தளமாக இந்நிகழ்வு அமைந்தது. இதில் கலந்து கொண்ட வர்களில் முக்கியமாகக் கோ.முனியாண்டி, கா.கலை மணி, சை.பீர்முகம்மது, மா.சண்முக சிவா, கிருஷ்ணன் மணியம், பா.அ.சிவம், அகிலன் போன்றவர்களைச் சொல்லலாம். இந்நிகழ்வில் கவிதைகள் எழுதப்பட்டு, வாசிக்கப்பட்டு, கருத்துக்கள் பரிமாறிக் கொள்ளப் பட்டன. அதோடு கல்யாண்ஜி, வண்ண நிலவன்,

ஞானகூத்தன், பசுவய்யா, கலாப்ரியா போன்றவர்கள் எழுதிய நல்ல நவீன கவிதைகளும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இதில் புதிதாக வெளிவந்த சீரிய இளங்கவிஞர்களாக அகிலன் மற்றும் பா.அ. சிவம்,

சிவா பெரியண்ணன் ஆகியோர் அறியப்படுகின்றனர். இந்நிகழ்வால் உந்தப்பட்டுக் கோ. முனியாண்டி சமஸ்கிருத சொற்கள் கொண்ட கவிதைகளில் நனைந்து கொண்டிருந்தார். பத்தாங்கட்டு பத்துமலை நேரடியான சுவாரஸ்யமான பிரச்சாரம் தொனிக்கும் புதுக்கவிதைகளை எழுதிக் கொண்டிருந்தார்.

2. அகம் இலக்கிய வட்டமும் மா. சண்முக சிவாவும்

அகம் இலக்கிய வட்டத்தின் இலக்கியச் சந்திப்புகள் 2000ம் ஆண்டிற்குப் பிறகும் தொடர்ந்தன. முன்பிருந்த அதே குழுவோடு புதிதாக இணைந்த இளைஞராக அகிலனைச் சொல்லலாம். அகம் இலக்கிய வட்டம் இலக்கியச் சந்திப்புகளில் எழுத்தாளர்களில் ஆளுமைகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் களமாகவும் அமைந்தது. ரெ.கார்த்திகேசு, மு.அன்புச்செல்வன், சை.பீர்முகம்மது, ஆ.சோதிநாதன், சாமி.மூர்த்தி, ரெ.சண்முகம், அரு.சு.ஜீவானந்தம் எனப் பலரின் ஆளுமைகளை அறியும் களமாக விளங்கியது. அகம் பலரின் பங்களிப்பில் நகர்ந்தாலும் அதன் முக்கிய ஆளுமையாக மா.சண்முகசிவாவே விளங்கினார். அவரைத் தனிப்பட்ட முறையில் அவருடைய கிளினிக் கில் சந்தித்து உரையாடல் மூலமாக முக்கியமாக மிளர்ந்த இரு இளைய எழுத்தாளர்கள் சு.யுவராஜன் மற்றும் சிவா பெரியண்ணன் இருவரும் ஆவர்.

மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தோற்றம்

பத்தொன்பதாம், இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் கூலிப்பட்டாளங்களாகக் கொண்டு வரப்பட்ட தமிழர்களால்தான் மலேசியாவில் தமிழ்மொழி கால் கொள்ளத் தொடங்கிற்று. தமிழர்களுள் பெரும்பான்

மையோர் தோட்டப்புறங்களை வாழுமிடமாகக் கொண்டிருந்ததனால் தமிழ்மொழியும் இலக்கிய முயற்சிகளும் தோட்டப்புறங்களில்தான் முதலில் தோன்றி வளரத் தொடங்கிற்று. பாமரத்தனம் நிறைந்த இப்பாட்டாளி வர்க்கம் தமிழைத்தவிர வேறெந்த மொழியையும் அறிந்திரா காரணத்தால் தமிழையே எல்லாச் சூழல்களுக்கும் பயன்படுத்த வேண்டிய ஒரு கட்டாய நிலையில் இருந்தது. காலப்போக்கில் தமிழர்கள் இந்நாட்டிலேயே குடியுரிமை பெற்றுத் தொடர்ந்து வாழவேண்டிய ஒரு கட்டாய நிலை இருந்ததும், தமிழ் இங்கு ஆழமாகக் காலூன்று வதற்கு ஒரு காரணமாக அமைந்தது. நகர்ப்புறத் தாக்கத்திலிருந்து முற்றிலுமாக ஒதுக்கிவைக்கப்பட்ட பிறவற்றைப்பற்றி அறவே சிந்திக்க வாய்ப்பில்லாத, எந்தவொரு வசதிகளும்ற்ற ஒரு நெருக்கடி நிறைந்த சூழலில் தங்களின் மொழி, இலக்கியம், கலை, பண்பாடு, பழக்கவழக்கம் ஆகியவற்றைப் பேணுவ தற்குத் தொடக்கக் காலப் பகுதியிலிருந்தே முனைந்தனர். இவ்வாறு முனைந்த முனைப்புகளினால் விளைந்த பல்வேறு அம்சங்களுள் ஒன்றுதான் மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் ஆகும்.

மலேசியத் தமிழ் இலக்கியமும் தனித்துவமும்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலேயே இங்குத் தமிழில் இலக்கிய முயற்சிகள் அரும்பத் தொடங்கிவிட்டன. இவ்வாறு தோன்றி வளர்ந்த இலக்கியப் படைப்புகள் மலேசிய விடுதலைக்கு முன்னால் தமிழகத்து இலக்கியத்தின் ஒரு பிரிவாகவே கருதப்பட்டன. விடுதலைக்கு முன்னால் தோன்றிய நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், கவிதை நாவல், சிறுகதை, நாடகம், கட்டுரை போன்ற எந்தப்படைப்பாக இருந்தாலும் அவற்றுள் மிகுதியும் அல்லது முழுக்க இந்திய, இலங்கைப் பின்னணியில் அங்குள்ள வாழ்வியலைக் கொண்டு எழுதப்பட்டதும் இதற்கு ஒரு காரணம் ஆகும். ஆனால் மலேசிய விடுதலைக்குப் பின்னால் மலையா நாட்டவராக வாழவேண்டிய ஒரு கட்டாய நிலை ஏற்பட்டதனால், மலேசியத் தமிழர்களுக்கு இந்தியத் தொடர்பு சிறிது சிறிதாகக் குறையப்பெற்றது. எனவே, சுதந்திர மலையாவிரு ஏற்ப அவர்கள் ஒரு புதிய தமிழ்ப் பாரம்பரியம், பண்

சிங்கப்பூர் - மலேசியா சிறப்புப் பகுதி

பாடு, இலக்கியம் ஆகியவற்றை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கு முனைந்தனர். மலேசியாவைத் தங்களின் வாழும் நாடாக உறுதியாக ஏற்றுக்கொண்ட பின்னரே, மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற ஒன்று தனித்த பண்புகளுடனும் அடையாளங்களுடனும் முழுமையாக உருவாகத் தொடங்கியது. விடுதலைக்குப் பின் இந்நாட்டினுடைய சூழல், சிக்கல், பின்னணி ஆகியவற்றோடு கூடிய படைப்புகள் மிகுதியாக வெளிவந்தன. இவை முற்றிலும் தமிழகத்து இலக்கியத்திற்கு மாறுபட்ட தன்மையுடன் அமைந்தன. இவையே பின்னர் மலேசியத் தமிழகர் வேறு. பிறநாட்டுத் தமிழர்கள் வேறு என்று சுட்டக்கூடிய அளவிற்குத் தனி அடையாளமாகவும் பண்பாடாகவும் தன்மையாகவும் அமைந்துவிட்டன.

மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்தில் தமிழ்மனம்

மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்தில் தமிழ்மனம் என்பதானது புலம் பெயர்ந்த மலேசியத் தமிழர்களின் இலக்கியப் படைப்புகளில் வெளிப்பட்டுள்ள அல்லது அடங்கியுள்ள மலேசியத் தமிழர்களுக்கேயுரிய, அவர்களை மட்டுமே சிறப்பாகக் காட்டக்கூடிய வாழ்க்கைமுறை, வாழ்வியல் அனுபவங்கள், பண்பாடுகள், பழக்கவழக்கங்கள் போன்ற கூறுகளை உள்ளடக்கியதாகும். அவ்வகையில் மலேசியச் சூழலில் காணப்படும் தோட்டப்புற வாழ்க்கை ஜப்பானியர் ஆட்சியின் போது மலேசியத் தமிழர்களுக்கு நேரிட்ட பயங்கர அனுபவங்களைக் கொண்ட வாழ்க்கை, மலேசியத் தமிழர்களுக்கு சயாம் ரயில்பாதை ஏற்படுத்திய மரணப்போராட்ட வாழ்க்கை, கம்யூனிஸ்ட் பயங்கரவாதத்தினால் அவர்களுக்கு உண்டான இடர்வாழ்க்கை, தோட்டத்துண்டாடல் அவர்களுக்கு ஏற்படுத்திய அல்லல் வாழ்க்கை, குடியரிமை சிக்கலும் சிவப்பு அடையாளக்கார்டும் ஏற்படுத்திய அவர்களின் நிரந்தரமற்ற வாழ்க்கை போன்றவை. அவற்றுள், சில இவ்வனுபவங்கள் பிறநாடுகளில் வாழும் தமிழர்களுக்குத் தொடர்பற்றது. மாறாக, இவை மலேசியத் தமிழர்கள் மட்டுமே தங்கள் வாழ்நாளில் அனுபவித்தவை ஆகும். இன்று இவ்வனுபவங்கள் அடங்கிய கூறுகள் மலேசியத் தமிழர்களுக்கு மட்டும் உரியதாகி, அவர்களின்

தனித்த அடையாளங்களாகவும் நின்று அவர்களைச் சுட்டுகின்றன. இவை தமிழர்களுக்கு என்று இருக்கிற பொதுவான அடையாளங்களிலிருந்து மாறுபட்டவை ஆகும். இவை பிறநாட்டுத் தமிழர்களிலிருந்து மலேசியத் தமிழர்களைத் தனித்து இனங்காட்டும், அல்லது வேறுபடுத்திக் காட்டும் அடையாளங்களாக உள்ளன. இவை தாயகத் தமிழிலக்கியமான தமிழகத்தில் தோன்றியுள்ள இலக்கியங்களிலோ அல்லது பிறநாடுகளில் தோன்றியுள்ள தமிழிலக்கியங்களிலோ காணப்படாதவையாகும்.

மயூரன்

இக்காலப்பகுதியில் அச்சிதழ்கள், சிற்றிதழ்களில் எழுதிக்கொண்டிருந்தவர்கள் மெல்ல மெல்ல வலைப்பதிவுகளின் பால் ஈர்க்கப்படுகின்றனர். அச்சிதழ்களினின்றும்

வேறான இணைய எழுத்தின் புதிய சாத்தியங்களை எழுத்தாளர் தலைமுறை ஒன்று உள்வாங்கிக் கொண்ட காலம் இது. இந்த இடைமாறு காலகட்டத்தை அதுவரை சிற்றிதழ்களில் எழுத்தாளராக அறியப் பட்டிருந்த 2004ம் ஆண்டில்

வலைப்பதிவு எழுத வந்த ஒரு பொடிச்சி என்கிற புலம்பெயர்ந்த ஈழத் தமிழ் எழுத்தாளரின் வாக்குமூலத்தில் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

ஒரு (பத்தி எழுத்தாளினி) உருவாக்குகிறார். பராக் பராக் எல்லாவிடங்களிலும் பார்த்தால் அரசியல், இலக்கிய அரசியல் அவன் இவன், எக்ஸில் உயிர்நிழல், பின்னவீனத்துவம், செயமோகன், அ.மார்க்ஸ், விடியல், அடையாளம், ரவிக்குமார், காலச்சுவடு உயிர்மை குழப்பமோ குழப்பம் என்னத் தான் செய்யிறது? பதிப்பு வசதி இருக்கெண்டிறாங்கள், பதியுங்கோவன் உங்கட எழுத்தையெண்டிறாங்கள். பாவி மக்கள் ஒன்று புரிஞ்சுக்கிறாங்கள் இல்ல, அது

களுக்கெல்லாம் ஒரு சின்னப்பெட்டை காசுக்கு எங்க போவாள்? இதுகளை எல்லாம் எவங்க யோசிக் கிறாங்க? 2003ம் ஆண்டில் இருந்து (அல்லது அதுக்கு முன்னம்) இருந்த ரென்சங்கள எழுதி எழுதீ வச்சிருக் கிறதுதான். வச்சிருந்தா என்ன, கிடக்கும், என்ன வந்தது. ஆனா இன்னம் இதே ரென்சன் அதே வடிவத் தில் திரும்பி வரேக்குள்ள இனியும் பொறுத்தா உடல்நலத்துக்குக் கேடு எண்டு ஒரு விட்டன. அதன் விளைவு. விதி இந்த குகளுக்குள்ள ஆ எழுத விட்டிட்டுது. இதன் தோற்றத்துக்கு வேற பிரத்தியேக காரணம் ஒண்டுங் கிடையாது சிலதைப் பார்த்தா ரென்சன் வருது. ரென்சன் கூடுறது படிக்கிற ஆட்களுக்க ரென்சன் வந்தா அதற்கு தாற்பரியாதாதி நான் இல்ல. ஒரு பொடிச்சி (ஓக்டோபர் 2004)

இணையம்

- நா.கண்ணன்

தாயகம் கடந்த தமிழ் இலக்கியத்தில் தமிழ் மனம் என்று நாம் ஒருபக்கம் பேசிக் கொண்டிருக்க மண் கடந்த மின்வெளியில் தமிழ் இலக்கியத்தில் மனம் என்று பேச வேண்டிய சூழலுக்கு மின்தமிழ்

எனும் இணையம் நம்மைக் கொண்டு வந்துவிட்டிருக்கிறது. இணையம் தரும் மின்வெளி என்பது காலம், வெளி கடந்த ஒரு சூட்சும உலகைத் த மி ழ ர் க ளு க் கு த் த ந் தி ரு க் கி ர து . இவ்வெளி உலகையே

ஒரு சிறுகிராம மாக மாற்றியிருக்கும் சூழலில் நமது வகை, தொகை கள் அர்த்தமற்றுப் போகின்றன. அமெரிக்காவில் உருவாகிய முதல் தமிழ் இணைய இதழான திண்ணை அமெரிக்க முகம் கொள்ள முடியாதவாறு செய்வது இணையம் எனும் வலைப் பின்னல்தான். இப்பின்னலில் எல்லோரும், எச்சமயத் திலும், எங்கிருந்தவாறும் பங்கேற்க முடிகிறது. எப்படி இலக்கியம் மண் சார்ந்ததோ, அதுபோல் இலக்கிய ஊடகமான அச்சு என்பதும் மண்சார்ந்ததே. ஈழத்து

இலக்கியம் ஈழத்து வெளியீடாகவும், தமிழக, மலேசிய, சிங்கப்பூர், அமீரக இலக்கியம் அந்தந்த நாட்டு வெளியீடுகளாகவும் அச்சுயிர் கொண்டு வந்தன இதுவரை. ஆயின் மேலும் மேலும் வெளியீடுகள் மின்னூரு கொள்ளும் போது ஆக்கங்களும், அதற் கான வாசக தளமும் மண்ணிலிருந்து பெயரத் தொடங்குகின்றன. நா.கண்ணன் பேசும் நிழல்வெளி மாந்தர் என்போர் புதிதாக வந்திருக்கும் வாசகக் கூட்டம். இவர்களுக்கு எல்லைகள் கிடையாது. பொது கிடையாது. இவர்கள் நாளையே இலக்கிய உலகை ஆளப்போகிறவர்கள். படைப்பாளன் - வாசகன் - என்ற இடைவெளியும், படைப்பாளன் வெளியீட்டான் என்ற இடைவெளியும் கூட மின்வெளியில் உடைந்து விடுகிறது. வாசகனே ஒரு பொழுதில் வாசகனாகவும், பின்னொரு பொழுதில் படைப்பாளனாகவும் அவதாரம் கொள்கிறான். அதே போல் வெளியீட்டாளர்களை நம்பி இருந்த வாசகனும், படைப்பாளனும் இப்போது தானே தன் படைப்பாக்கங்களை நம்பி இருந்த வாசகனும், படைப்பாளனும் இப்போது தான் தன் படைப்பாக்கங்களை உருவாக்கத் தொடங்குகின்றனர். வலைத் தளம் எனும் தொழில்திறன் இதைச் சாத்தியப் படுத்துகிறது. மேலும், மின்னஞ்சல் பரிமாற்ற தளமான மின்குழுமங்கள் புதிய படைப்புகள் தோன்றும் களமாக உருவாகி வருகின்றன. இங்கு கதை, கவிதைகள் போன்ற அடையாளம் காணப்படும் இலக்கிய வடிவங்கள் பரிமாறப்பட்டாலும், முன்னெப் போதுமில்லாத அளவிற்குப் புனைவற்ற இலக்கியப் பரிமாற்றம், பரிவர்த்தனை என்பது சாத்தியமாகி யிருக்கிறது. இவ்வகை புனைவற்ற இலக்கியப் பரி மாறல்களை, மின்னூஞ்சல் இலக்கியம் என்று அழைக்கலாமோ என்னமோ? மேலும் மின்னூலகம் மண் விண் வளரும் புதிய வகையான இலக்கியத் தையும் தன்னிடம் வைத்திருக்கிறது. அதுவே கூடல் திணை என்பதாகும். அதாவது ஓர் இலக்கிய வெளியீடு மண்சார்ந்து பத்திரிக்கையாகவும், விண் சார்ந்து மின்னிதழாகவும் அமையும் போது அது கூடல் திணையாகிறது. பல தமிழ்ப்பத்திரிக்கைகள் இம் மாதிரியே செயல்படுகின்றன. மின்னிதழ் என்பது அச்சுப்பிரதியின் பல்வேறு சுவையான கூறுகளை மின்வெளியில் காட்டி வாசகனை அச்சுப்பிரதிக்கு

சிங்கப்பூர் - மலேசியா சிறப்புப் பகுதி

ஈர்க்கும் ஒரு செயலைச் செய்து வருகிறது. ஆயினும் கழல் தரும் நெருக்கடியில் (உம், உலக வெப்ப முறுதல்) அச்சப்பிரதியின் தாக்கம் வரும் காலங்களில் வெகுவாகக் குறைந்துவிடும் என்றே கணக்கில் கொள்ள வேண்டும். மனிதனின் வேர்கள் மண்ணில் நிலைபெற்று இருந்தாலும் அவனது வாசம் (விண்ணில்) மின்வெளியில் தான் இருக்கப்போகிறது.

எதிர்காலம் எதிர்பார்ப்பும் சாத்தியங்களும் கோ. ராஜாராம்

இங்கே வளர்ந்து வரும் மின் தமிழில் நடந்திருக்கும் ஒரு சில முக்கிய சாதனை களைப் பட்டியலிட்டு அவை எவ்வாறு நம்மை மாற்றப் போகின்றன என்று நான் கருதுவதை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறேன்.

மு த லா வ து கூகுளின் மொழி மாற்றுக்கருவி

இன்று தமிழில் உள்ள ஆவணங்களை ஒரு தெலுங்கு படிக்கும் வண்ணம் கூகுள் மொழி மாற்றுக் கருவியை அறிமுகப் படுத்தியிருக்கிறது.

இந்தியாவின் மொழிகளான தெலுங்கு, தமிழ், வங்காளம், இந்தி ஆகியவற்றை நீங்கள் கூகுள் மொழி மாற்றுக் கருவியில் பார்க்கலாம்.

இது சிறப்பான மொழிபெயர்ப்பு அல்ல. ஆனால் ஒரு தமிழர் இந்த மொழி மாற்றுக் கருவியைக் கொண்டு வேற்று மொழியில் எழுதியிருக்கும் பக்கத்தை தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்து என்ன சொல்ல வருகிறார்கள் என்பதை குத்துமதிப்பாகப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

இந்த வேலையைச் செய்திருக்க வேண்டியது இந்திய அரசும் தமிழக அரசும். இருந்தாலும் ஒரு பன்னாட்டு நிறுவனம் இதனைத் தமிழர்களுக்கு அளித்திருக்கிறது அதற்கு நன்றி கூறுவோம்.

இரண்டாவது விக்கிபீடியாவின் தமிழ்ப் பக்கம்

ஆங்கில விக்கிபீடியாவில் 3,676,000க்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகள் பக்கங்கள் இருக்கின்றன. தமிழில் சுமார் 10,000 + பக்கங்களே இருக்கின்றன.

ஆனாலும் இது ஒரு சாதனைதான் என்று கூறவேண்டும். பத்தாயிரம் கட்டுரைகள் கொண்ட இலவசமாக கிடைக்கக்கூடிய கலைக்களஞ்சியம் இப்போதுதான் தமிழக மாணவர்களிடம் கிடைத்திருக்கிறது. அதே நேரத்தில் ஒரு சவாலை நம் முன் வைக்கிறது.

ஆங்கிலத்தில் உள்ள அனைத்து கட்டுரைகளையும் தமிழுக்கு மொழிமாற்றம் செய்யமுடியுமா? நிச்சயம் முடியும். எப்படி முடியுமென்றால் மேலே உள்ள கூகுளின் மொழிமாற்றுக் கருவியை உபயோகிப்பதன் மூலம் எளிதாகச் செய்யலாம்.

கூகுள் டிரான்ஸ்லேட்டர் டூல்கிட என்ற ஒன்றை இலவசமாக அளிக்கிறது. அதில் ஆங்கில விக்கிபீடியா கட்டுரையை எடுத்துக்கொண்டு அதனைக் கூகுளின் மொழிமாற்றுக் கருவி மூலமாகவே மொழிபெயர்த்து, வாக்கியங்களைச் சரிசெய்து மீண்டும் விக்கிபீடியா விற்கே தமிழ்க் கட்டுரையை வலையேற்றலாம். இது விரைவாக செய்யக்கூடிய ஒன்றுதான்.

தமிழ்நாட்டு மாணவர்கள், ஆர்வலர்கள் ஒவ்வொரு நாளுக்கும் ஒரு கட்டுரை என்று முடிவு செய்தால் கூட 1000 ஆர்வலர்கள் 365,000 கட்டுரைகளை விக்கிபீடியாவில் ஒரே வருடத்தில் தமிழில் உருவாக்கிவிடலாம். இதற்குத் தேவை உங்களுக்கு எந்தத் துறையில் ஆர்வம் இருக்கிறதோ அந்தத் துறையைச் சேர்ந்த ஆங்கிலக் கட்டுரைகளை அடையாளம் கண்டு அவற்றை மொழி மாற்றினாலே போதுமானது.

மூன்றாவது தமிழ்நாட்டில் கணினி பரவதல் மூலமாகத் தமிழ் வளர்ச்சி

தமிழ் மொழி பயிற்று மொழியாக இல்லாத

தற்கு, தகுந்த நூல்கள் தமிழில் வெளிவருவதில்லை என்பது காரணமாகச் சொல்லப்படுகிறது. இந்தக் குறையை நீக்க ஒரு வாய்ப்பு கூகுள் மொழிபெயர்ப்புக் கருவி, இதனை உபயோகித்துச் சில நிபுணர்களின் மேற்பார்வையில் சிறந்த பாடப்புத்தகங்களை உருவாக்குவது இரண்டு வருடங்களுக்குள்ளாகவே சாத்தியம் தான். மதுரை திட்டம் போன்று ஒரு அர்ப்பணப்புள்ள குழு முயன்றாலும் இது சாத்தியமே.

தமிழ்நாட்டின் மாணவர்களுக்கு மடிக் கணினி வழங்கும் திட்டத்தோடு சேர்த்து, இது போன்ற உள்ளீடுகளை உருவாக்குவதிலும் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தினால் மின் தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பேருதவியாய் இருக்கும்.

நான்காவது தமிழை கணினியின் அடிப்படை மொழியாய் மாற்றி அமைப்பது.

இதுமிக அதிக பட்சமான எதிர்பார்ப்பு என்று எனக்குமே புரிகிறது. நான் எதிர்பார்ப்பது, வெகு விரையில் தமிழ் மொழியில் கணினி நிரல் (புரோகிராம்) களை எழுத தமிழிலேயே உருவாக்கப் பட்ட கணினி நிரலி. இது தொலைதூர சாத்தியம்தான் என்றாலும் சோதனை முயற்சியாக ஆய்வாளர்கள் செய்து பார்த்தால் தமிழ் மொழியின் அடுத்த பாய்ச்சலாக இருக்கும். இது நிகழ்ந்தால் தான் தமிழ் உண்மையான அறிவியல் மொழியாவது சாத்தியம். ஆனால் இதற்கான சாத்தியம் இன்று குறைவாகவே இருக்கிறது என்றே தோன்றுகிறது. ஆங்கில மொழிக் குள்ள முதன்மை நிலை இந்த முயற்சிகளால் சிதைவு பெறாது. ஆனால் தமிழின் மின்வளர்ச்சி துரிதப்பட சாத்தியம் உண்டு.

ஐந்தாவது கலாச்சாரப் பொக்கிஷங்களும், கலை குறித்த ஆவணங்களும் மின் பதிவு பெறுதல்

இன்னொரு எதிர்பார்ப்பு, தமிழில் உள்ள பாரம்பரிய எழுத்திலக்கியங்கள், வாய்மொழி இலக்கியங்கள், கலைகள் மின்னூருவாய்ப் பதிவு செய்யப்பட வேண்டியது. தாளின் பரவலான பாவிப்பில் தமிழ் இறந்த காலம் பதிவு பெற்று எதிர்காலத் தலைமுறைக்கு எவ்வாறு சென்றடைந்ததோ அதுபோல மின் பதிவுகள்

ஆவணங்களாய் உருமாற வேண்டும்.

நூலகம், தமிழ் இணையப் பல்கலைக் கழகம், மரபு அறக்கட்டளை போன்ற அமைப்புகள் மிகச் சிறப்பான செயல்களைக் கொண்டுள்ளன. ஆனால் பன்முக ஊடக வடிவங்களில் ஆவணப்படுத்துவது இன்னமும் தொடங்கப்படக்கூட இல்லை என்ற நிலையில் உள்ளது. சுவடிகளை மின்னூஞ்சலில் ஏற்றுதல், வாய்மொழிப் பாட்டுகளான மக்கள் பாடல்களையும், கதைகளையும் ஒலியுருவில் ஆவணப்படுத்துதல், சடங்குகளை அவற்றின் உண்மையான பின்னணியில் பதிவு செய்தல், தமிழ் நாட்டின் விலை மதிக்க முடியாத பொக்கிஷங்களான கோவில்களின் சிறப்புகளை முப்பரிமாண முறையில் பதிவு செய்தல், வரலாறு சார்ந்த சம்பவங்களையும் இடங்களையும் தொடர்புப்படுத்தி மின் ஆவணங்களாக மாற்றுதல் என்று, ஒரு தொடர் செயல் நமக்கு எல்லாம் காத்துக் கிடக்கிறது. குயவர்கள், பொற்கொல்லர்கள், கொல்லர்கள், தச்சர்கள், விவசாயிகள் முதலானவர்களின் பாரம்பரிய தொழில்முறை அறிவு சேர்க்கையை ஆவணப்படுத்த வேண்டும். மதுரைத் திட்டத்தைக் காட்டிலும் பரவிச் செல்லக்கூடிய இந்த முயற்சி தமிழ்க் கலாச்சாரத்தை முழுமையாய் உலக கலாச்சாரத்தின் பகுதியாய் ஆக்கக் கூடும். நம் தனிக்கலாச்சார பாரம்பரியத்தைக் காப்பாற்றி அடுத்த தலைமுறைக்கு கொண்டு செல்லவும் இது உதவும்.

“சிற்பேடு” இதழில் வரும் கருத்துகள் அதனை எழுதும் ஆசிரியர்களுடையது.

சுங்கப்பூர் - மலேசியா சிறப்புப் பகுதி

உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு பாலில் விழுந்த நஞ்சு

-ம.நவீன்

ஏறக்குறைய இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பே சிங்கப்பூரில் நடைபெறவிருக்கும் உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு குறித்த தகவல்கள் தெரிய வந்தது. அதன் மையக் கருப்பொருள் “தாயகம் கடந்த தமிழ் இலக்கியம்” என்று இருந்தது திருப்தி அளிக்கக் கூடியதாகவும் இருந்தது. சிங்கப்பூர் தமிழ் எழுத்தாளர் கழகம், சிங்கப்பூர் தகவல், தொடர்பு, கலைகள் அமைச்சின் கீழுள்ள தேசிய கலைகள் மன்றத்தின் (National Arts Council) ஆதரவுடன் உலகத்தமிழ் எழுத்தாளர் விழாவை இவ்வாண்டு அக்டோபரில் நடத்துகிறது.

பொதுவாக மலேசியாவில் இதுபோன்ற இலக்கிய விழாக்களை நடத்துவது, கண்ணதாசன் அறவாரியமும் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கமும் தான். அதற்கான பொருளாதார பலமும் கட்டமைப்பும் அந்த அமைப்புகளிடம் உண்டு. ஆனால் அவர்களின் நோக்கம் இலக்கியமாக இருப்பதில்லை, மாறாகக் கூட்டம் சேர்ப்பது தான். இந்தக் கூட்டம் ஒரு மாபெரும் இலக்கிய புரட்சியை அவர்கள் ஏற்படுத்திவிட்டது போன்ற ஒரு பிரம்மையை தோற்றுவிக்கிறது. அவ்வாறான பத்திரிக்கைச் செய்திக்கு அது காரணியாகிறது. இதனால் அதன் தலைமைப் பீடத்தில் உள்ளவர்களால் தங்கள் பதவியைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளமுடிகிறது. அதன் பலனாக ஒரு நாட்டில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பங்காற்றியவர்கள் வரிசையில் அவர்கள் தங்கள் தியாக முகங்களை வெட்கம் இல்லாமல் பதித்துக் கொள்கின்றனர். ஆனால், தீவிரமாக இலக்கியம் பேசவும், அடுத்த கட்ட நகர்ச்சிக்குத் தமிழ் இலக்கியத்தைக் கொண்டு செல்லவும், இன்றைய மலேசிய தமிழ் இலக்கியத்தின் நிலை பாட்டினை ஒட்டிய ஒரு நேர்மையான கலந்துரையாடலுக்கும் இவர்களால் கூட்டம் சேர்க்க முடியாது. ஒரு வகையில் கூட்டம் சேராது தான் அதன் இயல்பு. அறிவுத் தளத்தில் இயங்க எப்போதுமே ஒரு சிறு குழு மட்டுமே தயாராக உள்ளது. இந்தச் சிறு குழு இலக்கிய அரசியல் நடத்த இயக்கங்களுக்குத் தேவைப்படுவதில்லை. இத்தகையதொரு சூழலில் சிங்கப்பூரில் நடக்கும் உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு குறித்த தகவல்கள் முதலில் திருப்தியினைக் கொடுத்தது. குறிப்பாக எம்.ஏ.நுஃமான், சேரன், தமிழவன், லக்ஷ்மி

போன்றவர்கள் இந்நிகழ்வில் கட்டுரைகள் வாசிப்பது அதன் முக்கியத்துவத்தை உறுதிப்படுத்தியது.

இதன் காரணமாக அதன் தலைவர் நா.ஆண்டியப்பன் மீது பெரிய மரியாதையே பிறந்தது. இம்மாத வல்லனத்தில் அந்நிகழ்வு குறித்து ஓர் அறிமுக கட்டுரை எழுதவும் ஆயத்தமாயிருந்தேன். ஆனால் மலேசிய எழுத்தாளர் சங்கத்துக்கும் தமக்கும் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை என நிரூபிக்கும் வண்ணம் கடந்த வாரம் ஒரு பத்திரிகைச் செய்தி கண்ணில் பட்டது.

இந்த நிகழ்வின் தொடக்க விழாவில் (அக்டோபர்28) வைரமுத்து தன் பேருரையை ஆற்றுகிறார். அதன் மறுநாள் நடிகர் சிவக்குமார் (அக்டோபர் 29) வேறு பேருரை ஆற்றுகிறார்.

மலேசியா - சிங்கப்பூரில் மட்டும் ஏன் இந்த இழி நிலை தொடர்ந்து ஏற்படுகிறது என்பது புரியவில்லை. ஒரு தீவிரமான இலக்கியவாதியையும், ஒரு சினிமா பாடலாசிரியனையும், நடிகனையும் எதன் அடிப்படையில் ஒரே நிலையில் வைக்கின்றனர் என்பது விளங்காமலே உள்ளது. எத்தனை கூட்டங்கள் நடத்தினாலும் எத்தனை மாநாடுகள் நடத்தினாலும் எங்கள் புத்தி முழுக்க இருப்பது மலிவான சினிமா ரசனை மட்டுமே என்பதை நிரூபிக்க சிங்கப்பூர் எழுத்தாளர் கழகமும் மலேசிய எழுத்தாளர் சங்கமும் ஏன் இப்படி போட்டி போடுகிறார்கள் என்பது புரியவில்லை.

தமிழில் மிக முக்கியமான கவிஞராக இருக்கும் சேரனும், மிக முக்கிய தமிழ் ஆய்வாளரும், இலக்கியவாதி, திறனாய்வாளரான தமிழவனும், மிகத் தீவிரமாக இதழியல் துறையில் இயங்கும் எழுத்தாளர் லக்ஷ்மியும் (பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் அவர்கள் இந்நிகழ்வில் கலந்து கொள்ளவில்லை என அறிகிறேன்) இருக்கும் ஒரு மேடையில் வைரமுத்துவும், நடிகர் சிவக்குமாரும் என்ன இலக்கியம் பேசப் போகிறார்கள்? இதை எழுதும் போது எனக்கு மலேசியாவில் நடந்த ஒரு நிகழ்வு நினைவுக்கு வருகிறது.

ஒரு இலக்கிய மேடையில் எழுத்தாளர் பிரபஞ்சனும் திலிப்குமாரும் உலக இலக்கியப் போக்குக் குறித்து பேசி அமர்ந்தார்கள். பிரபஞ்சன் பேசும் போது ஒரு சில சிறுகதைகளை நினைவு

கூர்ந்தார். அதில் ஒரு ரஷ்ய சிறுகதையில் வரும் கதாபாத்திரம் (சிறுகதை முழுதுமாக நினைவில் இல்லை) போரினால் முற்றிலும் மகன் உருவை இழந்து தன் தாயைக் காண வீட்டுக்கு வருவார். தாய்க்கு அவனை அடையாளம் தெரியாது. பின்னர் அவன் தன் காலுறையைக் கழட்டும் போது அதில் எழுந்த வாசனைக் கொண்டு மகனை அடையாளம் காண்பாள் என்று அக்கதையில் ஒரு பகுதி வரும். பிரபஞ்சன் கூறிய சிறுகதைகளைக் கேட்டு அவை யினர் நிசப்தமாகியிருந்தனர். ஒரு சிறுகதையை வாசிக்கும் போது ஆழ் மனதில் என்ன நிகழ்மோ அதை பிரபஞ்சன் தன் பேச்சின் மூலம் செய்திருந்தார். அது ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு அந்தரங்க அனுபவமாக இருந்தது.

பிரபஞ்சனுக்குப் பின் வைரமுத்து பேசினார். அவர் மேற்கண்டவாறு பேசினார். தோழர்களே... பிரபஞ்சன் ஒரு ரஷ்ய தாய் குறித்து கூறினார். அந்த ரஷ்ய தாய் தன் மகன் அடையாளம் தெரியாமல் இருக்கிறாள். அவன் காலுறையைக் கழட்டிய பின் தான் அவனை அவளுக்கு அடையாளம் தெரிகிறது. இதுவே ஒரு தமிழ்த்தாயாக இருந்திருந்தால் அவன் உள்ளே நுழையும் போதே அவன் வியர்வை வாடையைக் கொண்டே அடையாளம் சொல்லி யிருப்பாள். (அரங்கத்தினர் கைத்தட்டல்) அவன் அக்குள் வாடை சொல்லி யிருக்கும் அவன் தன் மகன் என்று (அக்குளைத் தட்டிக் காட்டுகிறார்) அவன் தோள் சொல்லியிருக்கும் அவன் தான் உன் மகன் என்று (தோளைத் தட்டிக் காட்டுகிறார்) ஆனால்..... அவளும் ஒரு தாய். அவளால் வியர்வையின் மூலம் அடையாளம் காண முடியவில்லை. காரணம்..... ரஷ்யா குளிர் பிரதேசம். அங்கு வியர்க்காது. (பலத்தக் கைத்தட்டல்)

ஒரு மிகையுணர்ச்சியான பேச்சு மொத்த மனித கூட்டத்தையும் எவ்வாறு சிந்திக்கவிடாமல் செய்கிறது என்று அன்று தான் கண்டேன். ஓர் ஆழ்ந்த இலக்கிய அனுபவத்திலிருந்து கைத்தட்டல் பெரும் முட்டாள்தனமான பேச்சுகளால் வைரமுத்து போன்றவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பொதுவில் மையப்படுத்தப் படுகின்றனர். இந்தக் கோமாளிகளின் வருகையால் தீவிரமான இலக்கியவாதிகளுக்கும் புத்திஜீவிகளுக்குமான இடம் தமிழ்ச் சூழலில் மறுக்கப்பட்டே வருகிறது. இந்த அவலம் தான் எழுத்தாளர் மாநாட்டிலும் நடக்கவேண்டுமா? ஒரு அறிவுத்துறை சார்ந்த உரை

யாடலில் மீண்டும் மீண்டும் மிகையுணர்ச்சி சொற்களைக் குப்பையாகப் பேராளர்கள் முன் கொட்டும் அருவருப்பை நிகழ்த்திக் காட்டத் தான் மலேசியர்களுக்கும் சிங்கப்பூரியர்களுக்கும் எத்தனை ஆவல்?

தீவிரமான வாசிப்புப் போக்கு இல்லாதவர்கள் வேண்டுமானால், வைரமுத்து கள்ளிக்காட்டு இதி காசமும் கருவாச்சி காவியமும் எழுதினாரே என்று திரும்பவும் வீம்பு செய்யலாம். அவர்களிடம் இலக்கியத் தரம் குறித்துப் பேசுவது வீண். எங்கள் ஊர் மிகப் பெரிய எழுத்தாளர் ரெ. கார்த்திகேசுவே ஒரு தொலைக் காட்சி நேர்காணலில் எனக்குப் பிடித்த நாவலாசிரியர் வைரமுத்து என்று சொல்லும் போது மற்றவர்களைக் குறைபட்டு ஒன்றும் இல்லை. ஆனால், இக்குழுவில் உள்ள சேரன், லக்ஷ்மி, தமிழவன், ராமகண்ண பிரான் போன்றவர்கள் எப்படி இது போன்ற பலவீனம் நிகழ சம்மதித்தார்கள் என்பதுதான் புரியவில்லை.

இதில் ஏற்பாட்டுக் குழுவினர் சொல்லும் வியாக்கியானமும் காதில் விழுந்தது. அதாவது வைரமுத்து, சிவக்குமாருக்கு எவ்வகையான இலக்கிய அந்தஸ்தும் கொடுத்து மேடையில் ஏற்ற வில்லையாம். அவர்களுக்கும், மாநாட்டில் கட்டுரை படைக்கும் நிகழ்வுக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை யாம். அவர்கள் எந்த நிகழ்வுக்கும் தலைமை தாங்க வில்லையாம். பரவாயில்லை. மலேசியர்களைவிட சிங்கப்பூரியர்கள் நன்றாகவே சின்னப் பிள்ளை காரணம் சொல்கிறார்கள். இவர்கள் இருவராலும் ஓர் அறிவுத்துறை சார்ந்த கருத்தரங்கில் தலைமை வகித்து பேசமுடியாது என்பது வெள்ளிடை மலை. குறைந்த படசம் தற்கால இலக்கியம் ஒட்டி ஒரு ஆய்வுக்கட்டுரை கூட சமர்ப்பிக்க கூட்டம் சேர வேண்டுமே. இதற்காக சினிமா ஜிகினா வேண்டுமே. இவர்கள் இருவரையும் சிறப்புரை என்ற பெயரில் அலங்கார பொம்மைகளாக மேடையில் ஏறிவிட்டால் பிரச்சினை தீர்ந்ததல்லவா? இதனால் ஏற்பாட்டுக் குழுவினர் இரண்டு வகையில் தம்பட்டம் அடித்துக் கொள்ளலாம்.

தம்பட்டம் 1 : நாங்கள் சினிமாக்காரர்களுக்கு கருத்தரங்கில் வாய்ப்புதரவே இல்லையே. இது பழுத்த அறிவு ஜீவிகளால் நடத்தப்பட்ட மாநாடு அன்றோ!

தம்பட்டம் 2 : மாநாட்டில் எவ்வளவு கூட்டம் பார்த்தீர்களா? இது எங்கள் உழைப்புக்குக் கிடைத்த வெற்றி.

இந்தக் கட்டுரை மூலம், நிகழ்வுக்கு வரும் வைரமுத்துவையும் சிவக்குமாரையும் தடுப்பதோ அராங்கில் கூட்டம் சேர்ந்ததைப் படம் பிடித்து பத்திரிகையில் போட்டு தமிழ் இலக்கியத்தை வளர்த்துவிட்டதாகப் பல் இளிப்பவர்களைத் தடுப்பதோ என் நோக்கம் இல்லை. குறைந்தபட்சம் சுய சிந்தனை உள்ள ஒருவன் மலேசிய சிங்கை இலக்கிய சூழல் குறித்தும் அதை முன்னெடுப்பதாகச் சொல்பவர்களின் அரசியல் குறித்தும் விளங்கி கொண்டாலே போதுமானது. மற்றபடி மேடை கிடைத்தால் ஓடுபவர்களையும் சினிமா வாடை இருந்தால் கூடுபவர்களையும் பற்றி நினைக்கவும் பேசவும் இனி ஒன்றும் இல்லை.

வாசகர் கடிதம்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைத் தமிழ் நாட்டோடு தொடர்புபடுத்தி எழுத வேண்டும். அதாவது தமிழ்நாட்டில் தோன்றிய மற்ற மொழி இலக்கியங்கள் (சமஸ்கிருதம், தெலுங்கு போன்ற...) வரலாற்றையும் சேர்த்தே எழுதவேண்டும் என்பார் பேராசிரியர் கி. நாச்சிமுத்து அவர்கள். அதே போல அயலகத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றோடு சேர்த்து (பின்னிணைப்பாக அல்லாமல்) எழுதவேண்டும் என்ற சிந்தனையை எழுச்செய்கிறது, சிறப்புப் பகுதியான “சிங்கப்பூர் - மலேசிய இலக்கியம்.”

- ஆ. ஈஸ்வரன், நியுடெல்வி.

‘சிற்பேடு’ அரசியல் கட்டுரைகளில் தெளிவான நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு லோகியா ஜெயபிரகாஷ் நாராயணன் பற்றிய கட்டுரைச் சான் றாகும். பாரதியின் நிகழ்த்துதல் பற்றி இப்படி ஒரு விளக்கமா என்று ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. தேன்மொழியின் நெற்கஞ்சம் பற்றி மதிப்புரையாளர் தெளிவான அறிமுகத்தைச் செய்திருந்தார். பன்மை நவீனத்துவத்தில் பிரேம அவர்கள் ஆழமான பார்வையை முன் வைத்திருந்தார். தெலுங்கு கவிஞர் மோ பற்றி இதுவரை நாங்கள் கேள்விப்பட்டதில்லை. சிற்பேடு ஒன்று தான் அக்கவிஞரின் முக்கியத்துவத்தைக் கூறியிருந்தது. தெரிதாவைப் பற்றி தெரிந்து

கொள்வதற்கு வாசுவின் கட்டுரைப் பயனுள்ளதாக இருந்தது. இந்த இதழின் முக்கியத்துவமாக உன்னுடைய துக்கம் சந்தோஷமாக மாறும் என்ற சிறுகதையைச் சொல்லலாம்.

- உபாசினி, சென்னை.

ஐந்தாவது இதழ் சிறப்பாக வந்திருந்தது. அதில் முக்கியமாக இந்திரஜித் அவர்களின் சிறுகதை மிகச் சிறப்பாக இருந்தது. அதுபோல் சிங்கப்பூரில் நடந்த உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு பற்றிய தகவல் எனக்குப் புதியதாக இருந்தது. ரப்பர் நாவல் பற்றிய ஃபெலிக்ஸ் அவர்களின் விமர்சனக் கட்டுரை சுத்தி வளைக்காமல் நேரடியாக இருந்தது. இதுபோன்று இலக்கிய விமரிசனங்கள் வரவேற்கத்தக்கன. பாலாவின் திரைப்படங்கள் பற்றிய கட்டுரையில் பல சர்ச்சைக்குரிய கருத்துகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. மேலும் திரைப்படம் பற்றி தெரிந்து கொள்வதற்கு இக்கட்டுரை பயனுள்ளதாக இருந்தது. சுதேஷ் மஹான் கவிதை புதுமையாக இருந்தது. மலேசியா எழுத்தாளர் நவீன் நேர்காணல் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் தமியுணர்வை வெளிப்படுத்தும் வகையில் இருந்தது. மேலும் அவருடைய நேர் காணல் மூலமாக திரைத்துறை எழுத்தாளர்கள் எவ்வாறு மலேசிய இலக்கியம் வளராதபடி தங்களுடைய மோசமான கருத்துக்களைப் பரப்புகிறார்கள் என்பது தெரியவந்தது. மாணவர்களை ஊக்குவிப்பதில் சிற்பேடு தனது பணியைத் தொடர்ந்து செய்து வருகின்றது, பாராட்டுக்கள். மேலும் ‘சிற்பேடு’ புதிய இளம் எழுத்தாளர்களை இனம் காணுவதில் முதலிடத்தில் உள்ளது. இந்த புதுவித முயற்சிக்கு சிற்பேடு ஆசிரியர் குழுவிற்கு வாழ்த்துக்கள்.

- வசந்தன், குப்பம்.

இவ்விதழ் நோக்கம்

தற்கால இலக்கியத்தைத் தமிழ் மாணவர்களுக்குக் கற்பிப்பதும் அவர்களே தற்கால இலக்கியத்தின் படைப்பாளிகளாய் எதிர்காலத்தில் வலம்வர உதவுவதுமாகும்.